

NA POMOČ!

110 LET PGD DOL PRI LJUBLJANI

MATEJ LAJOVEC

DOL PRI LJUBLJANI, 25. JUNIJ 2002

Sv.FLORIJAN ZAVETNIK GASILCEV

Najstarejša legenda o Sv. Florjanu je bila zapisana v 8.stoletju. Iz nje izvemo, da se je svetnik rodil blizu rimskega mesta Vindobone, kjer stoji današnja prestolnica Dunaj. Opravljal je poklic višjega državnega uradnika v Lavriakumu, danes imenovanem Lorch, vzhodno od Linza. To je bilo glavno mesto takratne province Noricum Ripense, ki je obsegala območje današnje gornje Avstrije. V času vladanja cesarja Dioklecijana je leta 304 izšel v Noriku ukaz, da morajo vsi prebivalci darovati državnim bogovom. To je bil čas najhujšega zatiranja kristjanov. Vsakega, ki se je ukazu upiral, je čakalo hudo mučenje in smrt. Ko je Florijan izvedel za zatiranje kristjanov v domačem kraju, jim je hotel pomagati. Napotil se je v mesto in srečal skupino vojakov, ki je preganjala kristjane. Ko je Florijan vojakom priznal, da tudi sam pripada krščanski veri, so ga prijeli in zaradi Florjanovega uglednega položaja privedli pred državnega namestnika Norika Akvilinija, ki je skrbel za strogo izvajanje izdanega ukaza. Akvilinij ga je skušal pregovoriti, da bi se krščanstvu odpovedal, ker pa mu to ni uspelo, je zaukazal vojakom, naj ga mučijo. Florijan je vsa strahotna mučenja preстал in obsodili so ga na smrt. Okrog vratu so mu privezali mlinski kamen in ga s kamnitega mostu vrgli v reko Aniže (Enns). Legenda pravi, da je Florijan na mostu kleče molil in nihče izmed vojakov se ga ni upal pahniti v vodo. To je storil neki surovi mladenič, ki pa je ob pogledu na utaplajočega svetnika oslepel. Florijan se kljub obtežitvi z velikim mlinskim kamnom ni potopil. Vodni tok ga je nosil naprej in ga zanesel na breg k skali. Tja je priletel velik orel in varoval truplo vse do pogreba. K pogrebu so ga peljali s parom volov, ki sta med potjo od žeje omagala. V trenutku je na tem mestu začel izvirati studenec, ki je pozneje slovel po svoji zdravilni moči. Nad njegovim grobom so sezidali kapelo, okoli nje pa je počasi zraslo naselje.

Sveti Florijan je eden izmed tistih svetnikov, ki so bili našim kmečkim ljudem vedno pri srcu. K njegovi priljubljenosti je zagotovo pripomogla podoba svetnika z golido v rokah, ki gasi gorečo hišo pod seboj. V začetku čaščenja svetnika so se mu priporočali tudi v času suše, vročine in pripeke, saj brez vode polje ne obrodi. Njegov god (4.maj) je povezan z bogatim izročilom fantovskih šeg.

Predvsem preprosta se zato zdi odločitev gasilcev (ki so kot organizacija nastali v 19. stoletju), da so si za svojega svetnika izbrali sv. Florijana.

ZGODOVINA GASILSTVA NA SLOVENSKEM

Razvojna pot požarne brambe v Slovenskih deželah, podrejenih avstrijski cesarski hiši, je bila ravno tako težka kakor v drugih deželah srednje Evrope. V začetku šestdesetih let 19 stoletja zasledimo na slovenskem prve resnejše poskuse, da bi se ustanovila organizacija za gasilsko službo, ki bi bila stalno in strokovno pripravljena za gašenje požarov. Potrebo po taki organizaciji so najbolj čutila mesta, med njimi zlasti Ljubljana, kateri je bila požarna katastrofa v "Cukrarni" leta 1858, ko je gorelo ves teden še dobro v spominu.

Gasilsko moštvo so sprva sestavljali člani rokodelskih cehov ob pomoči odraslih meščanov. Ščasoma so tedanje oblasti naročile magistratnim uradnikom, da s pomočjo zidarskih, tesarskih in dimnikarskih mojstrov poskrbijo za požarno preventivo z izdajanjem požarnih redov. Vendar pa samo preventiva ni bila dovolj. Zato je leta 1861 v Ljubljani župan Miha Ambrož prevzel vodstvo gašenja, za pomoč pa je določil dva magistratna uradnika, osem slug in devet mestnih delavcev. Kljub temu pa so se pri vsakem požaru pokazale pomanjkljivosti. Sluge, delavci, pomočniki in uradniki so prepozno prihajali k ognju, orodje se je polomilo ter porazgubilo. Magistrat je uvidel, da se bo moral lotiti drugačne rešitve tega vprašanja.

Še isto leto se je obrnil na telovadni društvi Južni sokol in Turnverein s prošnjo po prevzemu gasilskega opravila v Ljubljani. Medtem ko Turnverein gasilske službe ni prevzel, pa je bil odgovor Južnega sokola pritrdilen, saj je imel kar sto članov. Dr. Gosta, poznejši župan, je že leta 1863 izdal za Južni sokol gasilski red, ki je med drugim določal:

Prostovoljna požarna obramba Ljubljanskega telovadnega društva Južni sokol se je izjavila, da hoče podpirati in izpopolniti mestno gasilstvo.

Požarno obrambo sestavljajo :

- člani omejenega društva, ki so k obramibi prostovoljno pristopili
- iz pomožnega osebja (hlapcev, pomočnikov, itd.) katere dodeli obrambi v pomoč društvo ali mestni magistrat

Člane Južnega Sokola tako štejemo kot prve prostovoljne gasilce na Slovenskem. S tem pa lahko rečemo da se je prostovoljno gasilstvo začelo razvijati kot organizirana dejavnost.

Požarna obramba ustanovljena v okviru Južnega sokola pa se spričo zelo neugodnih razmer za razvoj narodno usmerjenih društev v tedanji avstro-ogrski monarhiji ter zaradi nasprotovanj zlasti nemškega Turnvereina ni

obdržala in se ločila od Južnega sokola. Zato je župan dr. Josip Suppan leta 1869 ustanovil pripravljalni odbor za ustanovitev samostojnega prostovoljnega gasilskega društva, ki so ga ustanovili leta 1870. Februarja 1869 se je sestel pripravljalni odbor v Laškem in na Ptuj, v Metliki pa so 19. septembra 1869 ustanovili gasilsko društvo, ki je postalo prvo prostovoljno gasilsko društvo na Slovenskem.

V Mariboru je junija 1870 prišlo do pobude za ustanovitev redne požarne obrambe, vendar je bila na občini zavrnjena, češ da je požarna služba stvar občinskega sveta, ne pa privatne organizacije. Julija istega leta je bila dana pobuda za ustanovitev požarne obrambe v Celju.

Po ustanovitvi prvih gasilskih društev se je ideja prostovoljnega gasilstva širila po vseh slovenskih deželah. Večina društev je nastala največkrat po večjih in manjših požarih, pri katerih so bili ljudje brez moči in nesreče niso mogli preprečiti niti omejiti. Uspešne akcije prvih gasilskih društev - požarnih obramb so spodbudile tudi druge, da so resno prijeli za delo, zbrali članstvo in sredstva za nakup orodja in opreme. Do leta 1881 je bilo na Slovenskem (brez Koroške) ustanovljenih 39 gasilskih društev.

Dne 15. septembra 1881 sta cesar Franc Jožef in ministrski predsednik Taaffe objavila "Postavo o požarni policiji in gasilskih stražah" za vojvodino Kranjsko. Tej so bili kasneje dodani še načrt pravil za prostovoljne požarne obrambe, službeni red o odnosih med posameznimi oddelki požarne obrambe in osnovna pravila za podporno matico prostovoljne požarne obrambe. Vsi ti dogodki so posredno vplivali na kasnejši potek dogajanj, ki so proniknila tudi v naše vasi.

GASILSKO DRUŠTVO V DOLU

Začelo se je skorajda z nič, skoraj z golimi rokami, s škafi in rokomivčki, saj takrat tehnike na splošno, ne samo gasilske, še sploh ni bilo, zato pa je morala biti tedaj toliko večja človeška srčnost in požrtvovalnost in nesebična pripravljenost za pomoč.

Lahko si torej mislimo, kako nujno potreben in koristen je bil sklep, da ustanovijo požarno brambo v Dolu. V tistih časih je bilo veliko poslopij lesenih in kljub bližini loma pretežke škalice je bilo polno streh slamnatih poleg tega pa je bilo gasilsko območje zaradi neregulirane Save vsako leto po nekajkrat v nevarnosti zaradi povodij. Nesreča z ognjem tako ali tako ni nikoli in nikjer počivala, pogosto tudi zaradi nepremišljenega varovanja iskre pod pepelom. Tako se je nemalokrat zgodilo, da

je rdeči petelin namesto zjutraj na gnoju rad že sredi noči zakikirikal na strehi. V ozki dolini tudi strele niso bile tako redke, na desnem bregu Save pa je bil dodatno v stalni nevarnosti gozd zaradi isker iz lokomotiv. Še posebej pa je bilo treba misliti na nekaj večjih stavb, ki so takrat dajale Dolu poseben pečat, med njimi zlasti kulturno in umetniško znamenita Erbergova graščina ter dolska farna cerkev z dvema podružnicama v Zaborštu in Beričevem, ter z župniščem in kaplanijo, ki skupaj tvorijo pomembno kulturnozgodovinsko znamenitost. Ob teh stavbah so bili v Dolu pretežno kmečki domovi in gospodarska poslopja, le malo je bilo obrtniških stavb, med njimi še največ žag in mlinov, ki sodijo med začetke današnjega Juba.

Na pobudo dolskega graščaka Frana Povšeta ter spričo vse večjih potreb po varnosti je bilo leta 1891 ustanovljeno Gasilsko Društvo Dol pri Ljubljani, ki je bilo 15.maja 1892 vpisano v register pod številko 5681 z imenom "Prostovoljna požarna bramba v Dolu (Lustthal) na Kranjskem" Njeno območje delovanja je bilo sicer večje kakor danes, ker je segalo deloma tudi na desni breg Save v Podgrad in je zajemalo tudi območje pozneje ustanovljenega samostojnega Gasilskega društva v Beričevem, vendar je bilo takratno dolsko gasilsko društvo po številu prebivalstva, iz katerega je moglo zrasti, gotovo precej manjše in revnejše kakor danes.

Ustanoviteljski odbor je bil sestavljen iz članov zanesenjakov, ki so bili v Dolu vredni velikega zaupanja in spoštovanja in so veljali za pridne ter pripravljene pomagati sočloveku ob vsakem času in povsod. Torej ustanoviteljski odbor Prostovoljne požarne brambe v Dolu je bil sestavljen iz naslednjih članov:

Štefan Lemut, Josip Fran Palme, načelnik, oskrbnik nato pa v letih 1895 do 1900 lastnik graščine v Dolu; Fran Pevec, Jakob Kreč, Johann Leuz, Janez Jeran, Jožef Loboda, Anton Prašnikar, Jakob Zamen, Franc Majdič, Franc Igličar, Tine Bregar.

Ustanoviteljski odbor je 20.decembra 1891 vložil pravila po katerih se je Prostovoljna požarna bramba ravnala za njimi pa je stal tedanji župan Franc Šimenc.

Na ustanovnem občnem zboru so se udeleženci zavezali, da bodo novo društvo moralno in gmotno podpirali. Ravno tako pa so tudi sklenili omisliti si potrebno opremo in urediti požarno varstvene predpise.

Tako so še isto leto naročili za tedanje čase tehnično zelo primerno ročno brizgalno, pri podjetju Alberta Samassa (1833-1913), zvonarja in livarja v Ljubljani.

PRVA ROČNA BRIZGALNA

Ročna brizgalna na vozu je bila poslana po železnici na Laze 10.oktobra 1893, po tem ko so 1.septembra 1893 gasilci iz Dola nakazali podjetju Alberta Samassa 150 forintov. Vendar to ni bilo dovolj, saj je brizgalna stala 350 forintov. Zneska 350 forintov v celoti niso mogli poravnati saj je bilo zagotovljeno, da ga bo Visoki deželni odbor, ki je v tistem času ne samo moralno pač pa tudi finančno podpiral nastajanje prostovoljnih gasilskih društev, gasilski brambi obljubil pomoč pri nakupu ročne

brizgalne.

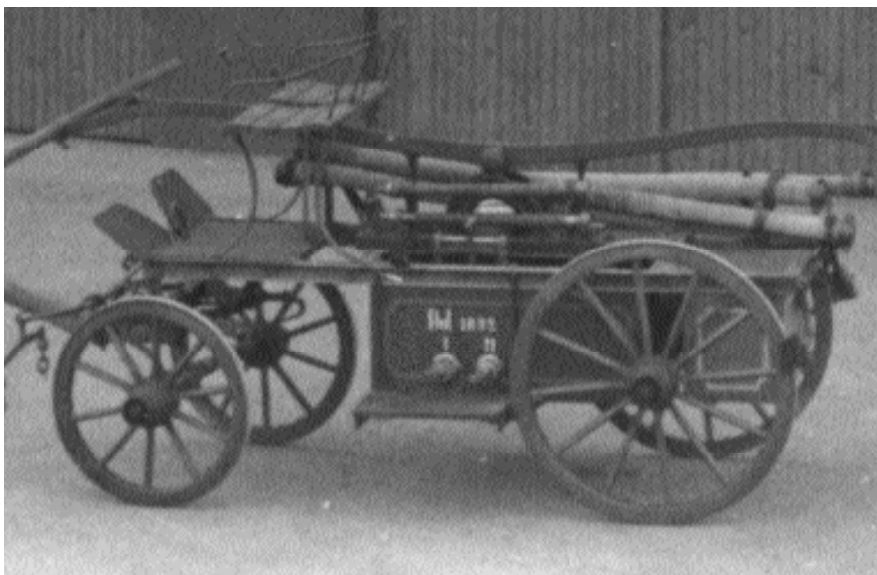
Vendar pomoči društvo ni bilo deležno. Tako so morali 200 forintov zbrati sami med svojimi rednimi in podpornimi člani in nečlani. Zbrani denar so tako dne 3.decembra 1894 poslali na podjetje Alberta Samassa, potem ko je bilo društvo že izročeno odvetniku za prisilno izterjavo dolžnega zneska.

Ročna brizgalna na vozu, v katero je bila vprežena konjska vprega s posebej prirejenimi sedeži za moštvo in potrebno pripadajočo opremo, z karbidovko za vožnjo ponoči je bila tako nekaj časa shranjena pri Narofu, na nekdanji graščinski pristavi, ki je bila tedaj v lasti Jožefa Slovnikarja, pozneje pa pri Levcu v Dolu.

GASILSKA LOPA

Gasilska lopa se je začela graditi po katastrofalnem potresu leta 1895, ki je v vsem okolišu napravil kar precej škode. Razpokane ali prizadete so bile skoraj vse hiše, tudi vse tri cerkve. Dobro je potres prenesla le graščina, kjer je s strehe popadalo le nekaj dimnikov. Tedanji dolski župnik je poslal v Ljubljano cerkovnika, naj vpraša škofa, kje naj v nedeljo mašuje, ker je za vse tri cerkve nevarno, da se podrejo ob prvem novem sunku. Nekateri so se še dolgo potem spominjali potresa in pripovedovali, ne samo, kako so se tla majala pod nogami, temveč tudi, kako je na primer na Vidmu pri Tišlarju gladko pristrižena obcestna živa meja valovala kakor morska gladina. Ker se v dolskih zapisnikih niso ohranili nikakršni podatki o tedanjih gasilskih posegih, požari bržkone niso nastali, gotovo pa je bilo treba marsikje pomagati. Ravno potres je leta 1895 živo pokazal in prepričal ostale krajane, kako potrebna je človekoljubna ustanova, ki v takih trenutkih priskoči na pomoč. Omenjeni potres je med ljudmi napravil precej vznemirjenja in strahu zato v letih 1895 do 1898 je društvo ob podpori vseh vaščanov postavilo gasilsko lopo oziroma shrambo, še brez stolpa za sušenje cevi, zato so morali cevi sušiti po sosednjih kozolcih. Stolp je bil postavljen komaj leta 1942. Postavil ga je tesarski mojster Igličar Johan iz Zaboršta. Shramba je stala na zemljišču Alojza Zidarja, ki je del zemljišča odstopil gasilcem. Ob prevzemu gasilske shrambe je

bila primerna slovesnost. Tako so imeli gasilci gasilsko shrambo, ki je bila tako rekoč sredi vasi in na svojem svetu. Gasilska oprema je bila vsak čas pri roki in so jo tudi lahko sproti pripravljali in popravljali, ker je bila članom splošno dostopna. Veliki starinski ključ gasilske shrambe je bil shranje v veži Dragarjeve hiše. V primeru, da Dragarjevih ni bilo doma pa je bil ključ Dragarjeve hiše spravljen za polkni ob cesti.

Gasilska shramba pa je imela še drug namen. Namreč člani društva so s tem pridobili tudi prostor za zbiranje v večernih urah, saj je bila na sami gasilski shrambi ulična svetilka in še posebej, ker je bila tik zraven pokrita Dragarjeva šterna, vodnjak z zelo močnim izvirkom, v uti, ki je bila nekakšno naravno zbirališče dolskih fantov.

na sami shrambi, pa je bila ulična svetilka pod katero se je v večernih urah zbiralo staro in mlado.

S pričo katastrofalnega potresa so se pri gasilskem društvu še bolj naslonili na domačine in je ravno zato prevzel načelnštvo Franc Šimenc posestnik iz Dola (Penkač), ki je poslej devetinštirideset let načeloval gasilskemu društvu. Ob njem so bili: Alojz Lenček iz Kleč, kot namestnik načelnika ter člani: Ivan Verbajs, Anton Levč, Franc Tekavc, Fran Pogačnik, Alojz Zidar, Anton Česen, Janez Dermastja, Jože Bregar, Fran Nalar, Tomaž Tekavc, Janez Česen, Valentin Šimenc, Janez Šimenc, Janez Majdič, Anton Bernat, Anton Jemc, Jakob Lenček, Ferdinand Uranič in Vincenc Levč, vsi predvsem iz Dola in Kleč. Društvo je poleg aktivnih članov

imelo tudi 14 podpornih članov, ki zaradi starosti ali bolezni in iz raznih drugih razlogov niso mogli dejavno vključiti v društvo.

V letih 1896 so se gasilskemu društvu pridružili tudi prvi člani iz Beričevega in Brinja, tako da je društvo štelu že 21 aktivnih članov iz Dola ter 12 iz Beričevega. Zanimivo je to da je skoraj polovica aktivnih članov Dola tega leta izstopilo, brž ko ne zaradi kakšnih notranjih sporov ali nesporazumov, mogoče ravno v zvezi s priključitvijo ali sprejemom članov iz Beričevega in Brinja k članom dolskega gasilskega društva.

Med tem ko se je društvo tudi upravno zasidrlo in poznalo praktične izkušnje prvih gasilskih društev, razpolagalo z pripravljenostjo ljudi, da pomagajo ljudjem v nesreči in pridobilo organizacijska znanja je predsedstvo v Ljubljani dne 7. februarja 1900 potrdilo nova društvena pravila, ter spremenila ime društva v Prostovoljno gasilsko društvo Dol pri Ljubljani. Društvo je nekajkrat dobilo tudi posebno dotacijo (nagrado) zaradi uspešnih posegov ob požarih. Izplačali so jim jo iz gasilskega sklada pri deželnem zboru in iz skladov zavarovalnih družb.

V letu 1900 se gasilskemu društvu priključi Josip Reich, nadučitelj, ki je na občnem zboru sprejel delo tajnika in gasilskemu društvu ostal zvest vrsto let., potem ko je 1. marca 1899 prišel za nadučitelja v Dolu in se tu priženil na močno posestvo pri Levcu. Josip Reich je veljal za enega od tedanjih najuglednejših občanov.

Tako je bilo dolsko gasilsko društvo sestavljeno iz dveh udarnih enot, ene iz Dola ter druge iz Beričevega. Z namenom čim boljše pripravljenosti enote iz Beričevega je bilo leta 1904 v Beričevem kupljeno stavbišče za gasilski dom in že leta 1910 je bila postavljena še ena gasilska shramba in sicer na zemljišču, na katero je bila 4. marca 1904 vknjižena lastninska pravica za Prostovoljno gasilsko društvo v Dolu pri Ljubljani. Ker dolski gasilski dom ni bil vpisan v nobeno zemljiško knjigo, je moralo višje deželno sodišče v Gradcu 10. oktobra 1905 odločiti, naj se Beriška parcela vpiše v zemljiško knjigo kot last Prostovoljnega društva Dol pri Ljubljani. Prav ta parcela je bila kasneje komaj leta 1981 prepisana na Prostovoljno gasilsko društvo Beričevo.

Leta 1912, za dvajsetletnico društva je bila kupljena še ena ročna brizgalna na vozu, in sicer za gasilsko enoto v Beričevem. Tako je imelo gasilsko društvo dve udarni enoti, vsako z svojo brizgalno, in ob vseh požarih in vajah sta obe četi družno sodelovali pod enotnim poveljst-

vom, ravno tako pa tudi radi nastopali ob raznih proslavah in podobnih priložnostih.

Člani društva so bili zelo delovni in so ves čas skrbeli za kar najboljšo opremo in za medsebojno poučevanje in urjenje v gašenju. Zato so tudi skrbeli za vodne vire (vodnjake) in za dostopnost do njih. Vse to požrtvovalno delo je pri prebivalcih zbuvalo spoštovanje, tako da je bila gasilska misel zlasti med mladino vselej prijazno spremljena.

Gasilska društvo se je leta 1913 povezovala v Kranjsko deželno zvezo. V naših deželah je v tistem času delovalo 8 gasilskih zvez, ki so bile razdeljene po pokrajinah.

PRVA SVETOVNA VOJNA

Leta 1914 na začetku prve svetove vojne, je gasilsko društvo sestavljalo 30 aktivnih članov. Od tega jih je bilo 17 vpoklicanih na ruska, italijanska in srbska bojišča. Od sedemnajstih sta dva padla, nekaj jih je bilo pa ranjenih.

Ob koncu prve svetovne vojne se gasilsko društvo preimenuje v Prostovoljno gasilsko društvo Dol-Beričevo ter dobi nov zagon, saj je bilo 8. februarja 1919 že 47 članov. Po prvi svetovni vojni pa je gasilsko društvo v Dolu raslo in se razvijalo z krajem vred. Društvo se je znašlo

tudi v novem upravnem okolju z novimi pravili.

Društvo se preimenuje V Prostovoljno gasilsko društvo Dol-Beričevo. Pravila so bila enotna za gasilna društva združena v Jugoslovanski gasilni zvezi Ljubljana.

Gasilsko društvo je bilo kot član Zveze organizirano v gasilski župi Kamnik, ki je bila nadzorovana kot članica Jugoslovanske gasilske zveze v Ljubljani.

Tu je potrebno omeniti posebej vlogo društvenega vodstva, ki je delovalo po zadolžitvah načelnika Franca Šimenca iz Dola in podnačelnika Ivana Grada iz Beričevega. Poleg načelnika in podnačelnika so vodstvo sestavljali:

Tajnik: Martin Vasle, Zaboršt, kolar

Blagajnik: Josip Reich, Dol, nadučitelj v pokoju

Glavni četovodja: Jernej Grad, Beričevo, posestnikov sin

Cevovodja: Valentin Šimenc, Zaboršt, posestnikov sin

Oskrbnik orodja: Ivan Zajc, Dol, krojač

V tem času so člani vodstva ne glede na osebne in zasebne težave in naloge, opravljali za povrh še to javno funkcijo in so znali s svojim ugledom in podjetnostjo vselej sproti pridobiti zadosti požrtvovalnih dejavnih in podpornih članov za nemoteno delovanje gasilske enote, pa tudi oskrbeti za tiste čase solidno gasilsko opremo.

MED OBEMA VOJNAMA

V letih med obema vojnama so nastopili težki časi tudi za gasilstvo. V teh časih je bilo ostro čutiti dvojno krizo, gospodarsko in politično, in obe sta se kazali tudi na gasilskih organizaciji, obenem pa je bil to čas velikih tehničnih pridobitev, tako da je bila prejšnja gasilska oprema hitro zastarana.

Po prvi svetovni vojni so ob sprejetju novih članov na občnem zboru novi člani prisegli pred vsemi zbranimi in se podpisali pod prisego:

Lastno ročno podpisani člani prostovoljne gasilske čete Dol- Beričevo, župe Ljubljana, zbrani na današnji skupščini, prisegamo pred edinim Bogom, da hočemo vladajočemu kralju in domovini zvesti biti, varovati narodno in državno edinstvo, svoje dolžnosti po ustavi, državnih

zakonih in gasilskih predpisih vestno vršiti, zapovedi svojih predpostavljenih slušati ter čast in ugled gasilstva povsem ščititi in v vsem delovanju, kot gasilci se brigati izključno za obče dobro, tako nam Bog pomagaj!

Tu moramo povedati, da v gasilsko organizacijo ni bil sprejet vsak, ki je to hotel. Da je fant lahko postal gasilec se je moral izkazati in si pridobiti zaupanje starejših in izkušenih članov. Tako so fantje, ki še niso bili gasilci na gasilskih vajah pospravljali ter čistili gasilsko opremo, krmili konje ter se morali dokazovati na različne načine.

V letu 1932 je bila napeljana elektrika in sicer na zasebno pobudo s postavitvijo manjše zadrúžne Modrove elektrarne na umetnem odcepu od Pšate v Beričevem (pod Ančnikovim, Knezovim valčnim, pozneje Franceljnovim, Valjavčevim mlinom). Tako je Modrova elektrarna dajala luč in pogonsko moč v vasi Brinje, Beričevo, Videm, Dol in Zaboršt. Postavljeno je bilo približno 5-6 km električnega omrežja. Ob tej močnejši Modrovi elektrarni so delovale še manjše, za po nekaj hiš, na primer v Podgori Potokarjeva, v Klečah (1932) je bila pri Flajšmanu domača elektrarnica za enosmerni tok, svoj generator pa je imela tudi Meščeva žaga. Gasilci so se morali seznaniti z novimi nevarnostmi požarov, pa tudi z novimi nevarnostmi ob gašenju. O vsem tem so se izpopolnjevali in poučevali na tečajih in rednih vajah.

Društvo bi moralo leta 1932 praznovati svojo štiridesetletnico svojega delovanja, vendar je bila slovesnost zaradi političnih razmer odložena. Tega leta se je društvo odeležilo pedesetletnice gasilskega društva v Kamniku, kjer so člani gasilskega društva Dol dobili kolajne za meščanske zasluge mesta Kamnik, in sicer Anton Zajc zlato kolajno, Miha Grad in Josip Zaman pa srebrno medaljo za meščanske zasluge mesta Kamnik.

V teh leti se začne razvijati tudi tovarna Jub, ki je kazala največ podjetnosti v Dolu, tako da so se njeni obrati polagoma razširili na vse druge industrijske mline na Vidmu in v Klečah. Z svojimi spretnimi direktorji je Jub pridobil na svojo stran široko zaledje prebivalstva, saj je celo ob najhujši krizi imelo v nji zaslužka kar precej domačinov. Tako gasilsko društvo za svojega častnega člana izvolijo Iva Bizjaka, tedanjega ravnatelja tovarne Jub, ki gasilskemu društvu obljubi podporo pri njegovem delovanju. S tem se društvo tudi zaveže, da bo še bolj pripravljeno za

morebitno posredovanje ob primeru požara v tovarni Jub.

Dne 21.maja 1933 je bila potem vendarle z enoletno zamudo slovesno praznovanje štiridesetletnica društva z veliko udeležbo gasilskih društev Kamnika, Moravč, Zgornje Šiške, Zgornjega Kašlja, Stoba, Dolskega in Senočeti- Ribč.

Leto 1933 je bilo volilno leto, tako izvolijo gasilci nov upravni odbor, ki je bil sestavljen iz:

predsednik: Franc Šimenc, Dol

poveljnik: Ivan Grad, Beričevo

namestnik poveljnika: Jernej Grad, Beričevo

tajnik: Davorin Vasle, Zaboršt

blagajnik: Josip Reich, Dol

Četnik plezalcev: Franc Lenček, Kleče in Alojz Avsec, Beričevo

Četnik brizgalničarjev: Anton Zajc, Dol in Ivan Grad, Beričevo

Orodjar: Alojz Šimenc, Dol
in Josip Zaman, Beričevo

Nadzorni odbor: Miha
Grad, Fortunat Špenko, Josip
Grahek, Franc Loboda, Josip
Kralj

**Ivan Grad, podnačelnik in Franc
Šimenc, načelnik**

To so bila leta močne rasti in krepitev članstva. Člani in vodstvo so se stalno teoretično izpolnjevali na tečajih, seminarjih in predavanjih, ker je moderna tehnika zahtevala in vsak trenutek prinašala novosti. Ob enem sta se obe enoti ves čas urili na vajah in tekmovanjih. Društvo je tudi samo prirejalo tečaje in seminarje za prvo pomoč ob nezgodah, o pravilni strežbi ranjencev in bolnikov. V tistem času je bil ustanovljen samaritanski odsek, posebno

delaven pa je bil tudi pevski odsek. V najtežjih finančnih časih pa je bila ustanovljena tudi tako imenovana Samopomoč. V Samopomoč je bilo leta 1934 včlanjenih 36 gasilcev, ki so plačevali članarino, denar v obliki finančne pomoči pa se je dajal tistim gasilcem, katerim je bila pomoč najbolj potrebna.

Člani so si omislili nove paradne in delovne uniforme in pasove, za nabavo prapora pa niso imeli zadosti denarja, kaj šele za primerne gasilske potreščine, motorko, konje, vozove..

Moderna tehnika pa zahteva velike zneske, vložene v korist vsega prebivalstva. Gasilsko društvo pa si je pridobivalo finančna sredstva iz članarin, iz članarin podpornih članov, iz prireditve ter iz "napitnine" zavarovalnic, saj so gasilci v bistvu pomagali zavarovalnicam in jim bistveno zmanjševali ne samo tveganje, temveč tudi višino izplačila požarnih odškodnin.

Vendar z novim zakonom zakon o organizaciji gasilstva kraljevine Jugoslavije z dne 15. julija 1933 ki ga je kralj Aleksander podpisal so se stvari samo še poslabšale.

Zakon je ukinil gasilna društva in namesto njih dovoljeval le gasilske čete. Ukinjena je bila tudi samostojnost gasilnih organizacij. Upravo Gasilske zveze Jugoslavije je imenoval minister za telesno vzgojo naroda. Izvolitev osrednjega in nadzornega odbora gasilskih zajednic je potrjevala Gasilska zveza kraljevine Jugoslavije v Beogradu. Izvolitev župnih uprav je potrjevala novoizvoljena in potrjena uprava zajednice, izvoljeni upravni in nadzorni odbor gasilskih čet pa uprava gasilske župe. Ves ta sistem je moral in je izzval številne spore in nezadovoljstva v gasilskem društvu.

S tem zakonom so bili gasilci prikrajšani še za to "napitnino". Zakon je namreč med drugim predpisoval, da morajo zavarovalnice znatna sredstva nakazovati državi, država pa naj bi ta sredstva izplačevala gasilska zveza Kraljevine Jugoslavije v Beogradu, katera bi posledično po določenem svojem ključu ustrezno pošiljala nadzornim odborom gasilskim zajednicam, te pa navzdol po organizacijski strukturi, tako da se je denar, ki je bil namenjen zgolj gasilskim društvom porazgubil preden še preden je prišel do tistih, ki so ga najbolj potrebovali. Torej denarja v obliki državne pomoči ni bilo nikjer, gasilci pa so imeli velike načrte.

Eden od velikih načrtov je bila tudi nabava nove motorke, ki je bila

društvu zelo potrebna. Tako se leta 1934 odločijo, da bodo naredili vse za nabavo nove motorke na zračno hlajenje.

Še v istem letu gasilsko društvo sprejme sklep o ustanovitvi posebnega gledališkega odseka z namenom pospešenega pridobivanja finančnih sredstev za nabavo nove motorke in pripadajoče opreme.

Leta 1936 društvo praznuje štirideset letnico delovanja Franceta Šimenca, ki je društvo uspešno vodil polnih štirideset let. Društvo je bilo namreč ravno in predvsem po njegovi zaslugi tako delovno in se je tako trdno zasidralo v Dolu in v Beričevem in je tudi gospodarsko izplavalo iz začetnih in poznejših dolgov in naložb v naprave, potrebščine, opremo in domove. Ob tej priložnosti je 2.februarja 1936 dramski odsek premierno uprizoril igro Ljubezen do bližnjega, pevski odsek pa je zapel več pesmi.

MOTORKA

Začelo se je zares. 5. aprila 1936 je bil preizkus motork dveh ponudnikov. Zmagalo je podjetje Liv (Kogovšek) iz Šentvida nad Ljubljano z motorko z dvotaktnim motorjem s tristopenjsko črpalko in 21.maja je bila sklenjena pogodba:

Gasilska četa kupi in livarna dobavi novo prenosno motorko z vsemi pritisklinami kot sledi:

- 1) Motor dvocilindričen, dvotaktni 12 PS, hladi se z zrakom, tipa ILO.
- 2) Črpalka je ulita iz bron, je tristopenjska in da pri prostem izlivu 650 litrov vode na maksimalni pritisk pri zaprtih ventilih 15 do 16 atmosfer.
- 3) Pribor za sesalko in motor je: 8,50 metrov sesalnih gumijastih cevi, 60m tlačnih cevi za visoki pritisk, spojke za sesalne in tlačne cevi na zaklep, tlačne cevi dolge 15m. Nadalje: 1 ročka za bencin in olje (vsebina 15 litrov), 1 ročka za polnjenje sveč, 1 sesalna košara, 1 rezervno pogonsko kolo za sesalko, ključi za sesalko in motor, 1 vrv s karabinarjem, 2 ročnika, 3 ustniki po 12, 14 in 16 mm, 1 rezervna Boscheva sveča, 4 prehodniki za tlačne in 1 prehodnik za sesalne cevi.

Vse zgoraj navedeno za pavšalno ceno 17000 dinarjev.

- 4) Enoletno poroštvo za motor in triletno poroštvo za črpalko od dne prevzema.
- 5) Dobavni rok: 5. julija 1936 dopoldne.
- 6) Plačilni pogoji: pol pri naročilu, četrť pri prevzemu, ostanek v devetih dneh.
- 7) Obe stranki se v primeru spora podvržeta pravdoreku sodišča v Ljubljani.

Po podpisu pogodbe je blagajnik Alojz Šimenc sklical nujno sejo na kateri je poročal, da društvo ni dobilo nikakršne finančne pomoči s strani države. Vendar to ni bil osnovni problem. Društvo je imelo na knjižnici Kmetijske posojilnice denarna sredstva, ki pa jih niso mogli dvigniti. Zato je dvignil iz poštne hranilnice celotno vlogo 4000 dinarjev ter dodal prihodek preteklega leta in zbral skupaj 5900 dinarjev. Vendar to ni bilo dovolj saj je moralo društvo ob podpisu pogodbe z Kogovškom plačati polovico vrednosti motorke, kar je znašalo 8500 dinarjev. Zato si je manjkajoč znesek 2600 dinarjev izposodil od četnega poveljnika Ivana Grada iz Beričevega, takratnega župana in s tem izpolnil obveznosti do gospoda Kogovška. Namen nujne seje pa je bil tudi ta, da blagajnik obvesti društvo, da bo moral ob prevzemu motorke 5. julija plačati tretjo četrtinko pogodbenega zneska 4250 dinarjev. Tega denarja pa društvo trenutno ni imelo, ker ga ni moglo dvigniti iz Kmetijske posojilnice. Zato so prosili četnega poveljnika Ivana Grada, takratnega župana občine Dol, ali bi nemogla občinska uprava prevzeti vložne knjižice Kmetijske posojilnice z vlogo 19000 dinarjev kot varščino in četi nakazati potrebnega denarja iz svojih razpoložljivih sredstev, saj je občina tako ali tako po zakonu dolžna skrbeti za požarno varnost svojih občanov. Ivan Grad, takratni župan je gasilcem obrazložil, da je to žal v sedanjih razmerah nemogoče, pač pa je pripravljen potrebno vsoto 4250 dinarjev posoditi četi sam iz svojega. To dejanje je bilo z odobravanjem sprejeto.

Takoj ko so gasilci prevzeli motorko so jo seveda ustrezno stestirali ter okoliškim krajanom pokazali kakšno pridobitev so dobili. Test se je vršil na približno sedem metrov globoki Dragarjevi štirni, kateri so dodali še dvo metrski oder z palet na katerega so postavili novo motorko. Vsi so bili veseli, da je motorka potegnila vodo na višino devetih metrov z neverjetnim pritiskom in jih ni motilo, da motorka pri svojem delovanju povzroča neznosen hrup.

Teh motornih brizgaln (tip ILO) je bilo zelo malo saj jih je bilo narejenih v podjetju Liv (Ivan Kogovšek-lastnik) iz Šentvida nad Ljubljano le 10, serijsko izdelavo je namreč preprečila 2.svetovna vojna.

Z namenom prevzema nove motorke je bilo na naslednji seji sklenjeno, da bo 12. julija 1936 blagoslov motorke z obvezno veselico prireditvijo v Dolu pri Zidarju.

Tako ob slovesnem prevzemu motorke na veselici v Dolu pri Zidarju je botrica Minka Reich iz Dola podarila gasilskemu društvu 500 dinarjev, tovarna Jub 200 dinarjev veselica pa je navrgla 2279,75 dinarjev tako da je manjkajoč znesek zadnje četrtinke zopet založil Ivan Grad takratni župan Občine Dol.

Sedaj so imeli gasilci moderno motorko, ki je bila izmenoma v Dolu in Beričevem, da so se vsi člani lažje navadili njeni oskrbi. Tako je bilo že julija kupljenih prvih 40 litrov bencina in novo vreteno za cevi k motorki.

Po uspešni veselici v Dolu so gasilci sklenili, da v avgustu priredijo še eno veselico v Beričevem, z namenom da se prej ko mogoče doseže izplačilo motorke za Dol in si kupijo še eno motorko za Beričevo.

Leto 1937 je bilo volilno leto in na občnem zboru so izvolili nov upravni odbor v katerega so bili izvoljeni:

predsednik: Franc Šimenc, Dol
poveljnik: Ivan Grad, Beričevo
namestnik poveljnika: Alojz Avsec, Beričevo in Franc Loboda, Dol
tajnik: Davorin Vasle, Zaboršt
blagajnik: Alojz Šimenc, Dol
Orodjar: Anton Zajc, Dol in Josip Zaman, Beričevo
Nadzorni odbor: Miha Grad, Fortunat Špenko, Alojz Zidar, Jakob Kralj, Josip Kralj
Delegata za župsko skupščino: Davorin Vasle in Josip Kralj

Tako že v naslednjem letu 1937 gasilska enota iz Beričevega dobi novo motorko. Za katero pa je bilo ravno toliko ali pa še več težav kot z prvo.

Naposled se je vse srečno končalo in tudi posojila so bila v celoti poplačana še v istem letu.

Posojila so poplačali tudi tako da, so delo z motorko ustrezno zaračunali. Gasilci so v ta namen črpali vodo pri Rudolfu Zalokarju, ki je v Zaborštu 2 tistega leta postavljal tovarno kisika in mu je voda nagajala pri delu.

Po končanem delu se je motorka pokvarila. Ugotovljena je bila tovarniška napaka, katero je (Kogovšek) tudi popravil. Sreča je bila v tem da je bila motorka še v garancijskem roku, vendar pa tovarniška napaka ni bila nikoli dodobra odpravljena.

To so bili finančno zelo težki časi tako da, si društvo ni moglo privoščiti vstopa novih članov, saj so bili še dosedanji člani z pomankljivo opremo, nekaj pa jih je bilo celo brez nje. Ne glede na to da so bili to hudi časi, kjer so bili finančni problemi zelo veliki, se požrtvovalnost gasilcev za dobrobit celega kraja ni nič kaj zmanjšala. To je opazila tudi Gasilska zajednica kraljevine Jugoslavije, ki je želela pokloniti odlikovanje, to je zaslužnega križca tretje stopnje kar nekaterim članom gasilskega društva, med njimi tudi Šimenc Francu.

Vendar je Franc Šimenc izjavil, da tega odlikovanja noče sprejeti, in tudi predpisane takse 85 dinarjev absolutno ne dovoli izplačati iz četne blagajne. To je naredil bolj kot ne iz protesta saj društvo ni prejelo nikakršne vidne pomoči z strani države, poleg tega pa bi v tem primeru moralo sicer za prestižno odlikovanje plačati za vsakega predlaganega člana predpisano takso.

V nadaljnjih letih se je izkazalo, kako prav so ravnali gasilci, da so obdržali ročni brizgalni, saj je v tistih časih primanjkovalo bencina in sta motorki samevali z praznim rezervoarjem..

TEŽNJE K RAZDRUŽITVI DRUŠTVA

Prve težnje k razdružitvi društva z dvema udarnima četama ter z dvema ročnima brizgalnoma in z dvema motorkama so sicer nastale že leta 1933, ko je Alojz Zidar na občnem zboru istega leta predlagal razdružitev društva. Vendar je bil predlog v večini odkonjen, zanj je glasovalo le 9 od 53 navzočih. Sicer razdružitev na tem občnem zboru pravno nebi bila mogoča, ker ni bila predvidena v dnevnem redu kot razpustitev dotedanjega društva in ustanovitev dveh novih.

Vendar misel na razdružitev ni zamrla. Tako je nekaj dni pred občnim zborom leta 1940 Franc Loboda iz Dola vložil predlog o razdružitvi gasilskega društva. Predlog je bil tudi uvrščen na dnevni red občnega zbora pod točko Samostojni predlogi. Ti samostojni predlogi so morali biti tri dni pred občnim zborom vloženi pri upravi čete. Vendar ko je tajnik na občnem zboru prebral predlog, ga je Franc Loboda umaknil iz dnevnega reda. Na istem občnem zboru pa je predstavnik gasilske župe Ljubljana tovariš Dolničar v daljšem govoru priporočil, naj se gasilsko društvo vendar le razdruži in naj se ustanovita dve samostojni četi, ker v nasprotnem primeru bo politična oblast razpustila četo. Da je gasilska župa Ljubljana v imenu politične oblasti priporočala razdružitev, je vzrok le to, da je bilo za tiste čase gasilsko društvo skupaj močno premočno z vidika številčnosti, razpoložljivosti, funkcionalnosti ter strokovni podkovanosti kadra.

Vendar tistega leta na občnem zboru ni bila glavna tema razdružitev. Politične razmere, v kateri so se za postopno novo delitev sveta spopadle različne ideologije, že nekaj let pred izbruhom svetovne kataklizme niso obetale nič dobrega. Poročila o zasedbi nacistične vojske nekaterih držav Zahodne Evrope na eni in komunistične Sovjetske zveze dela Vzhodne Evrope na drugi strani, so vojno slutnjo samo še okrepile. Poleg tega pa se je v Evropi v tistem času nekaznovano začel šopiriti Hitler, in kolikor bolj se je šopiril, toliko bolj so se je gasilska enota pripravljala na obrambo domovine pred sovražnikom. Predvsem pa je bila dolžnost gasilcev v tem, da so gasili tudi ogenj človeških strasti, ter so skušali ohraniti red in mir v svoji domovini. Z namenom preprečevanja požara ob, za tisti čas še sigurni situaciji so v ta namen na občnem zboru dali velik poudarek na predavanje o razdiralnih, zažigalnih in plinskih bombah in na novo uvedeni proti letalski obrambi.

V zadnjem letu pred Drugo svetovno vojno pa gasilsko društvo sporazumno sklene dogovor z drugimi društvi, da opustijo vse prireditve ter

medsebojne gasilske vaje. V gasilskem društvu je namreč nastal problem saj je bilo skoraj pol članov na vojaških vajah. Tako se 12. januarja 1941 konča zadnji predvojni občni zbor in čez nekaj mesecev se je vihar 2. svetovne vojne aprila 1941 zgrnil tudi nad Jugoslavijo in trpljenje slovenskega naroda se je pričelo. Ob napadu na Jugoslavijo je odpovedala vojaška obramba, pa tudi gasilska organizacija ni bila pripravljena za težke naloge obrambe civilnega prebivalstva pred napadi.

Po aprilski katastrofi leta 1941 so slovensko ozemlje zasedli okupatorji Italija, Nemčija in Madžarska. Prevezli so vso oblast v deželi in vsak po svoje uvedli tudi gasilsko službo. V Ljubljani so Italijani razpustili prostovoljne gasilske čete. Službo je opravljala poklicna gasilska četa v Mestnem domu v Ljubljani. V njej je bilo vedno več italijanskih gasilcev, ki so prišli v glavnem iz Trsta, tako da je imela četa okoli 100 gasilcev. V Kočevju, Novem mestu, Grosuplju, Metliki in Logatcu so bile pomožne čete pod vodstvom italijanskih gasilcev. Nemci so organizacijo podredili policiji oziroma protiletalski zaščiti.

V četah so bili predvsem starejši člani, določila pa jih je občina. Ta je skrbela tudi za njihovo strokovno vzgojo.

Pri kapitulaciji Italije septembra 1943 so Nemci obnovili gasilske čete v Ljubljani in njeni okolici ter jih vključili v protiletalsko zaščito.

PO KONČANI DRUGI SVETOVNI VOJNI

OSVOBODITEV NA DLANI

Dol je bil osvobojen v začetku maja 1945 leta. Na prvem poveljnem sestanku 9. septembra 1945 je bilo po nalogu okrajnega odbora potrebno izvoliti "začasno družbeno upravo".

Tako so bili izvoljeni naslednji člani:

Alojz Šimenc iz Dola, predsednik

Franc Loboda iz Dola, poveljnik

Jože Tekavc iz Kleč, tajnik

Alojz Zidar iz Dola, blagajnik

Matevž Ložar iz Zaboršta, namestnik poveljnika

Franc Šimenc iz Zaboršta, gospodar

Valentin Gostinčar iz Kleč, odbornik

Franc Humar z Vidma, odbornik
Anton Rahne iz Podgore, odbornik

Začasni upravi so bili v pomoč naslednji člani:

Janez Kadivc iz Dola, Ivan Kralj z Vidma, Karol Bokal iz Zajelš, Rajko Učakar iz Kleč, Franc Jagodic iz Podgore, Ivan Tekavc iz Kleč, Anton Bitenc iz Kleč, Vinko Grad z Vidma, Stane Strehovec z Vidma, Mirko Kadivc iz Dola in Ivan Slovník z Vidma.

Po vojni se je "začasna družbena uprava" z svojimi člani znašla pred težkimi vprašanji in problemi, med katerimi je bila na prvem mestu še vedno zaščita pred požari, eksplozijami in elementarnimi nesrečami.

Že prve mesece po osvoboditvi so imenovali referente za gasilstvo pri ljudskih odborih in ustanovili gasilsko poveljstvo. To poveljstvo je imelo določena finančna sredstva, s katerimi naj bi kupili gasilcem zlasti obleke, orodje in opremo, ki so jih lahko dobili leta 1945. Vendar je bilo teh sredstev za naše gasilce zelo malo ali skorajda nič.

Začasna uprava in preostali gasilci so bili sestavljeni le z doljskih članov in je društvo delovalo kot prostovoljna gasilska četa v Dolu. Začelo se je v značilno istem krajevnem okviru kakor leta 1891, brez Beričevega in Brinja, v bistvu s predsednikom iz iste hiše, prej je bil to oče Franc Šimenc, sedaj sin Alojz Šimenc. Ob negotovi situaciji po vojni ni potrebno poudarjati, da je bila gasilska blagajna po končani vojni prazna in že na prvem sestanku je bilo potrebno poravnati dolg, ki je znašal 10 litrov bencina in 2 kilograma olja.

Po drugi svetovni vojni so se redno vrstile gasilske vaje in delovne akcije, še naprej pa so ostale tudi denarne težave, saj so jih čakali vsak trenutek predvideni in ne predvideni izdatki.

Potrebno je bilo popraviti streho na gasilski shrambi v Dolu in postaviti stolp za sušenje cevi, popravilo motorke...V ta namen je bilo sklenjeno da se priredi igra in napravi nabiralno polo za pobiranje prispevkov. Vendar jim takratni okrajni ljudski odbor ni pustil pobiranja prispevkov z nabiralno polo, zato jim ni preostalo drugega, kot da pripravijo in uprizorijo igro Lokalna železnica, katero je režiral Matevž Ložar tisti čas namestnik poveljnika. Odziv na uprizorjeno igro je bil pri ljudeh izredno velik igra pa z navdušenjem lepo sprejeta.

Po vojni se je takratna oblast preko svojih ljudskih odborov in referentov za gasilstvo želela dokazati tudi na področju prostovoljnega gasilstva. V prvih petih mesecih leta 1948 so bile končane priprave za izdelavo osnutka zakona o gasilskih društvih FLRJ, ki je omogočil pripravo republiškega predloga zakona. Zakon o gasilskih društvih je skupščina LRS sprejela 19. maja 1948. V ta namen je na gasilskem občnem zboru šef notranjega odseka razložil pomen gasilstva, kako se je preorganiziralo v društva in kakšna so sedanja pravila in zakon o gasilstvu, in posebej poudaril glede vzgoje novega kadra in glede posameznih odsekov, na primer samaritanskega in kulturno prosvetnega, tako da se mora sleherna žena in mladenka povezati v gasilstvo.

Da je gasilska četa dobila dovoljenja za svoje delovanje, se je 17. novembra 1948 prostovoljna gasilska četa spet preimenovala v Gasilsko društvo Dol-Beričevo. Poleg pridobljenega tako imenovanega obratovalnega dovoljenja so bili gasilce zavarovani na primer nezgode ali smrti pri požaru ali napoti k požaru ali domov. Gasilci pa so sami zavarovali dva para konj, enega v Dolu in enega v Beričevem za primer požara ali druge elementarne nezgode.

Gasilsko društvo Dol-Beričevo je izvolilo nov odbor:
Ciril Grad iz Beričevega, predsednik

Alojz Avsec iz Beričevega, podpredsednik, poveljnik, četni poveljnik čete iz Beričevega

Matevž Ložar iz Zaboršta, četni poveljnik čete iz Dola

Jože Tekavc iz Kleč, tajnik

Alojz Šimenc iz Dola, blagajnik

Jože Kralj in Jože Zaman iz Beričevega ter Mirko Kadivc iz Dol, orodjarji, Ivan Kralj iz Vidma ter Ivan Grad in Anton Majdič iz Beričevega, nadzorni odbor.

VODNI BAZENI

Namen petdeset kubičnih vodnih bazenov po tri v Beričevem, po eden pa v Brinju in Podgori je bil, kar se da hitro zagotavljanje vode na kraj požara, saj v tistih časih še ni bilo vodovoda.

Vendar je bil v Podgori požarni baze zgrajen kasneje komaj leta 1985. Najprej je bil problem ker niso našli ustreznega postora, ko so ga pa našli pa denar, ki je bil namenjen gradnji požarnih bazenov ni bil več na voljo. Zemljišče za gradnjo požarnega bazena je odstopil Cerar Dominik.

Gasilci so imeli veliko skrbi z vodnimi bazeni, saj se je izkazalo, da po malem puščajo, poleg tega pa so skrbeli še za čiščenje drugih vodnih zajetij in dohodov do njih.

Leta 1952, ob hudi snežni ujmi, ki je prizadela našo dolino je gasilska društva znova opravičila svojo vlogo in obstoj, saj so se v velikem številu udeležili čiščenja železniške proge Ljubljana-Litija.

Gasilska četa se je dne 15. avgusta 1952 udeležila v Ljubljani prvega gasilskega festivala, na katerem je sodelovalo okrog 18.000 članov gasilske organizacije. Na seji je bilo sklenjeno, da se vozniku za prevoz moštva in brizgalne izplača stroške prevoza.

Po eni strani veliko težno načrtovanje in izgradnja petih vodnih bazenov za pomoč pri gašenju, ter navidezno mogotenje gasilske čete, po drugi strani primanjkovanje osnovnih sredstev za uspešno delovanje gasilskega društva so bili vzroki za vsesplošno nezadovoljstvo članov.

Vse to je društvo sililo k iskanju rešitev. Zatorej na seji 31. avgusta 1952 tajnik Tekavc Jože iz Kleč poroča, da je vse splošna želja članstva čete iz Dola, da bi se četi ločili in vsaka za sebe delali.

Sklep upravnega odbora je, da se vrši izredni občni zbor 21.9.1952 ob 9.uri pri Morelu na Mostu, ter da vsak obveščen član potrdi obvestilo z podpisom. Torej sklep upravnega odbora je bil jasen in korekten.

IZREDNI OBČNI ZBOR Z NAMENOM LOČITVE OBEH UDARNIH ČET GASILSKEGA DRUŠTVA DOL-BERIČEVO

Na izrednem občnem zboru 21.9.1952 pri Morelu na Mostu je bilo navzočih 16 članov. Po ustaljenem protokolu gasilskih občnih zborov je bilo pod šesto točko na dnevnem redu "Reorganizacija društva"

Na tem občnem zboru je bilo potem sklenjeno, da je reorganizacija društva potrebna tudi po mnenju zastopnika okrajnega komiteja Gasilske zveze saj je po najnovejši upravni preureditvi četa Dol spada pod krajevni ljudski odbor v Dolskem, četa Beričevo pa pod krajevni ljudski odbor Črnuče glede podpor in drugih finančnih sredstev.

Članstvo z dvigi rok sklene, da se reorganizira in da je vsaka četa zase. Skupni denar se razdeli tako da dobi vsaka četa polovico denarja. Ostalo orodje in gasilsko opremo pa ima vsaka četa že prej svoje. Posamična četa skliče dne 5 oktobra 1952 ob 14.00 uri občni zbor kjer voli svoj upravni in nadzorni odbor ter se osamosvoji po potrebi.

OSAMOSVOJENO DRUŠTVO

SMO NA SVOJEM?

Dne 5. oktobra 1952 je bil pri Zidarju v Dolu izredni ustanovni občni zbor Prostovoljnega gasilskega Društva Dol pri Ljubljani. Na njem so bili izvoljeni:

Predsednik:Alojz Šimenc, Dol

Krajevni poveljnik:Matevž Ložar, Zaboršt

Tajnik:Jože Tekavc, Kleče

Blagajnik: Mirko Kadivc, Dol

Orodjar:Srečko Tihelj, Kleče

Pomočnik poveljnika:Franc Loboda, Dol

Pribočnik:Franc Tekavc, Kleče

Načelnica sanitete:dr.Marija Klemenc, Dol

Vodja kulturno-prosvetnega odseka:Franc Vidmar, Videm

Nadzorni odbor:Franc Humer, Videm, Valentin Gostinčar, Kleče, Ivan Slovnik, Videm

Namestnika:Ivan Kralj, Videm, Rajko Učakar, Kleče

Na občnem zboru se določi Ložar Matevža in Tekavc Jože ki bosta zastopala društvo na okrajni skupščini. Tekavc Jože pa bo tudi predstavnik društva na republiški skupščini.

Tovariš Dolničar sektorski poveljnik povabi gasilsko desetino na sektorsko vajo v Črnuče.

Tovariš občinski sekretar pa poduči izvoljen upravni odbor in vse navzoče gasilce, da naj si nova gasilska pravila vzamejo na znanje.

Vsi udeleženci tega izrednega občnega zbora so se zavezali da se bodo v naslednjih letih krepili na vseh področjih svojega delovanja. Okrepili naj bi preventivno dejavnost, v svoje vrste pa pritegnili čim več mladine in žensk, razvijali kulturno-preventivno in propagandno dejavnost, krepila strokovno usposobljenost svojih članov, predvsem pa bi postali uspešna organizacija za gašenje in reševanje.

Glede na to da je bil zimski čas so organizirali zimski tečaj tehnično predavanje o delovanju motorke ter spoznavanje druge gasilske opreme.

Teoretični tečaji, razna predavanja, seje so se navadno odvijali pri Zidarju, v dvorani Svobode v Dolu ali pa po zasebnih hišah, predvsem pri zobozdravnici dr. Klemencevi v Dolu. Tisti čas so bile ene od priljubljenih delovnih oblik tudi gasilske tekme, katere so se člani radi udeleževali in dosegali zavidljive rezultate.

Zelo dobro pripravljene so bile tudi številne gasilske vaje v sodelovanju s sosednjimi gasilskimi društvi oziroma društvi Občinske gasilske zveze, v katero je po letu 1955 gasilsko društvo tudi spadalo. Poleg teh rednih vaj, je bila vrsto let na dan 31.maja gasilska vaja v čast dneva gasilstva, katerega je praznovala vsa Jugoslavija.

ŠTAFETA MLADOSTI

Kot že nekaj let po vojni je vsako leto tudi skozi Dol potekala štafeta mladosti. Na sejah upravnega odbora so za vsako leto posebej določili predstavnike gasilskega društva, ki so tekli skupaj z štafeto mladosti. Tako so 19.maja 1953 zastopali barve gasilstva naslednji člani:

Ložar Matevž, Vidmar Franc, Tihelj Srečko, Avsec Vinko, Zajc Maks, Okorn Jernej, Bokalj Franc, Flere Zofi. Za njihovo spremljavo pa je bil izbran Tekavc Jože.

OGZ LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Prvi začetki Občinske gasilske zveze Ljubljana Bežigrad segajo v leto 1955, deljeno na levi in desni breg Save. Na desnem bregu Save je bil ustanovni občni zbor Občinske gasilske zveze Ljubljana Bežigrad dne 30. junija 1955, na levem bregu Save pa je bil ustanovni občni zbor Občinske gasilske zveze Črnuče 9. julija 1955. Sprva sta bili to dve samo-

stojni občinski zvezi, ki sta se kasneje 25.februarja 1961 združili pod skupnim imenom Občinska gasilska zveza Ljubljana-Bežigrad.

Gasilsko Društvo Dol pri Ljubljani je že od leta 1955 spadalo pod Občinsko gasilsko zvezo Črnuče nato pa v skupno OGZ Ljubljana-

Bežigrad. V to zvezo so poleg njih spadala še naslednja prostovoljna gasilska društva: Stožice, Nadgorica, Tomačevo, Črnuče, Podgorica, Beričevo-Brinje

OGZ Ljubljana-Bežigrad je bila tisti čas ena izmed najboljših s tem pa tudi najbogatejših odčinskih gasilskih zvez v Ljubljani.

OGZ Ljubljana-Bežigrad je bila direktno nadrejena gasilskemu društvu Dol.OGZ Ljubljana-Bežigrad

je veliko pomagala pri gradnji gasilskega doma, nabavi voznega parka in opreme ter skrbela za gasilsko izobražen kader ter pripravljenost operativne enote.

Tekavc Brane, Flere Zofi in Okorn Jernej

Občinsko gasilsko zvezo so vodili spodaj naštetih predsedniki:

Vinko Škerl 1955 do

1961 OGZ Bežigrad

Ciril Grad 1955 do

1961 OGZ Črnuče

Vinko Škerl 1961 do 1963

OGZ Ljubljana-Bežigrad

Ciril Grad 1963 do 1964

OGZ Ljubljana-Bežigrad

Franc Rozman 1964 do 1967

OGZ Ljubljana-Bežigrad

Jože Rožman 1967 do 1971

OGZ Ljubljana-Bežigrad

Vinko Škerl 1971 do 1972 OGZ Ljubljana-Bežigrad

Rajko Bašelj 1973 do 1984 OGZ Ljubljana-Bežigrad

Stane Jeromen 1984 do 1992 OGZ Ljubljana-Bežigrad

Upravni odbor OGZ Ljubljana-Bežigrad iz leta 1970

Leva proti desni: Franc Rozman, Metoda Perovšek, Lovro Dečman, Jože Rožman, Vinko Škerl, Matko Kaše, Lojze Klanšek.

Zadaj stojijo: Franc Gregorič, Oskar Moder, Nace Potočnik, Matevž Ložar, Slavko

PREVENTIVNE DEJAVNOSTI

Gasilci skrbijo in veliko skrb namenjajo tudi preventivni dejavnosti. Na kar je bilo v letih poprej nekaj dimniških požarov po drugih krajih se določi gasilske "inšpektorje" da pregledajo 21.5.1956 od 8 ure dalje dimnike na teritorijo Prostovoljnega gasilskega društva Dol. Za pregled na območju Dola se zadolži Zajc Maksa in Kadivc Mirka, za Videm Vidmar Franca in Morela Viktorja, za Kleče Tekavc Jožeta in Gostinčar Valentina, za Zaboršt Ložar Matevža in Vodnik Ludvika in za Podgoro ter Zajeveše Vidmar Jožeta in Rahne Antona.

Dogovorjeno je bilo, da se po končanem pregledu poroča upravnemu odboru o napakah, ki so bile ugotovljene na pregledu. Na podlagi teh ugotovitev pa bo upravni odbor ustrezno reagiral.

SODELOVANJE Z JUBOM

Jub po vojni izoblikuje notranjo gasilsko enoto, ki je bila večkrat po marsičem bolje opremljena kakor društvena, zato sta si enoti veliko pomagali. Ta notranja gasilska enota je bila predvsem izoblikovana zaradi velike nevarnosti požara v sami tovarni. Kar nekajkrat pa so tudi bili primorani ukrepati. Oktobra leta 1951 je gorel Jubov hlev, kjer so imeli konje. To je bil eden od večjih požarov katerega so uspešno ukrotili in preprečili razširitev na ostale objekte. Temelji dobrega sodelovanja so bili zagotovljeni saj je bilo v Jubu precej članov dolskega gasilskega društva, Jubova notranja gasilska enota pa je bila sestavljena v večini z prebivalci Dola in okolice. Glede na to da Jubova notranja gasilska enota ni bila registrirana kot samostojna gasilska enota, je bila vključena kot desetina v Prostovoljno gasilsko društvo Dol.

V tistem času je bila taka vzajemna pomoč edina mogoča oblika koristnega dela, ker bi sicer vsaka enota zase ne mogla s svojo opremo v kvalitetno opravljati svojih dolžnosti. Jub je velikokrat priskočil napomoč z gorivom ali z raznimi nadomestnimi deli pri motorki ali pri ceveh.

Sodelovanje med društvom in Jubom je dobilo javno potrditev leta 1957 ko je bil Ludvik Kukavica, direktor tovarne Jub, imenovan za častnega člana gasilskega društva z utemeljitvijo, da je zgledno organiziral gasilsko

enoto v Jubu, ki formalno spada pod dolsko društvo, obenem pa gre tovarniški kolektiv društvu vse stransko in moralni in gmotno na roke. Jubova desetina se je normalno udeleževala tudi vseh vaj in tekmovanj v okolici.

Začetni člani prostovoljne gasilske enote Jub

1. Morela Janez- vodja, 2. Ložar Matevž, 3. Morela Viktor, 4. Tavčar Alojz

5. Nakič Rizo, 6. Igličar Viktor, 7. Savič Mile, 8. Rekič Salih, 9. Morela Janko

Tu je potrebno poudariti da se je članstvo v tej enoti zelo spreminjalo saj je bilo vezano na zaposlitev, trenutni interes in zadovoljstvo ter upravičenost izostanka z dela.

Naj naštejemo še nekaj članov, ki so izhajali iz vrst gasilskega društva Morela Valentin, Bokalj Karol, Savič Gojko, Grojzdek Tomaž, Žunič Vaso, Jančar Edo, Lunar Franc, Cerar Jože, Gregorin Franci, Flere Jože,

Kasneje je imela tovarna Jub v namen protipožarne varnosti zaposlenega gasilca Savič Mileta in Gregorin Franca, ki sta bila zadolžena za protipožarna preventiva. Gregorin Franc pa je tudi vršil kontrole upoštevanja predpisov varstva pri delu.

DRUŠTVENI PRAPOR

Na gasilsko društvo so že kar nekaj časa po vojni prihajali dopisi drugih bližnjih in daljnih gasilskih društev, ki so se odločala ob svojih jubilejih za razvitje društvenega prapora ter vabila dolsko društvo, naj prispeva za praporni žebliček. Upravni odbor društva je vsak tako dospeli dopis obravnaval na svoji seji in se nazadnje že kar dosledno odločali za negativen odgovor. Na seji leta 1956 pa se odločijo glede nato da so dolani eni od najstarejših društev svoji okolici da opozorijo nase z svojim praporom. Prapor po načrtu Jožeta Levina iz Dola je naredila Ivanka Polž iz Rodice pri Domžalah. Za srebrne in zlate žebličke, ki so na praporu pa so priskrbeli okoliška gasilska društva ter naši prebivalci. Na žebličkih v obliki lipovega lista, ki so pritjeni na drugo prapora je ime in priimek vsakega darovalca.

Društveni prapor je bil razvit 9. junija 1957 pod pokroviteljstvom Kmetijske zadruge v Dolu, botrica pa je bila dr. Marija Klemenc. Botrica je bila zato, ker je prispevala za društveni prapor največjo vsoto med posamezniki. Ta vsota pa je bila enaka vsoti Ob razvitju prapora je bila tudi parada na kateri so poleg domačega gasilskega društva tudi vse krajevne organizacije (Partizan, Mladina, Zveza borcev...) ter sosednja

JUBOVA gasilska desetina po
tekmovanju na Reaktorju

gasilska društva.

Na občnem zboru 22. decembra 1957 je bil izvoljen takle upravni odbor:

Predsednik: Matevž Ložar, Zaboršt

Poveljnik: Tekavc Brane, Kleče

Pomočnik poveljnika: Viktor Morela, Videm

Pribočnik: Alojz Tavčar, Zaboršt

Tajnik: Jože Tekavc, Kleče

Blagajnik: Franc Tekavc, Kleče

Gospodar in zastavonoša: Maks Zajc, Dol; strojnik: Srečko Tihelj, Kleče

Pomočnik strojnika: Ludvik Vodnik, Zaboršt

Referent za mladino: Vinko Jemc, Dol

Referentka za saniteto: dr. Marija Klemenc, Dol

Referent za prosveto in kulturo: Stane Moder, Videm

Referentka za ženske: Vida Zajc, Dol

Nadzorni odbor: Ivan Vidmar, Podgora, Alojz Tavčar, Zaboršt, Ivan Slovnik, Videm

Predsednik Ložar Matevž pa je 11. januarja 1959 izdal pravilnik za nošenja gasilskega prapora Prostovoljnega gasilskega društva Dol v obliki 6 pravil.

1. Če se vrši gasilski kongres ali kakšna druga proslava gasilskega ali kakšna druga proslava da se vabijo gasilske organizacije.
 2. Če umre kakšen aktivni član rezervni ali častni član se morajo udeležiti pogreba vsi člani z praporom obvezno.
 3. Če umre kakšen podporni član in da je daroval za spominski žebliček, ki je zabit v drog prapora se mora udeležiti desetina članov s praporom pogreba.
 4. Če umre podporni član se morajo pogreba udeležiti trije člani s praporom.
 5. Ako je pogreb državnega značaja to je pogreb brez duhovnika se člani udeležijo pogreba po možnosti kolikor je prostih ni pa obvezno.
 6. Ta pravilnik se da v predložitev občnemu zboru prostovoljnega gasilskega društva v Dolu pri Ljubljani v potrditev. Za izvajanje tega pravilnika sta zadolžena predsednik društva in prapronoša.
- Prapronoša je bil ponavadi gospodar Zajc Maks.

NOV GASILSKI AVTO IMV

Društvo je velikokrat sodelovalo v akcijah gašenja in reševanja. Na akcije

so vedno vozili svojo gasilsko opremo s konjsko vprego, ki jo je vedno dal Anton Zajc. Po njegovi smrti pa je to nadaljeval njegov sin Maks Zajc. Vendar z vse hitrejšim širjenjem mehanizacije na podeželje v povojnem obdobju se je tudi pri članih gasilskega društva vzbudila želja po bolj sodobnem in učinkovitem prevoznem sredstvu.

Na občnem zboru 21. januarja 1962 je bil izvoljen upravni odbor kateremu je bila zaupana naloga za nakup novega modernega gasilskega vozila.

Predsednik: Matevž Ložar, Zaboršt

Poveljnik: Tekavc Brane, Kleče

Pomočnik poveljnika: Janez Morela, Dol

Tajnik: Stanko Moder, Videm

Blagajnik: Ivan Vidmar, Podgora

Gospodar: Jože Jančar, Dol

Strojniki: Srečko Tihelj, Kleče

Referent za mladino: Vinko Jemc, Dol

Referentka za saniteto: Danica Modrijan, Dol

Referent za prosveto in kulturo: Franc Vidmar, Videm

Nadzorni odbor: Valentin Gostinčar, Kleče, Alojz Tavčar, Zaboršt, Ivan

Slovník, Videm

Gasilski kombi IMV gasilci pridobijo leta 1967. To je bil dogodek, ki je v gasilsko društvo prinesel nov zagon ter priključek k naglo razvijajočemu se gasilstvu. To je bil kombi IMV-gasilec, ki je bil že tovarniško prirejen gasilcem. V kombiju je bilo poleg šoferja še prostor za 7 članom posadke. V zadnjem delu pa je bil prostor za gasilsko opremo in gasilsko motorko.

Gasilski kombi se je uporabljal izključno za gasilske namene, izjemoma v primeru nesreče če se nebi dobila veza z reševalno postajo. V ta namen se je nabavil tudi zavoj prve pomoči, ki pa je bil pozneje po zakonu obvezen.

Za gasilski kombi, da je bil vsak čas pripravljen za uporabo, so bili zadolženi trije šoferji in sicer Tihelj Srečko, Zajc Maks in Vodnik Ludvik.

NOVA ČRPALKA ROSENBAUER

Društvo se je krepilo in izpopolnjevalo, skrbelo za strokovno izobrazbo svojih članov, krepilo njihovo delovno ljubezen do bližnjega ter jih

navajalo k vedno večji varčnosti in zmernosti.

Glede nato da je bilo leto 1969 volilno leto so 14. februarja 1969 na novo izvolili naslednji upravni odbor:

Predsednik: Matevž Ložar, Zaboršt

Poveljnik: Tekavc Brane, Kleče

Pomočnik poveljnika: Vinko Jemc, Dol

Tajnik: Bolte Flere, Videm

Blagajnik: Stanko Moder, Videm

Gospodar: Maks Zajc, Dol

Strojniki: Srečko Tihelj, Kleče

Nadzorni odbor: Jože Tekavc, Kleče, Franc Loboda, Dol, Ivan Slovnik, Videm

Kaj hitro se je izkazalo da gasilski kombi brez dobre motorke ne pomeni kaj dosti. Ker se je stara motorka ILO iz leta 1936 nenehno kvarila, in ni bila kos novejšemu načinu gasilske tehnike so se gasilci odločili da z pomočjo prostovoljnih prispevkov s strani vaščanov, tovarne Jub, občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad ter preostalimi lastnimi sredstvi kupijo leta 1969 moderno in za tisti čas izredno zmogljivo gasilsko črpalko znane tovarne gasilske opreme Rosenbauer. Tisti čas pa so lastna sredstva pomenila, da so vsi člani društva sami prispevali svoj delež. Ta delež je bil v obliki posojila gasilskemu društvu in je znašal približno 1/4 povprečne plače.

Torej za motorko, ki še danes služi svojemu namenu so prispevali vsi člani gasilskega društva v obliki posojila in le dva sta to posojilo vzela nazaj, saj je bila z vsakim sklenjena pogodba v kateri se je gasilsko društvo obvezalo, da bo vrnilo posojilo članom do 1.2.1972.

19.septembra dobijo gasilci po urgiranju Srečka Tihlja na carini v Ljubljani novo motorko Rosenbaver. Takoj naslednji dan sta Bolte Flere in Franc Kuhar priredila gasilski kombi za prevoz nove motorke. Še isti dan zvečer pa so jo slavnostno preizkusili ob velikem številu zadovoljnih krajanov na Mlinščici. Najbolj zaslužni člani pa so novo motorko proslavili v ožjem krogu.

OBNOVA STAREGA GASILSKEGA DOMA

Za obnovo starega gasilske je bil zadolžen predsednik Matevž Ložar. Stari gasilski dom, ki je bil narejen leta 1898 in je bil med tem le nekajkrat in po potrebi popravljan je bil leta 1969 potreben temeljite prenove. Potrebno je bilo na novo vzidati okna, vrata, dvigniti pod za 30 cm, narediti notranje in zunanje omete, zamenjati in popraviti streho na domu in na stolpu in napeljati na novo napeljavo za elektriko. Zidarska dela je v celoti prevzel Učakar Lado, mizarska pa Okorn Jernej in Moder Stanko.

Po navodilih Ložar Matevža so se vozniki za prevoz materiali iz Save zbrali v nedeljo ob 8.00 pri Jurku v Klečah.

Ložar Matko, Zaboršt -traktor 4x

Šimenc Anton, Podgora-traktor 2x

Bernat Branko, Kleče-traktor 3x

Šimenc Alojz ml.,Dol -traktor 3x

Vodnik Ludvik, Zaboršt -konji 1x

Kadivc Štefan, Dol-konji 2x

Jagodic Franc, Podgora-konji 2x

Gostinčar Valentin., Kleče-konji 2x

Nakladalo je 12 članov iz društva. Delo so končali do 12 ure, nato pa so odšli domov na kosilo ter zaslužen nedeljski počitek.

Naslednji dan je 14 članov ob 19 uri pričeli z betoniranjem plošče. Z delom so zaključili ob 22 uri.

Dne 8.10.1969 je bilo predvideno, da se postavi in zabetonira okvir za

vrata, istočasno pa se položi fina plast betona na že položen beton v domu. Za vsa ta dela se je zbralo 10 članov. Mešanje betona se je vršilo kar na cesti, zato je bil promet delno oviran. Kot posledica tega so morali nekateri vozniki plačati prehodnino (prostovoljno), za gašenje grl en liter vina. Tega dne so bila dela končana 23.30

Naslednji dan so se vzdala okna, ki sta jih vzdala Matevž Ložar in Vinko Jemc pod vodstvom Ladota Učakarja, ki je opravljal druga zidarska dela. Tudi ta dan je bilo udeleženih 10 članov, ki so vsak po svojih najboljših močeh pomagali od 19 ure do 23 ure.

V naslednjih dneh pa so potekala dela obnove žlebov in strehe, ki jih je izvajal Morela Štefan.

Pleskarska in fasaderska dela je izvajal Šuštar Božo z pomočjo Flere Bolteta, ter Vidmar Andreja.

Pri obnovi doma je kot že mnogokrat poprej veliko prispevala tudi tovarna Jub, ki je prispevala za fasado ter kolor za notranje omete.

Pri obnovitvi doma so vsi člani opravili veliko ur, poleg tega pa so dokazali, da se skupaj veliko naredi.

NOV UTRIP OKOLICE

Naši člani so se udeležili gasilske parade ob 100 letnici gasilskega društva Ljubljana-mesto.

Z naše strani so se Kadivc Štefan, Jemc Vinko, Tekavc Brane, Vidmar Franc, Ložar Matevž, Tihelj Srečko, Tekavc Jože in Loboda Franc udeležili parade v paradnih uniformah. Flere Bolte in Šuštar Božo pa sta bila zadolžena za prapor.

Sicer pa se je živahno društveno delo pokazalo tudi v povezavah navzven in v novem utripu Dola. Tudi Turistično društvo je pridno delalo in pri napeljavi elektrike na Korant so z svojim delom in posojilom sodelovali tudi gasilci. Za leto 1970 bi lahko rekli da je to leto, leto proslav. Gasilci so se poleg 100 letnice gasilskega društva Ljubljana-mesto sodelovali tudi na občinskem in krajevnem nivoju.

Gasilsko društvo je sodelovalo tudi pri proslavi petnajst letnice občinske gasilske zveze za Bežigradom, Zajc Maks, Ložar Matevž in Jemc Vinko so se celo udeležili slavnostne seje. V namen petnajst letnice občinske gasilske zveze pa so gasilci v našem okolišu proslavili z manjšo gasilsko vajo v Zajelšah. Istega leta so sodelovali pri proslavi obletnice ljudske

vstaje in osvoboditve, sodelovalo pri vsakoletnem tednu požarne varnosti, sodelovalo pri slovesnem odprtju vodovoda Črnuče-Dol, pri proslavah krajevnega praznika 19. julija. Za namen proslave 19. junija je bila ob 9.00 velika sektroska vaja. V ta namen pa je poveljnik Tekavc Brane organiziral veliko verižno vajo, pri kateri so črpali vodo v dolžini 1200 metrov iz Kleč v Podgoro. Na vaji so sodelovala vsa gasilska društva občine Bežigrad.

Po končani vaji je TVD Partizan Dol z Jerman Jožetom na čelu organiziral kolesarsko dirko, na kateri so bili gasilci redarji. Čas med dirko je bil rezerviran za sprejem nove motorke in avtomobila. Ob tej priliki se je predsednik gasilskega društva Matevž Ložar lepo zahvalil krajanom za vse prostovoljne prispevke, ki so bili krvavo potrebni za nabavo novega avtomobila in motorke.

NOV GASILSKI DOM

Razgibano delo ter vse večje potrebe po prostoru je društvu nujno narekovalo misel na razširitev gasilskega doma. Stari gasilski dom sredi Dola je opravljal predvsem vlogo shrambe za najnujnejše. Že ob osamosvojitvi društva se je pokazalo, da so razmere v njem preveč utesnjene, zato so se veliko posvetovali o parceli, na kateri je pred vojno stal Prosvetni dom v Dolu. Pri podrobnejšem pregledu se je pokazalo, da je za nov dom tam premalo zemlje, zato je bilo sklenjeno, da se dogovori z Olgo

Kraševce, da bi odstopila eno od kleti za požarni bazen. Vendar tudi do tega nikoli ni prišlo. Misel na novi dom pa je bila leta 1959 že tako oprijemljiva, da so sklenili prirediti tombulo v prid novemu gasilskemu domu. Že takrat so dosti premišljevali v povezavi z Jubom vendar se je na občnem zboru 17. januarja 1960 pokazalo da je misel na zidavo novega doma le še preveč v oblakih zato so sklenili popraviti in preurediti stari gasilski dom. Na občnem zboru 8. januarja 1972 izvoljen naslednji upravni odbor:

Predsednik: Matevž Ložar, Zaboršt

Poveljnik: Jernej Okorn, Dol

Pomočnik poveljnika: Ludvik Vodnik, Zaboršt

Tajnik: Franc Kuhar, Videm

Blagajnik: Stanko Moder, Videm

Gospodar: Maks Zajc, Dol

Strojniki: Srečko Tihelj, Kleče

Referent za mladino: Janez Žvab, Kleče

Nadzorni odbor: Jože Tekavc, Kleče, Franc Lunar, Videm, Lado Učakar, Dol

Vendar je bilo leto 1972 pravo, da so začeli zopet razmišljati o zidavi novega gasilskega doma. 27. avgusta 1972 predsednik Ložar Matevž in tajnik Kuhar Franc po navodilih upravnega odbora pošljeta dopis na Oddelek za komunalne in gradbene zadeve pri skupščini občine Ljubljana-Bežigrad z zadevo "Prošnja za dodelitev zemlje za zidavo novega gasilskega doma v Dolu pri Ljubljani". Utemeljila sta, da gasilski dom, ki je bil zgrajen pred 80 leti v velikosti 6m x 8m, kar je za takratne zadeve komaj zadoščalo. V novejšem času pa je društvo nabavilo nov gasilski avtomobil, novo motorno črpalko, od Narodne obrambe dobilo tudi opremo za vaško zaščito, tako da je potreba po razširitvi doma nujna. Ker pa je razširitev doma nemogoča, bi društvo želelo zgraditi nov dom, v katerem bi bilo prostora tudi za seje in sestanke. Zaradi teh dejstev sta prosila za dodelitev parcele v velikosti cca 700m², če je možno v neposredni bližini tovarne Jub, ki je tudi zainteresirana, da dom stoji v njeni bližini.

Ker pa ni bilo odgovora na ta dopis so gasilci sami začeli z iskanjem primerne zemljišča. Iz pripovedovanj je znano so na seji 7.9.1972, ki se je vršila v starem gasilskem domu premlevali glede najprimernejše lokacije. Ker ni bilo točne predstave o velikosti posameznih aktualnih parcel za gradnjo novega gasilskega doma so po končani seji ob 1.00 ponoči, ko so se vračali domov Moder Stanko, Okorn Jernej, Tihelj Srečko in Kuhar Franc odkorakali in tako rekoč zakoličili parcelo na kat-

eri danes stoji gasilski dom. Na podlagi tega dogodka se osvoji predlog, da bi se dom postavil tik pred vhodom pred tovarno Jub, torej na del tovarniškega in Zajčevega zemljišča.

Na naslednjem sestanku se seznani upravni odbor z predlaganim predlogom z katerim se strinja tudi lastnik zemljišča član Maks Zajc, da bi zamenjal ali prodal svoj del zemljišča. Za dogovore z tovarno Jub pa se zadalži Ložar Matevža, Kuhar Franca in Okorn Jerneja. Rezultat dogovorova z Jubom so bili vzpodbujajoči, želje in načrti pa veliki.

Na omenjenem zemljišču, kjer danes stoji dom je bila kmečka "vaga" za tehtanje vozov, živine ter tovarnjakov, ki so vozili iz Juba izdelke in surovine v Jub. Kasneje je Jub imel svojo vago, za potrebo tehtanja vozov in živine pa so to vago prestavili h Kmetijski zadrugi, kjer še danes stoji hišica.

Glede na pridobljena soglasja Juba ter privolitev o zamenjavi zemljišča Zajc Maksa z občinskim zemljiščem, katerega naj bi mu dodelila občina so 1.12.72 na Ljubljanski urbanistični zavod poslali zahtevek za izdelavo lokacijsko dokumentacijo. Naknadno se je ugotovilo, da je del parcele na kateri želijo graditi gasilski dom tudi v lasti Župnije Dol. Naposled uredijo tudi to in junija 1973 pridobijo lokacijsko dokumentacijo.

POLOŽITEV TEMELJNEGA KAMNA

Posledica pridobitve lokacijske dokumentacije je bila 15.julija 1973 velika vrtna veselica. Pri Fležarju s srečolovom združeno z svečanostjo-

položitev temeljnega kamna za novi gasilski dom. Ker pa je bila prireditev povezana z velikimi stroški so vaščane in delovne organizacije vaščanov, predvsem pa občinsko gasilsko zvezo Ljubljana-Bežigrad in ostala gasilska društva prosili za kakršno koli pomoč.

Pokroviteljstvo za položitev temeljnega kamna je vršila tovarna Jub, tako da je temeljni kamen za nov gasilski dom položil predstavnik tovarne Jub g.Peterlin Nace. Predsednik gasilskega društva Dol pa je imel govor ter pozval vse gasilce za pomoč pri gradnji novega gasilskega doma. Ob tej slovesnosti je predsednik občinske gasilske zveze Bašelj Rajko obljubil dodatno finančno pomoč pri gradnji gasilskega doma, ter dolskim gasilcem, ki so se udeležili podčastniškega tečaja razdelil častne diplome.

Čisti dobiček veselice pa je bil namenjen seveda za zidavo doma.

TEŽAVE Z ZEMLJIŠČEM

Vendar pa se je zataknilo pri izdelavi lokacijskega dovoljenja oziroma pri pridobivanju soglasij za izdelavo le tega. Glede nato, da bi moral biti gasilski dom postavljen na zemljišču, ki je bil sestavljen iz treh zemljišč so po nepotrebnem nastale velike komplikacije, ki so bile pogojene z dodatnimi finančnimi sredstvi. Lahko bi rekli tri zemljišča tri zгодbe. Občina takrat ni imela namena finančno pomagati gasilcem, tako da jim bi zagotovila denarna sredstva za nakup zemljišča. Ponudila jim je pomoč v taki meri da bi lastnikom zemljišč dodelila nadomestno zemljišče enakih dimenzij in kategorij, ki jih je imela občina takrat v uporabi.

Čeprav je imelo gasilsko društvo z tovarno Jub sklenjen pisni dogovor o odstopu zemljišča gasilskemu društvu so na Oddelku za gradbene in komunalne zadeve Ljubljana Bežigrad menili, da je navedeno stavbno zemljišče v smislu 3.odstavka 17.člena zakona o prometu družbenih sredstev temeljnih organizacij združenega dela(Ur.list SFRJ, št.22/73) ni šteti za tako gradbeno zemljišče, ki ga tovarna Jub nebi smela neposredno odtujiti in prenesti na gasilsko društvo vendar je med gasilskim društvom in tovarno Jub potrebno skleniti ustrezno pogodbo, ker pisni dogovor med njima ne ustreza zakonu.

Pri zemljišču Župnjiskega urada je bila situacija nekoliko drugačna. To župnjisko zemljišče je bilo dodeljeno župnjišču kot zamenjava, za povojni župnjišču odvzete njive v gmajni. Zamenjava z kakšnim drugim zemljiščem, ki ga je imela v lasti občina ni bila sprejemljiva tako za gospoda župnika Dobovška Franca kot tudi ne za Oddelek za gradbene in komunalne zadeve saj Župnjiski urad kmetijskega zemljišča v uporabi občine ne more dobiti v uporabo po takratnih veljavnih določilih zakona o kmetijskih zemljiščih.

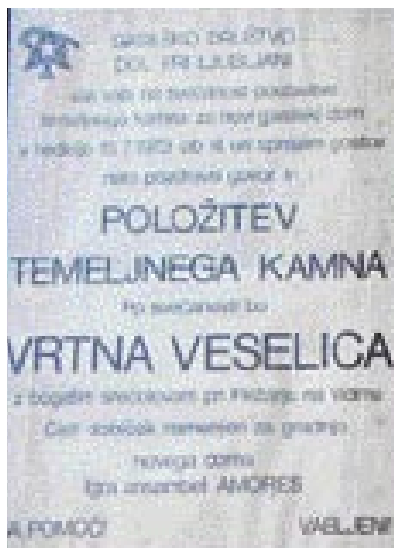
V avgustu 1973 je Zajc Maks utrpel veliko elementarno nesrečo. V gospodarsko poslopje mu je namreč udarila strela in pogorelo mu je celo gospodarsko poslopje. Pri gašenju ter varovanju, da se požar nebi razširil na ostale hiše je sodelovalo 8 gasilskih društev ter poklicni gasilci iz Ljubljane. Ravno zaradi velike gmotne škode se je Zajc Maks tudi premislil glede zamenjave zemljišča z kmetijskim zemljiščem, ki ga je takrat imela občina v uporabi, pristal je samo še za prodajo.

Tako za parcelo Župnjiskega urada kot tudi za parcelo Zajc Maksa pa lahko gasilci sklenejo kupno pogodbo, ker občina za nakup omenjenih

parcel ni zainteresirana.

Sreča v nesreči je da, je bil za celoten postopek pridobitve zahtevanih dokumentacij zadolžen izredno sposoben in odgovoren odvetnik Ivan Kopač iz Domžal, in se je celotno zadeve lotil pošteno, razumevajoče in profesionalno.

S tem pa se je začel nov lov za denarjem. Po neštetih dopisih ter prošnjah ter prigovarjanju in urgiranju je bila gasilcem s strani občine Ljubljana-Bežigrad za nakup zemljišča za gradnjo novega gasilskega doma odobrena namenska dotacija, katera je bila konec leta 1974 tudi izplačana lastnikoma zemljišč. Za plačilo zemlje je upravni odbor določil tri člane odbora in sicer Stankota Modra, Ladota Učakar in Franca Kuhar.

Ložar Matevž, Kuhar Franc in povezovalac programa Slavko Strasser ob položotvi temeljnega kamna

Vendar so bili gasilci kot lastniki zemljišča uradno vknjiženi v zemljiško knjigo komaj leta 1996, ko je predsednik društva Zajec Pavel, podpisal z Tovarno Jub, Maks Zajcem in Župnikom Ivanom Miheličem pogodbo o uskladitvi dejanskega stanja s stanjem zemljiške knjige.

GRADNJA

Novoustanovljeni upravni odbor izvoljen 6. januarja 1974 v tovarni Jub

Predsednik:Lado Učakar, Dol

Podpredsednik: Anton Šurbek, Dol, član odbora

Poveljnik:Jernej Okorn, Dol, član odbora

Pomočnik poveljnika:Vinko Jemc, član odbora

Tajnik:Franc Kuhar, Videm, član odbora

Blagajnik: Stanko Moder, Videm, član odbora

Gospodar:Bolte Flere, Videm, član odbora

Strojinik: Srečko Tihelj, Kleče, član odbora

Referent za mladino: Karel Planinc, Dol, član odbora

Nadzorni odbor:Jože Tekavc, Kleče, Franc Lunar, Videm, Ludvik Vodnik, Zaboršt

Upravni odbor gasilskega društva ustanovi gradbeni odbor v katerem so bili Lado Učakar, Jernej Okorn, Franc Kuhar, Stanko Moder in

Srečko Tihelj. Gradbeni odbor je bolj kot kdaj koli potreboval veliko zaslombo pri prebivalcih v smislu prostovoljnih prispevkov kot tudi pri ostalih članih tako za prostovoljna dela kot tudi naklonjenost zamisli o novem gasilskem domu, ker so se nekateri bali naporov in so trdili, da je tudi stari dom sedaj ko je prenovljen še dovolj dober.

Upravni odbor si je z namenom gradnje novega doma ogledal več gasilskih domov v okolici in preučil načrt, ki so ga dobili od Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad. Ta je bil odločno prevelik, zato so se odločili za idejni načrt, ki ga je napravil Jernej Okorn po vzoru gasilskega doma iz Bizovika.

Odkrivanje zemlje in izkop za klet in temelje sta bila opravljena v začetku decembra 1973. Tovarna Jub je priskrbel stroj za odkrivanje zemlje, za izkop je bil najet Janez Grad iz Šentjakoba, za odvoz zemlje pa Vinko Kosem iz Vidma. Betoniranje temeljev se je začelo zgodaj spomladi 1974. Pri betoniranju so sodelovali domači gaslci ter okoliški krajan. Vinko Jemc si je od gradbenega podjetja Gradis v katerem je bil zaposlen izposodil dotrajan zidarski mešalec ter gradbeno dvigala.

Zidarski mešalec so morali gasilci sami predhodno obnoviti, da je ploč lahko služil svojemu namenu. Večina dela se je opravila z delovnimi akcijami v sobotah in nedeljah, vendar do konca leta zidava novega gasilskega doma ni dobro napredovala. Vzrokov je bilo več. Med drugim slabo vreme, pomanjkanje finančnih sredstev in v tistem času ni bilo za dobiti obrtnika ali podjetja, ki se bi upal prevzeti gradnjo gasilskega doma. Ti so se predvsem bali šibkosti društva da jim nebi bilo sposobno plačati za opravljeno delo.

V tem letu so napisali ogromno prošenj tako za finančno kot za pomoč v obliki gradbenega materiala in sredstev. Poleg tega pa so se domači gasilci v društvu zavezali, da bodo po svojih najboljših močeh prispevali k gradnji gasilskega doma.

Tekavc Jože, Kleče gasilec; **Gostinčar Valentin**, Kleče, gasilec; **Učakar Rajko**, Kleče, gasilec, **Ložar Matevž**, Zaboršt, gasilec; **Slovník Ivan**, Videm, gasilec; **Vidmar Franc**, Videm, gasilec, **Kadivc Mirko**, Dol, gasilec, **Zajc Maks**, Dol, gasilec, **Tekavc Brane**, Kleče, gasilec, **Tihelj Srečko**, Kleče, gasilec, **Okorn Jernej**, Videm, gasilec, **Moder Stanko**, Videm, gasilec, **Vodnik Ludvik**, Zaboršt, gasilec, **Vidmar Ivan**, Podgora, gasilec, **Jemc Vinko**, Dol, gasilec, **Kadivc Štefan**, Dol, gasilec, **Učakar Lado**, Dol, gasilec, **Flere Boltežar**, Videm, gasilec, **Kuhar Franc**, Videm, gas-

ilec, **Cerar Jože**, Zajelše, gasilec, **Česen Franc**, Dol, gasilec, **Tavčar Alojz**, Zaboršt, gasilec, **Morela Janez**, Dol, gasilec, **Lunar Franc**, Videm, gasilec, **Jagodic Franc**, Podgora, gasilec, **Klemenčič Jože**, Podgora, gasilec, **Savič Gojko**, Dol, gasilec, **Savič Mile**, Dol, gasilec, **Šuštar Božo**, Zaboršt, gasilec, **Šur-**

bek Anton, Dol, gasilec, **Planinc Karel**, Dol, gasilec, **Jančar Janez**, Dol, gasilec, **Marolt Anton**, Videm, gasilec, **Jančar Janja**, Dol, gasilec, **Jančar Edo**, Dol, gasilec, **Grgorin Franc**, Videm, gasilec, **Žvab Janez**, Kleče, gasilec, **Dobravc Metod**, Ljubljana, gasilec, **Lajovec Rado**, Videm, gasilec, **Zajec Pavle**, Podgora, gasilec, **Bokalj Karolj**, Zajelše, gasilec, **Cajhen Vinko**, Zajelše, gasilec, **Bajt Stane**, Zajelše, gasilec, **Vidmar Andrej**, Podgora, gasilec, **Zavrl Slavko**, Dol, gasilec, **Mali Franc**, Zajelše, gasilec, **Bitenc Anton**, Kleče, krajan, **Pirš Ivan**, Videm, krajan, **Šimenc Alojz**, Dol, krajan, **Okorn Miro**, Videm, krajan, **Kadivc Andrej**, Dol, krajan, **Mlakar Franc**, Videm, krajan, **Medved Miro**, Vinje, Gasilec, **Musi Gregor**, Dol, krajan, **Vidmar Janez**, Videm, krajan, **Okorn Nejko**, Videm, krajan, **Šimenc Anton**, Podgora, krajan, **Valjavec Dionizij**, Dol, krajan, **Učakar Slavko**, Kleče, krajan, **Kokalj Jože**, Podgora, krajan, **Ogrin Drago**, Zaboršt, krajan, **Morela Janko**, Dol, krajan, **Koderman Franc**, Videm, krajan, **Slovník Edo**, Videm, krajan, **Gajšek Zlato**, Dol, krajan, **Kuhar Miro**, Zaboršt, krajan, **Perovšek Milan**, Dol, krajan, **Kuhar**

Jakob, Dol, krajan, **Tihelj Tone**, Kleče, krajan, **Škrabar Franc**, Zajelše, krajan, **Kuhar Vinko**, Zaboršt, krajan, **Kuhar Jože**, Zaboršt, krajan, **Šurbek Nada**, Dol, krajan, **Peterlin Nace**, Videm, krajan, **Žibert Tončka**, Videm, krajan, **Žibert Jože**, Videm, krajan, **Drnovšek Janez**, Zajelše, krajan, **Končar Franci**, Kleče, krajan, **Lunar Tone**, Kleče, krajan, **Kastelic Stane**,

Kleče, krajan, **Kuhar Janez**, Zaboršt, krajan, **Slovnik Jože**, Podgora, krajan, **Kosem Janez**, Dol, krajan, **Levin Rado**, Dol, krajan, **Modrijan Ida**, Dol, krajan, **Grad Albin**, Videm, krajan, **Kunst Ivan**, Videm, krajan, **Kosem Matija**, Dol, krajan, **Žvab Vene**, Kleče, krajan, **Sladič Peter**, Videm, krajan, **Jerman Jože**, Zaboršt, krajan, **Kadivc Andrej**, Dol, krajan, **Morela Danica**, Dol, krajan, **Škländer Franc**, Zaboršt, krajan, **Šimenc Pavle**, Zaboršt, krajan, **Gostinčar Janez**, Kleče, krajan, **Skubi Marjan**, Dol, krajan, **Kralj Rudi**, Brinje, krajan, **Oražem Anton**, Zajelše, krajan, **Bat Marjan**, Videm, krajan, **Strehovec Stane**, Videm, krajan, **Zaman Ivan**, Beričevo, krajan, **Ložar Mato**, Zaboršt, krajan

1550 zidakov je bilo kupljenih pri gradbenem podjetju Gradis, pri gradbenem podjetju Tehnika pa je bilo kupljenih še 8000 zidakov, katere je pripeljal Tihelj Srečko ki je bil šofer tovornjaka v Jub-u in je imel vožnje v Ljubljano. Da pa se nebi vračal prazen je nazaj gredoč naložil zidake, ki so jih gasilci vsakič hitro raztovorili.

Kritino s salonit ploščami so kupili v Anhovem na naročilnico tovarne Jub.

Les za opaže so si sposodili od gradbenega podjetja Gradles Medvode, ki je imelo poslovne in skladiščne prostore v neposredni bližini gradbišča gasilskega doma, saj je omenjeno podjetje izvajalo gradbena dela v tovarni Jub.

Les za ostrešje so za gasilce prispevali okoliški krajanter krajanter sosednjih krajev, kateri so imeli boljši in primernejši les za ostrešja v svojem gozdu. To so predvsem krajanter Vinj, Vrha ter Klopč. Med okoliškimi krajanter so se najbolj izkazali:

Škrabar Alojz, Bokalj Franc, Bregar Francka in Cerar Jože iz Zajelš
Sladič Peter, Vidmar Franc, Pogačnik Valentina iz Vidma

Tajnik Franc Kuhar pa je obiskal gozdarja v Domžalah, kateri je zagotovil sečnjo lesa brez davčne stopnje.

Tako pridobljeni les so sušili in skladiščili poleg Kmetijske zadruge pri tehtnici nato pa so ga razžagali na žagi na Pšati.

Pisali so na Vodovod za priključek vodovoda na novi dom, ki je bil še v začetni fazi. Franc Kuhar se je obrnil tudi na Vodovod-Črnuče z namenom da bi v neposredni bližini novega doma bilo potrebno postaviti tudi hidrant za polnjenje cisterne, ki so jo imeli predvideno tisti čas še v daljni prihodnosti. Nadalje je zaprosil da naj Vodovod-Črnuče

nemudoma pošlje vodovodnega mojstra, ki naj bi označil za izkop katerega bi gasilci opravili sami. Za vodni prispevek pa bi se bilo potrebno nekako dogovoriti z občino saj bi bilo v sled humanosti dobro če ga bi Vodovod kar oprostil.

Dela so se lepo ter počasi nadaljevala. Sredi decembra 1974 so prišli do betoniranja druge plošče, oskrbljeni so bili že armirani stropni nosilci, pripravljen je bil gradbeni les in les za ostrešje in cementne opeke za zidanje.

V začetku leta 1975 pa se je smrtno ponesrečil Matevž Ložar iz Zaboršta, dolgoletni predsednik gasilskega društva, nekaj časa tudi poveljnik gasilske čete in nad 40 let član društva. V nesreči je izgubila življenje tudi njegova žena.

NEKAJ JE NAROBE

NEKDO SE JE ZAMERIL OBČINSKI GASILSKI ZVEZI

Na seji 6.februarja 1975 je bila sklenjena pogodba z zidarskim mojstrom Jožetom Jančarjem, ki je prevzel nadaljno zidavo doma do podstrehe, seveda s soudeležbo članov gasilskega društva, da je bil proračun lahko v

mejah, ki bi jih finančno zmoglo. Na občnem zboru 15.februarja 1975 v prostorih Jub-a je bilo slišati, kar nekaj vročih besed z strani Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad.. Predsednik Zveze je bil razočaran nad delom pri gradnji gasilskega doma. Po njegovem mnenju gradbeni odbor ni izvršil nalog, ki so mu bile postavljene pri izvolitvi v lanskem letu. Poleg tega pa si društvo še ni pridobilo vseh ustreznih dovoljenj za samo gradnjo. V sled tega, bi bil primoran naprositi občni zbor za izvolitev novega upravnega odbora. Vendar je že v naslednjih razpravah spremenil svoje mnenje in upravnemu odboru ponudil še eno možnost in poudaril, da mora stari odbor ostati v funkciji še eno leto saj se bo v letu 1976 gasilstvo organiziralo po samoupravni skupnosti poleg tega pa čaka v letu 1975 društvo 30 letnica osvoboditve ter 20 letnica Občinske

gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad ter druge občinske manifestacije. Franc Kuhar je poudaril da je pri gradnji doma od 43 članov komaj ena tretjina najbolj požrtvovalnih in intenzivnih pri gradnji in izrazil skrb za nadaljnje delo, ki pa ga ni primanjkovalo. Tudi med novimi člani ki so pristopili v društvo v preteklih letih niso pokazali dovolj velikega zanimanja za naše delo. Med temi novimi člani velja pohvaliti le Staneta Bajt ter Vinkota Cajhen, ki se kljub velikemu delu pri raznih akcijah nista nikoli odrekla sodelovanju.

Torej na tem občnem zboru je bila na eni od razprav poudarjena želja da stari odbor izvoljen preteklo leto kljub vsemu, predvsem pa na zaupanje nadzornega odbora ter domačih članov nadaljuje delo v isti sestavi še naslednje

leto. Prav tako je bilo predlagano da se imenuje v gradbeni odbor Lajovec Rado, ki bi vršil tajniške posle gradbenega odbora. Ena od zaupanih prednostnih nalog pa je bila, da v kar se da najkrajšem času pridobi vsa potrebna dovoljenja.

Za pridobitev ustreznih dovoljenj pa je bila prisotna velika birokracija, ki je postala splošen pojav v takratnem družbenem življenju, saj je bilo potrebno za rešitev še tako malenkostnega vprašanja dostikrat odpreti stotero vrat.

PRIDOBITEV LOKACIJSKEGA DOVOLJENJA

Gasilsko društvo je vložilo vlogo ter zaprosilo, da se izda lokacijsko dovoljenje, seveda na parceli na kateri danes stoji gasilski dom. Zahtevi so predložili lokacijsko dokumentacijo ki jo je izdal Ljubljanski urbanistični zavod junija 1973 ter dokazila o pravici razpolaganja z zemljiščem.

V ugotovitvenem postopku je bila opravljena ustna obravnava z ogledom na kraju samem. Pri tem ogledu in po proučitvi obstoječe urbanistične dokumentacije, je bilo ugotovljeno, da leži zemljišče, predvideno za izgradnjo gasilskega doma v zazidalnem otoku, ki je po urbanističnem programu za območje mesta Ljubljane, predviden za stanovanja, spremljajoče in ostale javne dejavnosti. Za ta zazidalni otok je predvidena izdelava zazidalnega načrta in razglašena splošna prepoved graditve, parcelacije zemljišč,

prometa z zemljišči in sprememba kulture zemljišč do sprejetja zazidalnega načrta. Vendar je Svet za urbanizem Skupščine občine Ljubljana-Bežigrad na svoji izredni seji sprejel sklep, da se gasilskemu društvu Dol pri Ljubljani, kot humani organizaciji vendarle lokacija odobri s tem da se upošteva pri izdelavi zazidalnega načrta. Gasilci so Svet za urbanizem le prepričali, da predlagana lokacija ni v nasprotju z elementi iz sprejetega urbanističnega programa mesta Ljubljane in da nebo negativno vplivala na izdelavo zazidalnega načrta saj je bil objekt v pretežni meri dejansko že zgrajen. In naposled je gasilsko društvo z novo pomočjo v gradbenem odboru le pridobilo 10. marca 1975 lokacijsko dovoljenje.

Na veliko veselje prav vseh so dela stekla z majnšo negotovostjo ter večjim zadovoljstvom.

GASILSKI DOM BO KMALU POD STREHO

Sedaj ko so imeli zagotovljeno lokacijsko dovoljenje, so tudi člani ki so bili zadolženi za obveščanje po vaseh za delovne akcije imeli nekoliko lažjo nalogo. To so bili člani ki so uživali veliko zaupanje v samem društvu in za katere se ni bilo potrebno bati da svoje naloge nebi opravili z odliko. Ponavadi so bili za obveščanje zadolženi naslednji člani:

Kleče: Tihelj Srečko; Dol: Planinc Karel, Videm: Flere Bolte; Zaboršt: Vodnik Ludvik; Zajelše: Cerar Jože; Podgora: Jagodic Franc

Na hitro je bila organizirana akcija za navoz 50 m³ gramoza za betonsko ploščo, s tem pa so se lahko pričela nadaljnja gradbena dela v režiji zidarskega mojstra Jožeta Jančarja. Za navoz gramoza je med gasilskim društvom in Krajevno skupnostjo veljal tihi dogovor. Vinko Kuhar takratni predsednik krajevnne skupnosti Dol je povdarjal da je Krajevna skupnost zainteresirana pri gradnji in končanju doma tako da bo še naprej pomagala v danih možnostih in bo plačala stroške navoza gramoza pod pogojem da bodo gasilci na Splošni vodni Skupnosti Ljubljana-Sava

priskrbeli ustrezna dovoljenja. Gasilci so dovoljenja pridobili, Krajevna Skupnost pa je plačala navoz gramoza.

Kmalu za tem je Ivan Lunar iz Zaboršta začel vezati ostrešje, ker so člani želeli, da bi za prvi maj že plapolala državna zastava nad domom. To pa je bila velika želja tudi občinske gasilske zveze ki je v tisti fazi društvu finančno priskočila na pomoč z namenskimi finančnimi sredstvi.

Dom je bil pokrit že za dan Osvobodilne fronte 27. aprila 1975. Sredi avgusta so uspeli usuti garaže ter narediti tlake nato pa so nastale nepremaglive težave.

GRADBENO DOVOLJENJE IN TEŽAVE POVEZANE Z NJIM

Lokacijsko dovoljenje bi prenehalo veljati če v roku enega leta po njegovi pravnomočnosti gasilci nebi vložili pravičnega in popolnega zahtevka za izdajo gradbenega dovoljenja.

Torej začelo se je pridobivanje soglasij s tem pa tudi potovanje od vrat do vrat na posameznih institucijah.

K zahtevi za izdajo gradbenega dovoljenja pa so morali gasilci priložiti veliko potrebne dokumentacije.

Seveda poleg že pridobljenega lokacijskega dovoljenja so morali predložiti še:

- projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja
- dokazilo o pravici razpolaganja z zemljiščem in sicer zemljiško knjižni izpisek z ustreznim delitvenim načrtom.
- potrdilo SDK, da ima gasilsko društvo zagotovljena finančna sredstva upredeljena v temeljnem zakonu o gradnji investicijskih objektov.
- potrdilo o plačilu prispevka k stroškom stavbnega zemljišča
- potrdilo o plačanem prispevku Vodnemu skladu SRS
- potrdilo o plačilu posebnega prispevka na promet kmetijskih zemljišč, ki se pridobivajo v neekmetijske namene.
- potrdilo o plačanem prispevku za spremembo namembnosti kmetijskega zemljišča

- skico o zakoličenju, ki jo izda samo Ljubljanski urbanistični zavod
- poročilo o sestavi in nosilnosti tal
- soglasje Vodovoda in Elektra Ljubljana
- soglasje upravnega organa za ljudsko obrambo glede izgradnje zaklonišča
- soglasje upravnega organa za požarno varnost
- soglasje upravnega organa za sanitarno inšpekcijo

Pridobivanje soglasij in potrdil pa je bilo naporno in je zahtevalo veliko potrpežljivih ur čakanja v vrstah pred uradniškimi okenci. Poleg tega pa so se postopki vlekli in niso bili odvisni od intenzivnosti prigovarjanja na določene znane institucije tako da je pridobivanje soglasij le s težavo napredovalo..

TAKOJ ZAUSTAVITE GRADNJO!

Zmanjkalo je denarja, z njim pa tudi zagona in tako je delo le počasi napredovalo.

Gasilci so bili presenečeni oziroma razočarani nad odnosom Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad. Saj je bila Zveza v začetku, ko je bila gradnja doma še v projektu zelo zainteresirana, da se v Dolu zgradi velik gasilski dom, ki bi kasneje zadostoval vsem potrebam, ki bi jih zahteval novoustanovljen požarni center. Do sedaj je gradnja doma lepo stekla, saj so spravili objekt v enem letu pod streho. To je zahtevalo preko 4500 prostovoljnih delovnih ur, in še veliko denarja, ki ga je gasilcem vseskozi primanjkovalo. Glede na število delovnih ur lahko sklepamo, da je zainteresiranost pri članih in tudi pri ostalih krajanah velika. Za vsa odobrena sredstva so morali prositi pa čeprav bil gasilski dom oziroma bi moral biti tudi v interesu občinske gasilske zveze. Prišlo je do upravičene ogorčenosti med člani toliko bolj saj jim je Zveza že odobrila koriščenje vsote, katere namen je bil da se dogradijo garaže. Vendar ob takratnih cenah ta vsota nebi zadostovala niti za garažna vrata. Člani so bili zadovoljni z drobtinicami ter upali na klobaso, ki jim jo je Občinska gasilska zveza tako često obljubljala. V društvu so se pojavljala vprašanja kam bodo romala njim odobrena namenska sredstva. Tako na Zvezi, Krajevni skupnosti kot na Občini so povsod navajali vzrok za denarno nepomoč to da gasilci še niso imeli gradbenega dovoljenja za gradnjo novega gasilskega doma. Vendar to ni takrat ni čisto držalo. Vsa dokumentacija za pridobitev gradbenega dovoljenja je bila že vložena v postopek pri

Občinski skupščini Ljubljana-Bežigrad. V tistem času je prišlo celo do take krize oziroma do takega melanholizma, da so pomislili in na seji Občinske gasilske zveze predlagali, če se stanje nikakor nebo premaknilo iz mrtve točke bi bili primorani nov dom zasilno zapreti ter oddajati prostore za skladišča. Saj bi le tako lahko s prejetjem najemnine in drugih sredstev v prihodnjih letih nadaljevali z gradnjo. Takrat pa bi tak korak prizadejal veliko bolečino ljudem, ki so kakorkoli pomagali. Vsi so namreč žrtvovali delo ali denar gasilskemu domu, ki bi služil svojemu namenu.

V naslednjih mesecih se je Občinska gasilska zveza le nekoliko omehčala. Kazalo je da se bo dozidava doma vendar le premaknila. S strani občinske gasilske zveze je bilo odobrena finančna pomoč za nadaljevanje gradnje. Vendar že čez mesec dni je prav z strani občinske gasilske zveze je 10. junija 1976 prišel ukaz: "Takoј ustavite gradnjo, ker smo izvedeli, da nimate še ustreznih dokumentov za gradnjo" s tem ukazom pa je bila preklicana predhodno odobrena finančna pomoč.

Izkazalo se je da je društvo tisti trenutek že imelo pridobljena vsa potrebna soglasja, kar jih je bilo mogoče dobiti brezplačno, za listine vezane na prispevke, ki jih bi bilo potrebno plačati, pa društvo ni imelo denarja. Manjkala jim je samo še položnica o plačilu prispevka vodni skupnosti. Za plačilo tega prispevka pa društvo ni bilo sposobno plačati, tako da je gradbeno dovoljenje še naprej ležalo na občini.

V oktobru 1976 pa so se le pridobila določena denarna sredstva in na veliko začudenost vseh organizacij in institucij, ki poprej niso mogli in smeli finančno pomagati gasilskemu društvu, saj je bilo "črno graditelj" je upravni organ Gasilskemu društvu Dol pri Ljubljani izdal gradbeno dovoljenje. Sedaj ko so imeli gradbeno dovoljenje pa ni bilo denarja nič več kot prej pa čeprav je predsednik Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad Rajko Bašelj v pozdravnem govoru 29. januarja 1977 na občnem zboru pohvalil delo članov društva, da so v letu 1976 uspeli legalizirati črno gradnjo gasilskega doma, ki je bila po njegovem mnenju za takratne razmere dokaj težavna. V veliko veselje predsednika pa je bilo tudi veliko število podmladka bodočih gasilcev, katere bi bilo potrebno pravilno usmerjati. V ta namen na občnem zboru izvolijo vodjo podmladka Zajec Pavleta, kateremu bosta pomagati pomočnika Šurbek Anton in Ajdnik Edvard.

JUB, EDINI PRAVI REŠITELJ

Dela v novem gasilskem domu pa so kljub temu sicer počasi vendar pa vztrajno dan za dnem tekla naprej pa čeprav že z kroničnim primanjovanjem denarnih sredstev. Zmeraj se je nekaj delalo. Gnala jih je predvsem misel na novi gasilski dom. Gnal jih je občutek za dobro in koristno. Je pa tudi to res, da navkljub vseh komplikacijam na višjem občinskem nivoju so gasilci skušali dokazati sami sebi in kraju ter konec koncu tudi vsem takratnim funkcionarjem kaj zmorejo sami z golimi rokami.

In zgodilo se je. Kot tolikokrat doslej je v tem ključnem trenutku tovarna Jub priskočila na pomoč gasilskemu društvu.

Rešitev je bila v obliki pogodbe med gasilskim društvom Dol, ki ga je zastopal predsednik Lado Učakar, kot najemodajalec ter tovarno Jub katero je zastopal ing. Florjan Regovec, kot najemojemalec z dne 25. marca 1977.

V pogodbi je bilo definirano in obrazloženo da gasilsko društvo oddaja v najem 80 m². Pod to kvadraturo spada: garaža, stopnišče, WC, garderoba, dežurna soba, predprostor ter souporaba stolpa. Predmetni del objekta gasilskega doma v Dolu se nahaja ob tovarni Jub in je projektiran v skladu s potrebami za shrambo protipožarne opreme in namestitve temu primerne dežurne ekipe. Rok trajanja pogodbe je za dobo 40 let. Po tem roku pa se pogodbenika z aneksom dogovorita o nadaljnjem najemu. Znesek najemnine je bil določen za dobo enega leta. Vendar glede na dejstvo da celotni objekt še ni dograjen plača najemojemalec najemnino naprej za dobo 40 let v enkratnem znesku.

Najemojemalec se obveže da bo celotni znesek izplačal najemodajalcu do 30 marca 1977 na njegov žiro račun. Najemodajalec pa se obveže da bo za najemojemalca predmetne prostore funkcionalno v skladu z projektom dokončal in usposobil za vselitev v letu 1978 ter da bo naprej plačano najemnino koristil izključno za dograditev gasilskega doma.

Na pobudo predstavnika Jub-a Viktorja Zupana je bil sestavljen pravilnik o koriščenju gasilskega orodja ter opreme v bodočem skupnem domu ter o koriščenju prostora za parkiranje pred gasilskim domom, katerega je že takrat uporabljala tovarna Jub.

GRADNJA DOMA SE LAHKO NADALJUJE

Poleti leta 1977 gasilci pridobijo in podpisujejo pogodbo z zidarskim mojstrom Alojzom Škrajnarjem za fasadna dela in notranje omete. Samo za fasado je bilo načrtovano 13m³ grobega peska, 5 ton cimenta, 5 ton apna..... Boljše sodelovanje z Krajevno skupnostjo predvsem na pobudo predsednika gasilskega društva

Ladota Učakarja ter predsednika Krajevne skupnosti Vinkota Kuharja so bila gasilskemu društvu namenjena strogo namenska sredstva za fasado gasilskega doma. Kljub primanjkovanju materiala na tržišču ter dolgimi dobavnimi za material so se dela za fasado pričela v mesecu septembru ter nadaljevala z notranjim ometavanjem. Dela katera je izvajal Alojz Škrajnar so bila skrbno in v doglednem času končana. V tem obdobju so bila končana dela tudi za vodovod in kanalizacijo. Pleskarska dela, ki so bila potrebna v notranjih prostorih je v celoti prevzel Janez Jančar. Karol Planinc pa je prebarval ostrešje stolpa.

Medtem ko je gradnja iz dneva vdan vse bolj napredovala, pa je bila 10.septembra 1977 prva seja upravnega odbora v kletnih prostorih novega gasilskega doma. Vendar kljub temu občni zbor društva v februarju 1978 še ni mogel biti v novem domu, temveč je bil še naprej v prostorih Juba, ki je ob drugih takoimenovanih partnerjih kot so: občina, krajevna

skupnost, občinska gasilska zveza veliko in pravzaprav največ pomagal, gmotno in moralno, pri zidavi, zlasti ob krizah, ki jih je bilo mogoče samo tako premostiti.

Na občnem zboru, katerega udeležba je bila zelo dobra, zlasti mladine so člani gasilskega društva izvolili nov upravni odbor:

Predsednik: Lado Učakar, Dol

Podpredsednik: Srečko Tihelj, Kleče, član odbora

Poveljnik: Jernej Okorn, Dol, član odbora

Pomočnik poveljnika: Pavel Zajec, Podgora, član odbora

Tajnik: Rado Lajovec, Videm, član odbora

Blagajnik: Stanko Moder, Videm, član odbora

Gospodar: Bolte Flere, Videm, član odbora

Referent za mladino: Karel Planinc, Dol, član odbora

Referent za šport: Anton Šurbek, Dol, član odbora

Vodja sanitete: Andrej Vidmar, Podgora, član odbora

Nadzorni odbor: Maks Zajc, Dol, Franc Lunar, Videm, Ludvik Vodnik, Zaboršt

Skupna želja vseh, tako gostov predvsem pa članov je bila da bi se za naslednji občni zbor v letu 1979 že lahko dobili v novem gasilskem domu. V ta namen so pospešili intenzivnost notranjih del. Organizira se dovoz gramoza za ureditev okolice ni parkirnih prostorov. Z pomočjo Krajevne skupnosti maja 1978 gasilci asfaltirajo dvorišče pred gasilskim domom.

GASILCI REŠITELJI ZA SAMOUPRAVNI ORGAN, DRUŽBENO-POLITIČNO, ŠPORTNO IN KULTURNO ORGANIZACIJO KRAJEVNE SKUPNOSTI.

Pogodbo o oddaji in prevzemu v trajno uporabo prostorov v gasilskem domu v Dolu, ki jo skleneta predsednik gasilskega društva Lado Učakar in predsednik krajevne skupnosti Vinko Kuhar z dne 28.6.1978. Pri izgradnji gasilskega doma je bila krajevna skupnost udeležena z finančnimi sredstvi ter je sodelovala pri delovnih akcijah ob sami gradnji. Z pogodbo je obljubila in vlila upanje pridobivanju nove finančne pomoči za nadaljnje delo gasilskega društva. V pogodbi pogodbeni stranki ugotavljata da je novi gasilski dom splošnega družbenega pomena in da so pogodbeni prostori po kvaliteti in prostorsko ugodni za uporabo in namen tudi vsem samoupravnim organom, družbeno-političnim, šport-

nim in kulturnim organizacijam krajevne skupnosti. Predmet pogodbe za souporabo je sejna soba. Pravico do souporabe sejne sobe imajo vsi samoupravni organ, družbeno-politično, športno in kulturno organizacijo krajevne skupnosti.

V pravico do uporabe stranišča, sanitarnih prostorov, parkirnih prostorov, elektrike, vode in kurjave. Terminski plan koriščenja sejne sobe dogovorno sestavijo zainteresirane stranke z gasilci, ki ga tudi potrdijo. Obnašanje v sejni sobi določi gasilsko društvo s hišnim redom, s katerim morajo biti v pismeni obliki seznanjeni vsi zainteresirani. Višina odškodnine za uporabo sejne sobe se določi za vsako koledarsko leto posebej in sicer v začetku koledarskega leta. Vsebina, višina in oblika odškodnine se določi v sporazumu, ki ga podpišejo zainteresirane stranke in gasilsko društvo.

Predmet pogodbe sta tudi dve pisarni v prvem nadstropju, ki sta od sejne sobe ločeni z isto pregradno steno. Obe pisarni sta v trajni uporabi krajevne skupnosti, ki jih zasede po svoji presoji in potrebi, upoštevajoč predvsem potrebe civilne zaščite. Krajevna skupnost pa je bila dolžna plačati del dejanskih stroškov vzdrževanja, porabljene elektrike, kurjave in vode.

Sv.FLORJAN Z RDEČO ZVEZDO

Kot za vsako gasilsko društvo se spodobi, da ima tudi podobo svojega zavetnika sv.Florjana na vidnem mestu. Predvsem pa se to spodobi za gasilsko društvo, kot je Dol pri Ljubljani z dolgo in bogato gasilsko tradicijo, in ima nov, moderen in lepo urejen gasilski dom. Levin Jože iz Dola, domači umetnik samouk je izdelal osnutke za sliko Sv.Florjana, ki naj bi nad vhodom krasil, predvsem pa varoval vse, ki bi vstopili skozi vhod gasilskega doma.

V začetnih meseca julija 1978 se gasilci postavili pleskarski oder ob mestu kjer naj bi bila slika Sv.Florjana. Na veliko začudenje delavcev Juba, ki so prihajali na delo v tovarno je bila slika izpod čopiča Levin Jožeta vsak dan bolj razpoznavna. Nič nebi bilo narobe če nebi vsakodnevne napredka z velikim zanimanjem spremljal tudi takratni politični organ v Dolu. Ko je domači umetnik opazil veliko zanimanje ob nastajajoči ter vsak dan bolj razpoznavni sliki omenjenega političnega organa je še z večjim veseljem narisal okrog glave Sv. Florjana velik svetlikajoč se svetniški sij. To pa je bilo nekaj kar je bilo za tisti čas nezaslišano ter kaplja

čez rob takratnega političnega načina življenja. Ne samo svetniški sij pač pa celotna podoba ni bila v skladu z takratnim mišljenjem določenih posameznikov. Pa čeprav se je marsikateri gasilec ob gradnji novega gasilskega doma za uspešno graditev priporočil prav Sv.Florjanu.

Sedaj pa brzojavke, dopisi, prigovarjanja z vseh strani, z vseh nivojev takratne dotične politične oblasti so vršile pritisk na upravni odbor. Prihajale so delegacije vseh vrst in vsi so pogledovali k sliki Sv.Florjana in spraševali gasilce le kako si to upajo, glede nato da so prav te politične organizacije pripomogle k uspešni dograditvi gasilskega doma. Situacija je bila celo tako vroča da bi določeni člani upravnega odbora celo kazensko odgovarjali, posledica pa bi bila sigurna odpoved otvoritve novega gasilskega doma.

Tako gasilci in ožji krog politične oblasti so se zavedeli da bo potrebno res nekaj ukreniti glede slike. Samo kaj? Da bi jo v celoti zbrisali, da bi jo mogoče le prekrili z čim, s tem se upravni odbor v nobene primeru ni strinjal.

Našli so salamonsko rešitev. Naprosili so avtorja slike Levin Jožeta, da naj na čelado pod Sv.Florjana nariše veliko rdečo zvezdo ter svetniku nekoliko izbriše svetniški sij. S tako rešitvijo se je strinjali tudi politični organ, ki je trepetal še nekaj časa ko so bili prišli povabljeni gostje in funkcionarji za otvoritev novega gasilskega doma, ko so pogledovali nekaj časa po svetniku nekaj časa po gasilcih. Vendar od takrat naprej se ni nikoli več govorilo o tem.

OTVORITEV

Sklenitev gradnje in predvsem duševno poplačan trud naj bi bila slovesna otvoritev novega gasilskega doma, kateri se je gradil polnih 5 let in samo trdna volja in vztrajnost jih je pripeljala do končnega uspeha. Julija 1978 so pričeli z pripravami na otvoritev. Za dekoracijo prireditvenega prostora se obveže Mladinska organizacija, ki poskrbi za mlaje, vence, parole ter razobešanje zastav po Dolu. Plakate z obvestilom za prireditev izdela Zajec Pavel, katere se je razobesilo že za 4.julija za Dan borca in teden dni pozneje tako da bi bila javnost čim bolj obveščena. Zvočno obveščanje po vaseh izvedeta mladinca Pirš Sandi in Oražem Roman. Za ureditev okolice gasilskega doma oziroma ureditev veseličnega prostora poskrbi Zveza Borcev z predsednikom Jožetom Žiberom in TVD Partizan-Jub Dol z Jožetom Jermanom na čelu. Krajevna skupnost pa je pomagala pri sestavi programa ter povabilu uglednih in zaslužnih

gostov, kot se za tak dogodek spodobi.

Otvoritev gasilskega doma je bila predvidena dvodnevna prireditev z začetkom v soboto 15. julija 1978 ob 8.30 krožna kolesarska dirka okrog Dola z štartom izpred novega gasilskega doma ter ciljem pred samopostrežno trgovino v Dolu. Glede na to da je dirka širšega pomena je Jože Jerman na dirko povabil tudi nekaj zvenecih kolesarskih imen iz področja Jugoslavije, Italije, Avstrije in Italije. Dirka je potekala v sedmih kategorijah, potekala pa je na relaciji Dol-Videm-Beričevo-Šentjakob-Dolsko-Kleče-Dol. Proga je bila pretežno ravninska, vseskozi asfaltirana vozil pa se je desni zavo. Dolžina kroga je bila 16 kilometrov. Najboljši pa so potrebovali za 6 krogov potrebovali 2:20:25.

V ta namen se določi ožji odbor dirke v sestavi: Kunaver Tone, Grad Miro, Jerman Jože, Kraševac Marjan, Kraševac Janez, Planinc Karel, Kuhar Vinko in Moder Cene kateri je skrbel da je pomembna dirka potekala v skladu z pravili in pričakovanji.

Ob 19.00 pa velika sektorska gasilska vaja. Na kateri so sodelovala vsa društva Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad, Poklicna gasilska Brigada ter sosednja društva. Vaja se je izvajala na tovarno Jub. Na vaji je bilo prikazano gašenje, varovanje ostalih objektov, prva pomoč ter reševanje ljudi, orodja in opreme.

Po končani vaji je bila narejena analiza in s strani poveljnika občinske zveze, ki je ugotovil da je to ena izmed najbolj izvedenih vaj ter izrekel pohvalo poveljniku gasilskega društva Dol Jerneju Okorn.

To je bil operativni prispevka k otvoritvi našega gasilskega doma.

Naslednji dan v nedeljo 16. julija 1978 pa je bila ob 14.00 parada vseh gasilskih enot, ki je potekala od starega gasilskega doma do novega gasilskega doma in svečana otvoritev tako trdo prigarane gasilskega doma.

SODELOVANJE S TVD PARTIZANOM JUB-DOL

Gasilci so sodelovali pri organizaciji velikega števila prireditev v Dolu. Vsako leto so poleg drugih športnih dogodkov kot so smučarskega teka,

biatlona, smučarskih skokov, suhega teka, ki so bili v domeni TVD Partizana Jub-Dol pomagali tudi pri izvedbi kolesarskih dirk na območju našega kraja. Odvijala so se namreč stalna tekmovanja smučarjev in kolesarjev, pomembni pa so bili tudi drugi športni in telovadni nastopi, zlasti odkar je bila 1969 postavljena moderna telovadnica v osnovni šoli Dol. Če ne drugače so pomagali pri pripravi prireditvenega prostora in postavljali mize in klopi za udeležence ali pa so vršili redarsko službo pri varovanju udeležencev kolesarske dirke pred drugimi udeleženci v prometu. V letih ko so imeli gasilski kombi so vozili na čelu dirke, kasneje ko so imeli nov gasilski dom pa so nudili tudi prostor udeležencem kolesarske dirke ter njihovim funkcionarjem. Na čelu TVD Partizana Jub-Dol je bil dolga leta Jože Jerman, ki je bil v dobrih odnosih z gasilci v Dol-u. In prav na podlagi tega odnosa se je kazala dobra organiziranost samih športnih dogodkov, ki jih je prirejal TVD Partizan Jub-Dol.

Kljub temu da je bil že nekaj let pred drugo svetovno vojno in tudi takoj

po osvoboditvi, ter je še danes smučarski tek, ter smučarski biatlon tja do 1986 šport številka ena v Dolu in njegovi okolici ima tudi kolesarstvo že lepo tradicijo. Prva tekma je bila organizirana že okrog leta 1930. V tistih časih so bili najbolj vidni kolesarji Evgen Špenko iz Podgore, ki je vozil za neki mariborski klub, Zupančič Karol iz Beričevega, Klander Franc iz Dolskega, brata Gregorič iz Ihana ter dolana Grad Vinko in Zajc Jože, ki je bil najdalj časa aktiven iz te stare generacije. Seveda je bilo še mnogo

drugih, ki so uspešno vrteli pedala po makedamskih cestah okrog Dola, Litijske in Domžal.

Prva uradna kolesarska dirka pod imenom "Memorial Jožeta Zajca" pa je bila v Doli leta 1966. Ta dirka se je potem leta 1968 preimenovala v "Memorial Zajc-Levičnik" v spomin na ponesrečenega organizatorja dirke. Leta 1971 je bila ta dirka prvič izvedena na sedanji krožni progi Dol-Šentjakob-Dolsko-Dol. Prav v tistem času pa je društvo Partizan Dol sistematično pripravljati lastne tekmovalce. K kolesarstvu je takrat namreč pristopil biatlonec Kunaver Tone, ki je kot aktiven kolesar prevzel vadbno domačih kolesarjev. Leta je bila kolesarska dirka "Memorial Zajc-Levičnik" prvič izvedena z mednarodno udeležbo Avstrije, Italije in Madžarske. Leta 1978 ob otvoritvi novega gasilskega doma pa se je kolesarska dirka preimenovala v "Veliko nagrado Dola". Poleg kolesarske dirke je bila v Doli še takoimenovana "Prvomajska dirka" z štartom izpred gasilskega doma in ciljem na Korantu in občinsko prvenstvo občine Ljubljana-Bežigrad.

Klub temu da se je v 90 letih letih tek na smučeh odcepil od TVD Partizan Jub Dol-a in se ustanovil nov Tekaški smučarski klub Jub Dol smo jim gasilci še vedno stali ob strani z svojo redarsko službo. Udeleževali smo se tradicionalne smučarske prireditve Srebrne palce,

katere je klub tudi organizator. Gasilci iz Dola pa smo bili tudi prva uradna redarska služba na Biatlonskem alpskem pokalu na Pokljuki. Zato se je tudi Evropsko prvenstvo ter prva tekma za Svetovni pokal na Pokljuki izpeljal z pomočjo gasilcev iz Dol-a, ki smo poleg redarske službe pomagali tudi pri pripravi prog saj je bilo zaradi pomanjkanja snega potrebno sneg iz gozda nametavati na progo. Šele kasneje, ko je biatlonska svetovna organizacija s svojimi delegati opazila da je Pokljuka vredna zaupanja za organizacijo tekem svetovnega pokala je prevzela celotno organizacijo tekem država in s tem Slovenska vojska.

POBRATENJE Z GD LOVRENC NA POHORJU

Lovrenc na Pohorju je eno izmed najstarejših slovenskih gasilskih društev. Ustanovljeno je bilo že 25. februarja 1877 in ima bogato gasilsko tradicijo.

Misel ter pobudo za pobratenje je dal član gasilskega društva Jože Žibert, ki se je med drugo svetovno vojno boril in se mu tamkajšnji ljudje takrat tako dobro zapisali v spomin. Že v avgustu 1979 so gasilci iz Dola obiskali gasilce iz gasilskega društva Lovrenc na Pohorju.in sodelovali na proslavi tamkajšnjega krajevnega praznika in osvoboditve kraja.

In potem je zadeva kar hitro stekla. Na pobudo dolskih članov gasilskega društva in v sodelovanju s krajevno organizacijo Zveze borcev Dol-Beričevo, kateri je tisti čas predsednikoval prav Jože Žibert je bilo pripravljeno pobratinstvo, katerega sta 7.oktobra slovestno podpisala oba predsednika gasilskega društva Dol Lado Učakar in predsednik gasilskega društva Lovrenc na Pohorju Mirko Torej. Z namenom podpisa pobratinstva društev so se Lovrenčani pripeljali k nam kar z tremi avtobusi. Ogledali so si naš novi dom, našo gasilsko opremo ter se spoznali z našimi člani. Ob slavnostnem podpisu pobratenja je Mirko Torej kot predsednik gasilskega društva postal častni član Gasilskega društva Dol pri Ljubljani

CIVILNA ZAŠČITA V OBČINI BEŽIGRAD IN AKCIJE NIČ NAS NE SME PRESENETITI NNNP

Civilna zaščita in gasilci imajo in so imeli veliko skupnega. Če ne drugega morajo složno ter organizirano sodelovati v primeru elementarnih ali drugih nesreč. Danes imajo Civilna zaščita ter gasilci skupnega

vrhovnega vodjo to pa je župan občine Dol pri Ljubljani. Ker Civilna zaščita nima svojih objektov ima svoja zaščitna sredstva že od samega začetka na shrambi v gasilskem Domu.

V velikih akcijah med leto 1975 ter 1985 so akcije NNNP temeljile na vlogi in nalogah delovnega človeka in občana kot nosilca samoupravnega odločanja o zadevah splošne ljudske obrambe in družbene samozščite. Glede na množičnost in dosežene rezultate je bilo v tistih časih razvidno, da so take akcije pomembna oblika preverjanja in izpopoljevanja obrambnih ter rešilnih priprav. Pri akcijah pa se je preverjala tudi razpoložljivost ter pripravljenost gasilcev. V veliki meri se je izkazalo da je gasilsko društvo Dol zgledno pripravljeno ter sposobno kvalitetno posredovati ob elementarnih in drugih nesrečah, za kar je društvo prejelo več priznanj in pohval.

Lista za Civilno zaščito iz leta 1980

Člani:

Vidmar Franc, Kuhar Franc, Okorn Jernej, Moder Stanko, Jemc Vinko, Tihelj Srečko, Vodnik Ludvik, Zajc Maks, Kadivc Štefan, Morela Janez, Lunar Franc, Jančar Janez

Mladinci: Vidmar Tine, Skubi Marjan, Musi Dušan, Morela Matija, Repanšek Ervin, Ogrin Ado, Avsec Peter, Kuhar Jože

Mladinke: Učakar Angelca, Učakar Tanja, Klemenčič Darja, Klemenčič Andreja, Skubi Silva, Musi Majda, Ogrin Nataša

VOZNI PARK

Lahko bi se reklo da je za pridobitev vsakega avtomobila svoja zgodba. Potem ko je društvo leta 1967 prevzelo svoj prvi IMV kombi gasilec so se pokazale potrebe po novi cisterni. Avtocisterno TAM 110 s kapaciteto 5000 litrov vode dolski gasilci pridobijo leta 1980. Z pomočjo Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad. To je bil izredna pridobitev za gasilsko društvo in za cel kraj. Saj je na kraj požara potrebno pripeljati veliko količino vode, avtocisterna pa se je izkazala tudi nepogrešljiva v sušnih obdobjih leta za prevoz pitne vode. Že leta 1982 pridobimo nov kombi za prevoz ekipe in gasilske opreme TAM 75 T5. V letu 1986 pa nam tovarna Jub odstopi podvozje tovornega vozila TAM 130, katerega je nadgradnjo naredil TAM Karoserist iz Maribora. Po večih posredovanjih Tihelj Srečota, Okorn Jerneja in Zajec Pavla v Mariboru smo leta 1987 le prejeli za tisti čas dovršeno gasilsko vozilo z rezervoarjem 3500 litrov vode, 500 litri penila in top z visoko tlačno črpalko in navijak. V tistem času smo tudi naš prvi kombi IMV gasilec podarili gasilcem iz Gradnika. Glede nato da je nadgradnja trajala kar nekaj časa smo tudi privarčevali nekaj denarja in z pomočjo Krajevne skupnosti Dol in njenim predsednikom Grad Mirotom ter Bunc Bojanom kupili tudi komandno vozilo Lado Nivo, ki pa se na prvih katastrofalnih poplavah novembra 1990 žal ni izkazala najbolje, oziroma na poplavah smo ugotovili da potrebujemo močnejši ter kvalitetnejše terensko vozilo. Takoj po poplavah smo začeli z akcijo in smo preko Avtotehne z pomočjo carinika Kovačič Franca iz Zaboršta preko Beograda uvozili sodobno terensko vozilo Nissan Patrol

4x4. Pri nabavi terenskega vozila leta 1991 nam je pomagala Tovarna Jub, Občinska gasilska zveza ter krajevna skupnost.

Leta 1995 pa smo prodali kombi TAM 75 T5. Kupili so ga gasilci iz Hrastovega Dola, potem ko smo kupili pri Avto servis Domžale moderno orodno vozilo za prevoz posadke in gasilske opreme Volkswagen LT 35. Nadgradnjo pa so naredili v AS Bus Domžale. Najpomembnejše pri tem avtomobilu je visoko tlačna črpalka za gašenje z vodo ali z peno. Pri nabavi avtomobila so prispevali: Tovarna Jub, tovarni ROHM&HAAS, bivša občina Ljubljana-Bežigrad, Republiška uprava za zaščito in reševanje ter nova občina Dol pri Ljubljani. Po slavnostnem prevzemu avtomobila, 5.avgusta 1995, na katerem je prisostvovala tudi gasilska godba pobratenega društva Lovrenc na Pohorju z mažoretkami smo bili avtobili prisilje vrniti v AS Bus Domžale da so odpravili nekaj napak pri nadgradnji. Ker pa račun do tistega trenutka za nadgradnjo še ni bil v celoti plačan je podjetje avto zadržalo. Sledilo je panično iskanje finančnih sredstev, pod vodstvom predsednik Zajec Pavleta. V ta namen smo od Gasilske zveze Dol-Dolsko dobili trimesečni kredit z katerim smo problem rešili in avto pripeljali domov da lahko služi svojemu namenu. Tako danes gasilsko društvo razpolaga z štirimi gasilskimi avtomobili.

POBRATENJE Z PGD GRADNIK

Ker smo imeli namen prodati gasilsko vozilo kombi IMV gasilec nam je Kranjec Frido takratni poveljnik Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad sporočili, da na Gradniku v Beli krajini ustanavljajo novo mlado gasilsko društvo. Kaj hitro in tudi z pomočjo Občinske gasilske zveze smo navezali stike z novoustanovljenim gasilskim društvom iz Gradnika, ki smo jim 22.avgusta 1987 podarili naše prvo gasilsko vozilo kombi IMV gasilec.

Gasilci iz Gradnika so izredno dobri, gostoljubni in odprti ljudje. Lahko bi rekli da lahko za vzgled marsikateremu gasilskemu društvu in so na naše člane naredili izredno dober vtis. Občudovali smo jih predvsem po njihovem zavzetem ter požrtvovalnem delu z katerim so dokazali kako pravzaprav iz nič narediti in ustvariti organizacijo, ki bi združevala ter pomagala ljudem na njihovem področju delovanja.

Spričo obojestranskega dobrega sodelovanja smo 20.avgusta 1993 podpisali listino o pobratenu, z katero pa smo to naše sodelovanje le še

okrepili. Naj omenim nekaj članov, brez katerih si ni bilo mogoče predstavljati gasilerije na Gradniku: Konda Jože, Štefanič Tone, Plut Janez, Plut Jožica, Govednik Jože, Stariha Peter, Stariha Vid, Konda Slave... Gasilci iz Dola se radi udeležujemo tudi njihovih gasilskih veselic, ki so bile vedno nekaj posebnega in skrbno pripravljene.

120 LETNICA GASILSTVA V LJUBLJANI

Leta 1990 mesto Ljubljana praznuje 120 letnico gasilstva. V okviru te velike obletnice pa je mestna gasilska zveza pripravila pester program s parado in prikazom gasilske tehnike nekoč in danes. Naše gasilsko društvo pa je bilo izbrano, da zastopamo občino Ljubljana-Bežigrad s staro ročno brizgalno in z starejšo gasilsko opremo. Upravni odbor našega društva je sklenil, da se te vaje odeležijo naši starejši člani, ki znajo s to opremo tudi rokovati.

Proslava in z njo vaja je bila 23.6.1990 na Trgu revolucije, napad pa so naši z staro opremo vršili na stavbo med Vegovo in takratno Titovo cesto.

VOJNA ZA SLOVENIJO

25. junija 1991 je za naše kot tudi za druga društva prišlo težko obdobje vojne. Gasilci iz Dola pod poveljstvom Musi Dušana so takoj naslednji dan vzpostavili dežurne enote, dežurstvo pa je trajalo 8 dni. Dežurna enota je imela komandirja enote, operativce, voznike C kategorije in veziste. Dežurne enote so se menjale na vsakih 6 ur. Člani enot pa so spali v gasilskem domu.

V ta dežurstva so spadali: Musi Dušan, poveljnik in komandir 1. dežurne enote

Lajovec Rado, komandir 2. dežurne enote

Zajec Pavle, komandir 3. dežurne enote

Igličar Tone, Lunar Marko, Planinc Karel, Kuhar Jože, Jančar Primož, Šum Branko, Kuhar Marjan, Kuhar Roman, Šurbek Anton, Okorn Pavle, Šuštar Darko, Vidmar Tine, Šklander Sandi, Škulj Rok, Bitenc Janez, Zavrl Slavko, Jančar Edvard, Cimprič Franci, Zajc Brane, Okorn Jernej, Moder Stanko, Učakar Lado.

Njihove zadolžitve so bile jasne in posredovane z Operative OGZ Ljubljana-Bežigrad. Komandirji dežurnih enot so imeli nalogo, da v slučaju prehoda enot okupacijske vojske v Krajevni skupnosti Dol, takoj obvestijo sekrateriat za ljudsko obrambo. V slučaju akcije pa so imeli nalogo za mobilizacijo doma dežurajočih članov, ter bili zadolženi za red in mir v gasilskem domu in hkrati kulturno obnašanje članov Gasilskega društva Dol. Za primer napada so gasilci pripravili tri zaklonišča za kra-jane Krajevne skupnosti in jih napolnili z vsemi potrebnimi zaščitnimi sredstvi in hrano. Tako so pripravili zaklonišče v Jubu, pod Kmetijsko zadrugo in pod trgovino v Dol, kjer so gasilci ter uslužbenci trgovine pripravili tudi blagovne rezerve.

Članom dežurne enote odhod na počitek domov je bil eventuelno dovoljen v civilni obleki-nikakor ne v uniformi.

V času dežuranja so člani, ki niso bili na dolžnost koristno izkoristili svoj prosti čas. Poleg tega da so se izpopolnjevali za delo z zaščitnimi maskami in zaščitnimi sredstvi pridobljenimi z strani civilne zaščite in pregledali in preizkusili vso operativno opremo. Poleg tega pa so pre-barvali vrtno garniture, pospravili priročno skladišče v turnu gasilskega doma in počistili klet gasilskega doma, kjer imamo še sedaj gasilci svoj družabni prostor.

Delovanje dežurne enote, ki se je ponoči menjala na dve uri je bilo vse do preklica s strani operative OGZ Ljubljana-Bežigrad. Na srečo pa ni bilo gasilskih intervencij in se je vse srečno končalo.

Delovanje našega društva in tudi drugih gasilskih društev pa se je z osamosvojitvijo leta 1991, oziroma po družbenopolitičnih spremembah nekoliko spremenilo, ker je prišlo tudi do reorganizacije ustroja gasilskih društev. Sam namen in značaj le-teh, oz. njihova osnovna pomembnost in dejavnost, se sicer ni spremenila in še vedno temelji na prostovoljnosti. Novosti prinaša Zakon o varstvu pred požari in Zakon o gasilskih društvih, ki pogojujeta spremembe pravil gasilske službe oz. nove statute prostovoljnih gasilskih društev. Tudi nova lokalna samouprava prinaša novosti. Osnovna krovna organizacija v organiziranosti prostovoljnih gasilskih društev so nove občinske gasilske zveze. V našem primeru je to Gasilska zveza Dol-Dolsko. V zvezi s tem se uveljavlja in oblikuje tudi nov način financiranja gasilske dejavnosti. Žal je tudi v novih razmerah glede te problematike osnovna značilnost pomanjkanje finančnih sredstev.

100 LETNICA DRUŠTVA 1892-1992

Lahko bi rekli da smo 100 letnico proslavili kot se za tako veliko obletnico spodobi. Začetek praznovanja smo pričeli z veliko gasilsko vajo, ki

je potekala v tovarni Jub pod vodstvom Musi Dušana poveljnika gasilskega društva Dol pri Ljubljani. Na vaji so poleg domačih prostovoljnih gasilcev, gasilcev iz Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad ter okoliških prostovoljnih gasilskih društev sodelovali tudi poklicni gasilci iz Gasilske brigade Ljubljana, skupaj okoli 100 gasilcev ter 30 vozil. Vaje so se udeležili tudi vodilni in vodstveni delavci tovarne Jub in s tem dokazali, da je skrb za požarno in ekološko varnost eno od prednostnih nalog tovarne Jub. Rezultati analize gasilske vaje, ki smo jih pripravili v naslednjih dneh, so bili dolskim gasilcem in vodstvu Jub-a v pomoč pri načrtovanju dejavnosti na protipožarni zaščiti na območju tovarne Jub, saj je cilj tovarne Jub ustvariti takšne delovne pogoje, ki bodo prijazni do ljudi in narave ter gašenje in reševanje ne bo potrebno. Skrbno načrtovana vaja je po pričakovanjih lepo uspela.

Po končani vaji je sledil koncert, na katerega so s svojo navzočnostjo zabeležili okoliški pevski zbori ter Gasilska godba iz Lovrenca na Pohorju.

Ampak tista prva slovesnost se je začela naslednji dan.

Za budnico ob 6.30 je poskrbela Gasilska godba, ki je zbudila ljudi k nedeljski oziroma slavnostni maši pred gasilskim domom. Mašo za vse rajne gasilce je opravil gospod župnik Ivan Mihelič z somaševanjem gospoda župnika Antona Vidmarja in tisti čas še pripravnika gospoda župnika Janeza Šimenca. Po maši pa smo gasilci v sprevedu odšli na pokopališče Sv.Marjete kjer smo k križu položili spominski venec za vse rajne Dolske gasilce.

Slavnostna seja na kateri sta predsednik Pavel Zajec in poveljnik Musi Dušan prejela iz rok predsednika Gasilske zveze Slovenije Ernesta Eorija republiško priznanje plamenico II in III stopnje se je vršila v dvorani Osnovne šole. Podeljevanje tudi drugih nagrad in priznanj je potekalo ob kulturnem povezovanju ter slavnostnih govorih predsednika gasilskega društva Dol Zajec Pavel-a, Gasilske zveze Slovenije Ernesta Eorija ter podpoveljnika Gasilske zveze Slovenije Vidmar Jožet-a. Po končani slavnostni seji smo povabili vse udeležence v tovarno Jub, kjer je bilo pripravljeno kosilo. Slovesnost se je nato nadaljevala z zborom za parado vseh udeležencev pri Osnovni šoli, od koder se je nadaljevala po cesti mimo obrata tovarne Jub na Vidmu proti gasilskemu domu. Na čelu je bil konjenik z slovensko zastavo, za njimi narodne noše ter Štajerska godba, ki je poskrbela za strumen korak. Za popestritev so poskrbele tudi brhke ljubljanske mažoretke. Vodja parade na kateri so sodelovali poleg domačih še gasilci sosednjih gasilskih društev, gasilcev

društev iz Občinske gasilske zveze v skupnem številu preko 250 gasilcev je poveljeval poveljnik Musi Dušan. Ešalon dolskih gasilcev ter ostalih gasilcev je vodil Možina Ciril. Častni vod gasilcev z gasilskimi prapori je vodil Lunar Franc z praporom Prostovoljnega gasilskega društva Dol. Med predstavniki parade velja posebno omeniti predstavnike pobratenih gasilskih društev Lovrenca na Pohorju in Gradnika, ter gasilskega društva iz Ihana, z katerim smo prav ob sto letnici našega društva navezali še bolj pristnejše stike.

V paradi so sodelovala tudi gasilska vozila, ter naša stara brizgalna iz leta 1893 v konjski vpregi katero je vozil Mali Anton iz Dolskega. Po predaji poročila poveljnika gasilskega društva Musi Dušana v katerem je raportiral poveljniku poveljniku Civilne zaščite Miranu Bogataju:” Gospod poveljnik Civilne zaščite republike Slovenije. Parada v počastitev 100

obletnice Prostovoljnega gasilskega društva Dol pri Ljubljani je pripravljena za svečani mimohod. Prosim, da dovolite njen začetek. Raportira poveljnik gasilskega društva Musi Dušan”

Raport z gasilskim zanosom, vojaškim prizvokom, dovršenostjo ter resnostjo je raportiral tako, da so šle vsem, ki jim gasilstvo kaj pomeni kocine pokonci.

Po odobritvi poveljnika Civilne zaščite Mirana Bogataja je sledil slavnostni mimohod ki se je zaključil z postrojitevijo gasilcev pred častno tribuno. Na častni tribuni je imel govor poveljnik Civilne zaščite

Miran Bogataj, ki je med drugim izrekel tudi pohvalo ter spodbudne besede z katerimi je nanizal smernice za nadaljno delo našega gasilskega društva.

Glavnemu govorniku so se nato pridružili še ostali gasilski veljaki takratne Občine Ljubljana-Bežigrad.

Po končani uradni prireditvi je seveda sledila veselica z bogatim srečovanjem. Za dobro vojlo pa je poskrbel ansambel Danila Čamernika, ki je držal ljudi pokonci do zgodnjih jutranjih ur. Za 100 letnico delovanja sta ansambel v celoti plačala Drago Turnšek in Miro Grad iz Vidma.

PRODAJA STAREGA GASILSKEGA DOMA

Gasilci so po vselitvi v nov dom kar nekaj časa iskali kupca ali najemnika ki bi bil pripravljen vzdrževati oziroma kupiti stari gasilski dom. Nekaj časa so imeli v njem predstavniki TVD Partizana-Jub Dol shranjene reklamne in športne rekvizite nato pa je krajevna skupnost ta prostor namenila Zvezi Socialistične Mladine Slovenije (ZSMS). Mladina je imela ta prostor namenjen za razna srečanja in družabne dogodke tja do leta 1989, ko sta imela njena predstavnika Igor Gorenc in Bojan Peterca prometno nesrečo z smrtnim izidom. Po tem je dom nekaj let sameval in propadal.

Je že tako, kot mora biti, da je kupec starega gasilskega doma prav vnuk Alojza Zidarja, ki je leta 1895 gasilcem odstopil del zemljišča za gasilsko shrambo orodja Avgust Zidar iz Dola. Predsednik gasilskega društva Pavel Zajec ter Avgust Zidar sta 5.3.1993 sklenila kupoprodajno pogodbo na osnovi sklepa o prodaji nepremičnine sprejetega na 11.redni seji gasilskega upravnega odbora z dne 14.11.92 in to soglasno, po kateri gasilsko društvo Dol proda gospodarsko poslopje tako imenovano gasilsko shrambo in dvorišče v skupni izmeri 63m².

Cenitev za stari gasilski dom je naredil stalni sodni zapriseženi izvedenec in cenilec za gradbeno stroko Peter Sašek iz Ljubljane. V svojem cenitvenem poročilu ugotavlja, da je lokacija starega manjšega gasilskega doma (samo garaža) za gasilski voz z prigradenimi sanitarijami, je ob cesti, ki poteka skozi Dol pri Ljubljani. Komunalna opremljenost okolice je V. kategorije, s tem da je na zemljišču prostoziračno električno razdelilno omrežje in krajevni vodovod. Dostopna cesta je asfaltirana, brez robnikov, z redko javno razsvetljavo na drogovi. Telefonsko omrežje je ob zemljišču, objekt pa ni priključen, enako tudi ni kanalizacije.

Preko dvokrilih vrat v prizemlju je vhod iz ceste v en prostor, podstrešje je prazno. Temelji so iz kamna in betona. Zidovi so zidani iz opeke in kamenja. Strop je lesen tramovni. Streha je lesena, dvokapna, pokrita z valovitim dotrajanim salonitom in opremljena s kleparskimi deli. Fasada je grobo in fino ometana ter beljena in delno odpada. Prostor je obložen z opažem. Tlak je betonski. Ogrevanje ni urejeno. Vpeljana je podometna elektro instalacija za razsvetljavo.

Kupoprodajni postopek je izpeljal odvetnik Matjaž Rihtar iz Ljubljane.

POMOČ PRIMORSKIM GASILCEM

Leta 1994 je bilo peklensko vroče poletje. Prepoved odprtega ognja je veljala za skoraj vsa področja v Sloveniji. Kljub temu pa smo dan za dnevem spremljali poročila o tem ali onem požaru, ki je zajel kak kraj. Suša pa ni prizadela le Slovenije ampak tudi sosednjo Italijo, predvsem v severnem delu.

Nekega večera pa je prišlo obvestilo o velikem požaru blizu meje. Ni minila niti noč, ko so že naša javna občila poročala o razširitvi požara na našo stran. Požar, ki je prišel iz zahodne strani se je združil z manjšimi na naši strani in v ognju je bil skoraj ves Kras. Najbolj prizadeta območja so

bila okrog Nove Gorice, kamor so prihajale na pomoč gasilske enote iz vse Slovenije. Večji kraji kot so Lokvice, Bilje, Opatje Selo, Kostanjevica, Brestovica, Komen in Gorjansko so bili praktično nerazpoznavni. Samih krajev sicer ogenj ni prizadel, okolica pa je bila požgana do tal. Tudi v našem društvu smo se odločili za pomoč in poslali gasilsko vozilo cisterno za prevoz vode na požarišče. Ob 16.30 uri sta Tomaž Lunar in Rado Kuhar izvozila in se podala na pot proti Primorski natančneje proti Lokvicam. Pot pa je že kmalu postala zanimiva. Kmalu po startu se je začel zavorni sistem pregrevati in na počivališču Ravbarkomanda je bilo potrebno ustaviti zaradi iztoka zavornega olja. Poklicala sta naše mehanike, ki so prispeli z hitroreševalnim vozilom Nissan in z njihovo pomočjo sta delno popravila zavore. Klub nepopolni odpravi okvare pa je bil voznik Lunar Tomaž peljati naprej. Da pa ne bi bile preveč obremenjene so celo spustili vodo iz cisterne.. Vendar tudi to ni pomagalo, saj so težave ponovno nastopile takoj po spustu do Razdrtega. Ker jima je mudilo sta bila na intervencijski vožnji sta pot nadaljevala samo z ročno zavoro. V Komen, kjer je bilo zbirno mesto sta prišla v poznih popoldanskih urah in takoj morala v akcijo. Natočila sta vodo in jo odpeljala na požarišče. V mislih ju je begala bojazen pred neznanim terenom in direktnim kontaktom z ognjem. Kmalu pa sta ugotovila, da je požar praktično že pogašen in da se izvaja le kontrola požarišča in preprečevanje novih izbruhov ognja. Po naporni noči v kateri sta naredila nekaj prevozov vode sta se zjutraj podala v gasilsko brigado v Novi Gorici, kjer so jima popravili zavore. V naslednji treh dnevih sta bila na razpolago za prevoz vode do požarišča po slabi in skalnati cesti ostalim gasilcem in vojakom, ki so pomagali na samem požarišču. Spoznavala sta kako se gasijo travniški in gozdni požari ter navezovala stike z drugimi gasilci in domačini. Spanje pod milim nebom in vonj po zažganem grmičevju in podrasti pa jima je še dolgo ostal v spominu. Pot domov je bila mirnejša za požrtvovalnost in sodelovanje pa je naše društvo prejelo pohvalo Gasilske zveze Slovenije.

FLORJANOVA MAŠA

Tudi, sedaj že tradicionalna, Florjanova maša je ena od oblik predstavljanja gasilcev širši javnosti. Društvo se je po več letnem premoru, ker do takrat sistem ni dopuščal, predvsem po priporočilu člana Moder Stankota in Okorn Jerneja začelo po letu 1992 udeleževati Florjanove

maše. Sv. Florjan je zavetnik gasilcev in gasilci ga počastimo s slovesno mašo v njegovo čast v začetku maja. Od leta 1992, za časa župnika Ivana Miheliča se gasilci vsako leto udeležimo Florjanove maše v gasilskih uniformah. V ta namen gasilci povabimo tudi gasilce iz Beričevega-Brinja in se skupaj zberemo pred našim gasilskim domom in v paradi odkorakamo v našo farno cerkev Sv.Marjete. Na začetku so se ljudje spogledovali med seboj, sedaj pa so se že navadili in gasilci počasi že čutimo čast, da smo lahko gasilci in v svečanih uniformah prisostvujemo sveti maši. Posebno nam je v veselje da je naše humano delo opazil tudi sedanji župnik Alojzij Grebenc, ki prav pri Florjanovi maši v svojo pridigo rad vplete tudi naše delo, humanost ter pomoč bližnjemu.

GASILSKA ZVEZA DOL-DOLSKO

ZAKAJ SE KROVNA ORGANIZACIJA GASILSKIH DRUŠTEV V OBČINI DOL PRI LJUBLJANI IMENUJE GASILSKA ZVEZA DOL-DOLSKO

Na seji 17.2.1995, ki je potekala v prostorih gasilskega društva Senožeti in so bila prisotna vsa gasilska društva s po tremi člani novo nastale občine Dol pri Ljubljani. Gasilsko društvo Dol so predstavljali Skubi Marjan, Zajec Pavel in Zajc Brane.

Na tej seji se sprejme sklep da se z dnem 17.2.1995 formira samostojna Občinska gasilska zveza Dol pri Ljubljani v ustanavljanju, s prenehanjem delovanja Občinske gasilske zveze Ljubljana-Bežigrad v katero sta poprej spadali gasilski društvi Dol ter Beričevo-Brinje in Občinske gasilske zveze Moste Polje v katero so poprej spadala gasilska društva Senožeti, Laze, Dolsko, Klopce in Vinje. .

Poleg tega se sprejme sklep da se ustanovi kordinacija gasilskih društev v novo nastali občini Dol pri Ljubljani v sledeči sestavi predsednikov posameznih društev: Žnidaršič Lojze, Zajec Pavel, Marolt Franc, Kralj Tone, Škarja Brane, Jemec Maks in Sasso Ivan.

Oba sklepa sta bila tudi uradno potrjena z podpisi vseh predsednikov društev, podpisi pa overovljeni na upravni enoti Ljubljana.

Vendar se je zataknilo nekaj tednov pred ustanovnem občnem zboru, kjer naj bi bila Občinska gasilska zveza Dol pri Ljubljani uradno potrjena. Zataknilo se je namreč pri imenu in sicer namesto občinske gasilske zveze Dol pri Ljubljani v občini Dol pri Ljubljani so predstavniki gasilskih društev Senožeti, Klopce, Laz, Vinj in Dolskega predlagali ime Občinska gasilska zveza Dol-Dolsko.

Tako na ustanovnem občnem zboru 17.junija 1995 v Kulturnem domu

Dolsko kjer naj bi bila potrjena ustanovljena Občinska gasilska zveza Dol-Dolsko in ne Občinska gasilska zveza Dol pri Ljubljani z dne 17.2.1995. Iz Dola so se občnega zbora udeležili trije predstavniki Zajec Pavel, Musi Dušan, Moder Stanko, Skubi Marjan in Okorn Jernej. Na glasovanju je bila izglasovana in ustanovljena Občinska gasilska zveza Dol-Dolsko. V znak nestrinjanja in protesta z imenom občinske gasilske zveze pa sta predčasno zapustila ustanovni občni zbor dva člana iz Dola in sicer Skubi Marjan in Okorn Jernej.

Na tem občnem zboru je bil izglasovan tudi upravni odbor, katerega so sestavljali:

Predsednik: Žnidaršič Lojze iz Laz
Podpredsednik: Zajec Pavle iz Dola
Poveljnik: Šimenc Srečo iz Dolskega
Podpoveljnik: Musi Dušan iz Dola
Blagajnik: Klemenčič Darja iz Dola
Tajnik: Hrovat Franc iz Vinj

V začetku leta 1996 se na pobudo Občine Dol pri Ljubljani Občinska gasilska zveza preimenuje v Gasilsko zvezo Dol-Dolsko. Vendar ima Občina Dol še vedno posebno posebnost. Ime svoje gasilske zveze ima namreč drugačno kakor se imenuje občina sama.

Na 2.občnem zboru je bil izglasovan upravni odbor, katerega so sestavljali:

Predsednik: Jerman Janez iz Senožet

Podpredsednik:Zajec Pavle iz Dola

Poveljnik:Žvab Janez iz Dola

Podpoveljnik:Pavšič Darko iz Senožet

Blagajnik:Šimenc Borut iz Dolskega

Tajnik::Oberstar Andrej iz Dola

Glede nato da je bilo leto 2000 kongresno leto so bile tudi volitve:

Na tem občnem zboru je bil izglasovan tudi upravni odbor, katerega so sestavljali:

Predsednik: Lunar Marko iz Dola

Podpredsednik:Zajec Pavle iz Dola

Poveljnik:Žvab Janez iz Dola

Podpoveljnik:Pavšič Darko iz Senožet

Blagajnik:Šimenc Borut iz Dola

Tajnik::Fortuna Jani iz Dolskega

Prostovoljno gasilsko društvo Dol pri Ljubljani je podrejeno Gasilski zvezi Dol-Dolsko zato se tudi ravnamo po njenih navodilih. Sodelovanje pa je obojestransko saj le tako lahko dosežemo, da gasilska organizacija na področju naše občine deluje v dobrobit vseh občanov.

OGNJENI ZUBLJI SO UNIČEVALI DOMOVE

Način gradnje poslopij v starih časih, gasilka neosveščenost, tehnično neopremljeni vaščani-vse to je bilo vzrok, da marsikdaj ljudje niso bili kos požarom. Nemočno so zrl v pogorišča, propad domov, ki so jih gradile roke večih rodov. Strela, pa tudi zlobne roke so bili glavni vzroki večine požarov.

Leta 1950 je zagorelo gospodarsko poslopje pri Kosm-u v Dol-u Istega leta je na enak način zagorelo še pri gospodarsko poslopje pri Rajh-u v Dol ter pri Fležarju na Vidmu. Pri Jožman-u na Vidmu pa je zagorel kozolec poln sena, tako da se je ogenj razširil tudi na Gregorinov

kozolec.

Oktobra 1951 je zagorelo v hlevih v tovarni Jub, da se požar nebi razširil na okoliške obrate so poskrbeli gasilci iz Juba ter gasilci iz Dola.

Februarja 1957 je zagorelo pri Zidarju v Dolu, kjer so gasilci iz Dola že pred prihodom drugih gasilskih enot rešili celotno premoženje.

Junija 1964 leta je zagorel kozolec pri Gregorinu na Vidmu. Vzrok požara je bila strela z jasnega.

Požar pri Alojzu Tavčar v Zaborštu januarja 1972

Avgusta 1973 je bil požar pri Zajc Maksu v Dolu. Požar je zanetila strela.

Pri gašenju je sodelovalo osem gasilskih društev in poklicni gasilci iz Ljubljane

V maju 1979 je zagorel kozolec pri Valjavčevih v Dolu. Bojda je požaru botrovala otroška igra z vžigalicami.

Januarja 1983 je zagorela hiša pri Jagodic Francu v Podgori

Decembra 1983 je zagorelo v Dol-u pri Zajc Stanetu. Požar na gospodarskem poslopu so lahko pogasili gasilci iz Dola sami. Akcija je uspela in požar se ni razširil na okolišče stanovanjske hiše.

Požar v delavnici stanovanjske hiše pri Šimenc Francu v Zaborštu maja 1985, kjer se je vnel avto ko je mojster varil podvozje.

Gozdni požar pri Jagodic Francu in Učakar Matiju v Podgori oktobra 1985. Požar je nastal v večernih urah. Pri požaru so poleg domačih sodelovali tudi gasilci iz Dolskega in Beričevaga. Ko so gasilci že mislili da so pogasili požar so vzpostavili požarno stražo, ki pa je morala še enkrat poklicati gasilce saj je na istem mestu zopet zagorelo tako, da so ga do konca pogasili komaj proti jutranjim uram.

Požar je junija 1986 uničil ostrešje zidane lope v Zaborštu pri Šklandru. Domači so zakurili v kotlu, da bi pripravili krmo za prašiče. Zaradi dotrajanega dimnika in slame na podstrešju okrog dimnika. Da se požar nebi razširil na bližnje stanovanjske hiše so ga omejili in pogasili gasilci iz Dola.

Februarja 1987 je zagorelo pri Oberstarju v Dolu. Pri gašenju tega požara se je izkazal novo vozilo TAM 130 z visokotlačno napravo za gašenje.

Julija 1987 je zagorelo gospodarsko poslopje pri Učakar Maksu v Klečah. Požar so pogasili gasilci iz dola z pomočjo okoliških gasilskih društev ter poklicne brigade iz Ljubljane.

Jeseni 1988 je zagorelo v delavnici pri Turenšek Dragotu na Vidmu, katerega so gasilci uspešno pogasili in preprečili, da se nebi razširil na okoliške stanovanjske hiše.

April 1995 je v Klečah zagorel kozolec lastnika Bernard Braneta. Gasilci

iz Dola so pogasili požar ter organizirali dežurstvo na pogorišču. Septembra 1998 pa je zagorelo gospodarsko poslopje pri Kuhar Mirotu v Zaborštu (na sliki zgoraj). Požar so pogasili gasilci iz Dol z pomočjo Gasilske brigade iz Ljubljane.

Glede na statistike požarov, po drugi svetovni vojni ugotavljamo, da je na našem območju manj požarov, kar moramo pripisati večji osveščenosti krajanov, ki spoštujejo navodila in prepovedi, katere zasledijo v sredstvih javnega obveščanja. To pa nas nesme zavesti ker nesreča nikoli ne počiva.

POPLAVE

Nesreča nikoli ne počiva. Najbolj udari takrat, kadar je dolgo ni in nanjo pozabimo. Poplave 1.novembra 1990. Po dolgotrajnem deževju so Mlinščica, Kamniška Bistrica ter Sava v večernih urah prestopile bregove. Kljub temu da smo gasilci že v popoldanskih urah z sireno obveščali krajanje poplavnih področij ter jim pomagali pri pripravah pred poplavo z selitvijo živine, praznjenju kleti, drvarnic, garaž nismo mogli preprečiti katastrofe. Materialna škoda je bila spričo tako imenovanih stoletnih vod nepopisna in neprecenljiva. Krajanom poplavnih območij predvsem Vidma in Kleč žal tisti trenutek ni bilo pomoči pri reševanju materialnih dobrin. Z zagotovostjo pa lahko trdimo, da smo rešili življenje Mirota Okorna iz Vidma, ki je bil ujet v hiši skozi katero je drla pobesnena Mlinščica. Že ponoči ko je gladina vode nekoliko padla smo pričeli z črpanji vode na najbolj prizadetih območjih. Na poplavna območja so zjutraj prispeli tudi gasilci drugih gasilskih društev z katerimi smo črpali in reševali nastalo situacijo nadaljna dva dneva. Posledice vodne ujme pa so bili vidni še kar nekaj tednov.

Za uspešno upravljeno delo na poplavah ter v vojni za Slovenijo je gasilsko društvo Dol kot prvo prostovoljno gasilsko društvo nasploh leta 1992 prejelo iz rok Mirana Bogataja najvišje možno odlikovanje Civilne zaščite države Slovenije in sicer plaketo Civilne zaščite kot priznanje za življensko delo ter izjemne dosežke in prispevke pri zaščiti in reševanju ljudi, materialnih in drugih dobrin.

Vsi, tako krajanje kot gasilci smo upali da bi če že morajo, te stoletne vode zopet prišle nič prej kot čez sto let. Vendar pa se je izkazalo da smo se že čez osem let zopet znašli v podobni situaciji, na katero pa krajanje niso bili nič kaj bolj pripravljeni kot prej. Kaj pa mi?

V jutranjih urah 5. novembra 1998 je močno porasla in poplavljala Kamniška Bistrica s pritoki. Rača in Kamniška Bistrica sta v okolici Domžal in Dola naredili veliko gmotno škodo. V Kamniku je Bistrica dosegla pretok z 10 letno povratno dobo. Istega dne tudi preko dneva poplavljala Sava v srednjem in spodnjem toku. Visokovodni val Save je poplavljal tudi med Ljubljano in Litijo.

V vodni ujmi je novembrska poplava poplavlala stanovanjska, gospodarska, kmetijska poslopja, delavnice obrtnikov in v vaseh Videm, Zaboršt, Dol in Dolsko.

Musi Dušan in Lunar Marko, oba predstavnika gasilskega duštva Dol pri Ljubljani in pripadnika Civilne zaščite ter poveljnik Civilne zaščite Šimenc Srečo so vpoklicali gasilce Dola ter organizirali nočno stražo in krizni štab v gasilskem domu že noč pred poplavo.

Budno smo spremljali vodotoke Kamniške Bistrice, ki so počasi ter vztrajno naraščali in so presegli pretoke izpred osmih let leta 1990 ko so bile zadnje prav tako katastrofalne poplave.

Začeli smo z obveščanjem krajanov na območjih, ki so ob poplavah 1990 izkazala za krizna in poplavljen območja.

V za tisti čas mrzli, deževni ter negotovi noči smo pogledovali proti oblakom in upali na najboljše da padavine ponehajo. Vendar je okrog 4 zjutraj Kamniška Bistrica prestopila bregove.

Reka ni prestopila bregov na Vidmu, prestopila jih je više in se zlila po dolini iz Ihana proti Vidmu. Takoj smo pričeli z reševanjem najbolj ogroženih ter z prvimi črpanji vode. Zjutraj je začelo celo po malem snežiti, vendar padavine niso v celoti ponehale. Ponehale so komaj popoldan. Gasilcem iz Dola so se že v dopoldanskih urah pridružili gasilci iz Beričevega, Dolskega, Klopca, Vinj, Laz, Senožet, Podgorice, Črnuč, Ribč popoldan paše gasilska brigada Ljubljana in Kemis Radomlje, ki je črpal kurilno olje iz poplavljenih kurilnih prostorov stanovanjskih hiš in so preprečili da katastrofa nebi bila še večja.

Organizacijski center Gasilskega društva Dol ter Cvilne zaščite je iz gasilskega doma organiziral vso organizacijo za reševanje ter druge akcije. V štiri dnevnem času poplav in odstranjevanju njenih katastrofalnih posledic je sodelovalo preko 300 gasilcev z opravljenimi 3691 delovnimi urami. Po končanem delu smo bili vsi gasilci izmučeni in premraženi. Nekaj se jih je loteval celo prehlad, vsi pa smo na lastni koži občutili, da je humanitarno delo, ki ga upravljamo na prostovoljni bazi čedalje manj cenjeno in je bilo nekje celo povod za obrekovanja in spore. Na lastni koži pa smo občutili, da se ljudje vse premalo zavedajo, da smo gasilci zgolj prostovoljci, ki v času poplav nismo odšli v službe pač pa smo vstali in pomagali krajanom po svojih najboljših močeh.

Civilna zaščita republike Slovenije je tudi po teh poplavah za uspešno opravljene akcije Gasilski zvezi Dol-Dolsko ter posameznikoma Škulj

Roku in Lunar Markotu na podelitvi v Stični podelila republiško priznanje Civilne zaščite Slovenije.

GASILCI TER NJIHOV PODMLADEK

Starejši gasilci se še spominjajo, kakšne ugodnosti, prednosti in organizacije so bile v njihovem času pred desetletji. Ni bilo ravno veliko organizacij, ki bi mlade povezovala. Med bolj razširjenimi, oziroma kar najbolj razširjeno je bilo gasilstvo in mladi so v veliki meri pristopali v društva. Tudi odnos do soljudi je bil drugačen kot dandanes. Ljudje so še čutili neko spoštovanje do in od soljudi. Danes pa se to počasi umika in marsikateri mladi to s pridom izkoriščajo.

Mladi postajajo vse bolj občutljivi in to izražajo z povečano agresivnostjo. Tudi ponudba raznih razvedril je vsak dan večja. Mnoge panoge in organizacije nudijo razne ugodnosti in zanimivosti. S tem privabljajo mlade, saj jim predstavljajo bolj razvedrilo kot obremenitev. Gasilstvo pa jim počasi predstavlja že neko breme, zato je opazen upad zanimanja mladine. Zahtevajo vse več pozornosti in predvsem drugačen pristop.

V gasilskem društvu Dol pri Ljubljani zato skrbijo mentorji mladine ki so skozi čas pritegnili dovolj veliko število mladine in iz njih naredili gasilce, ki so in bodo zgled naslednjim generacijam.

Skozi čas se je izmenjalo kar nekaj kvalitetnih mentorjev mladine. Planic Karol, Zajec Pavle, Jože Klemenčič, Ogrin Ado, Šum Brane, Lajovec Matej V zadnjih letih pa kaže vzpodbujajoče rezultate mentor mladine Kuhar Rado.

Mentorju vzame delo z mladimi veliko časa, če želi pokazati rezultate. Tudi kot osebnost mora mentor potegniti iz sebe del otroštva, ki mu je nedvomno še ostal, da bo lahko z mladimi našel skupni jezik, a si bo kljub temu znal obdržati določeno avtoriteto. Vendar sama želja posameznika, da postane mentor za mladino ni vse, saj mora imeti žilico za delo z otroki in jim jo mora tudi nazorno pokazati. Mentor sam mora biti gasilec z dušo in telesom, saj bo le tako vzor mladini in mu bo ta raje sledila, če bo vedela, da mu delo z njo ne predstavlja odvečnega bremena.

IZLETI Z SKUPAJ Z NAŠIMI POBRATENIMI DRUŠTVI

Gasilski izleti kot so bili že od nekdaj ena od stalnih oblik društvenega dela, zato ker še prej ko ni bil zgrajen nov gasilski dom v Dolu ni bilo primernega prostora, so si gasilci gasilci manjkajočo družabno prvino poskušali nadomestiti s skupinskimi izleti, dostikrat z okrepljeno udeležbo tudi Jubove tovarniške gasilske enote in negasilcev. To je imelo vsaj tri dobre strani: pocenil se je skupinski prevoz, dosežena je bila boljša povezava gasilcev z zaledjem, tudi negasilci so se začeli zanimati za gasilsko misel. Vendar se je ta oblika društvenega druženja počasi začela izgubljati, dokler ni po medsebojnih pogovorih med pobratenimi društvi veliko kasneje prišlo do skupne ugotovitve, da moramo pobratena društva to pobratenje oplemenititi in navezati pristnejše medsebojne stike prav z skupnimi izleti.

Na našo pobudo je bil leta 1995 organiziran skupni pohod na Triglav. Pohodniki smo bili gasilci pobratenih gasilskih društev in sicer Dol , Gradnika in Lovrenca na Pohorju.

V popoldanskih urah smo se zbrali pred gasilskim domom v Dolu od koder smo se z avtobusom odpeljali v Vrata, kjer smo prespali in si skupaj nabrali potrebnih moči za pohod na Triglav.

V zgodnjih jutranjih urah smo se z Vrat podali na zahteven vzpon proti Kredarici in nato proti Triglavu. Pot je bila težka in naporna, pogledi pa so nam neprestano uhajali k oblakom, kazalo je namreč da bo nevihta. Ker je kar nekaj udeležencev pohoda bilo prvič na Triglavu, jih je čakal

na vrhu še planinski krst, katerega so uspešno prestali izpod planinske vrvi izkušenega gasilca in gornika Lajovec Rado-ta, imenovanega z gorniškim imenom "Jakob prvi plezalec".

Ker vreme ni bilo nič kaj prijazno, se nismo zadrževali dolgo na samem vrhu Triglava, pač pa smo z potjo nadaljevali proti Doliču, kjer nas je čakala skromna večerja in postelja. Naslednjega jutra smo se zbudili v prečudovitem jutru, ter pot nadaljevali proti Sedmerim Jezerom. Najbolj pogumni gasilci so se tudi osvežili v ledeno mrzlem jezeru pri Koči pri Sedmerih jezerih . Po krajšem počitku in okrepitvi smo pot nadaljevali čez Komarčo v Bohinj, kjer nas je čakal avtobus z katerim smo se odpeljali proti Dol-u, kjer je bil za vse lačne udeležence pripravljen pekoč bograč katerega je pripravil Šurbek Tone. Kljub temu da je bil pekoč smo ga z veseljem pojedli.

Leta 1998 so organizacijo pohoda prevzeli gasilci iz Lovrenca na Pohorju.

Z avtomobili smo se zgodaj zjutraj podali proti Lovrencu na Pohorju, kjer smo bili pred gasilskim domom zmenjeni z gasilci. Po pristrčni dobrodošlici smo gasilci z Lovrenca ter Gradnika peljali z avtobusom do Kernika, pod Kremžarjevim vrhom, od koder smo pot nadaljevali peš. Kljub temu da to ni bil vzpon na Triglav kot nekaj let prej smo se že v prvem večje vzponu na Partizanko dodobra utrudili. Pot smo nadaljevali preko Male Kope, kjer smo imeli tudi čas za malico in počitek. Po približno devetih urah naporne hoje, smo preko Črnega vrha prispeli na Ribniško kočo, kjer so za nas pohodnike domači gasilci organizirali Piknik ter prenočišče. Na Ribniški koči smo igrali nogomet ter odbojko, najbolj utrujeni pa so sedeli in navezovali stike z domačimi gasilci ter naključnimi obiskovalci Ribniške Koče. Pohod je bil organiziran ravno v času 16.svetovnega prvenstva v nogometu, ki je potekalo v Franciji zato smo si preden smo odšli spat ogledali tudi nogometno tekmo med Nemčijo in Hrvaško, katero so dobili slednji z rezultatom 3:0.

Naslednji dan smo se zbudili ob 8.00 in smo po skupnem zajtrku pot nadaljevali proti Lovreškim jezerom ter razglednemu stolpu na Rogli. Na Rogli kjer smo imeli najhitrejši še nekaj časa smo si pobliže ogledali vse lepote športno rekreativnega centra. V poznih popoldanskih urah pa je bil organiziran prevoz proti Lovrencu, kjer nas je v gasilskem domu že čakal okusen golaž.

Po nekaj letih odmora smo končno le prejeli vabilo gasilcev iz Gradnika

in se zadnji vikend v septembru 2001 le odpravili proti Beli krajini. Ko smo prispeli na Gradniku nas je iz meglenega zgodnjega jutra zbudil sončen dan. V upanju, da Triglava v Beli krajini ni, se nam niti nikamor ni mudilo. Čeprav Belo kranjski hribi niso videti visoki, so nam dali pokazati zobe in nam dali vedeti, da niso tako nizki. Hodili naj bi osem ur. Nismo še pešačili pet minut, že so nas posedeli na vozove polne bal, okrašene z brezami, ter nas z traktorjem odpeljali iz Gradnika nekoliko bliže vasi Krupa. Po nekaj kilometrih smo izstopili in bili smo šele na začetku pravega pohodniškega izleta. Pot nas je vodila do Krajšega izvira Krupe, ki priteka izpod 60m visoke stene, ter do Vinjega Vrh. Na griču prepletenem z trtami stoji znamenita romarska cerkev sv. Trojice iz leta 1647. Pot smo nato nadaljevali po travnikih, cestah, stezicah in gozdnih poteh. Še vedno je kazalo, da bo to le sprehod po ravnine z obiskom domačije Malnarič v Vavpči vasi ter zidanic ob vznožju Mirne gore. Bil je namreč ravno dan trgatve. V popoldanskih urah smo se le začeli vzpenjati, ter na vrh Mirne gore prišli komaj do večera, kjer nas je čakal golaž iz divjačine, raztegnjena harmonika ter seveda vina tamkajšnjih gasilcev. Obiskal nas je tudi semiški župan. Drugi dan, med spuščanjem v dolino, smo si ogledali nekdanji gozdarski zaselek kočevarjev-Planino ter izletniško točko Smuk z katerih je enkrat razgled na okoliške vasi. Zadnji postanek pred ciljem je bil pri Turizmu Poč. Do samega

Gradnika, kjer nas je čakal najbolje pečen odojek daleč na okrog, so nas spet posedli na vozove ter nas odpeljali z čudovitimi konji.

Po vseh treh izletih smo bili gasilci zelo zadovoljni ter že pripravljamo načrte za naslednje izletniške podvige, za katerih organizacijo smo na vrsti zopet gasilci iz Dol.

NAJEM PROSTOROV

Za korak z časom ter sledenje drugim uspešnim gasilskim društvom potrebujemo veliko več denarnih sredstev kot pa se nam bi jih v gasilsko blagajno nateklo z strani Gasilske zveze. Zaradi vse manjših proračunskih sredstev tudi na Gasilski zvezi radi vidijo, da se posamezna društva sama znajdejo in sama bijejo nekaj več kot le boj za obstanek.

In prav v Dolu smo to kaj hitro doumeli in bili primorani za naš nadaljnji razvoj nekaj storiti. Na seji upravnega odbora je upravni odbor premlevali in diskutirali in naposled le z dvigi rok izglasoval da damo novonastali občini Dol v najem pisarniške prostore s sanitarijami in dvorano v prvem nadstropju gasilskega doma ter tri parkirne prostore pred vhodom v gasilski dom.

Z tem namenom sta se predsednik Zajec Pavel in župan Jemec Anton dogovorila in skleneta najemno pogodbo za poslovne prostore z dnem 23.6.1995.

28.aprila 1997 zastopnik društva predsednik Zajec Pavle in direktor Mobitela Anton Majzelj skleneta pogodbo s katero gasilci oddamo v najem 6,51m² gasilskega turna in 1,5m² površine na strehi stolpa za dobo 15 let. Tako je pokritost z signalom mobilne telefonije tudi v našem kraju izredno dobra. Da pa nebi bilo več težav pri delu na internetu in da fiksna telefonija in z njo digitalizacija telefonskega omrežja Telekom Slovenije nebi zaostajala za mobilno telefonijo smo gasilci sklenili še tretjo pogodbo z Telekomom Slovenije 7.10.1998. Z pogodbo smo oddali v najem in uporabo Telekomu Slovenije prostore v prvem nadstropju izključno za namen namestitve telefonske centrale.

IZOBRAŽEVANJA

Gasilska zveza Slovenije zagotavlja ustrezno usposobljenost vseh članov gasilskih organizacij, ki opravljajo naloge na strokovno-operativnem področju. Usposabljanja potekajo v skladu s sprejetimi učnimi programi in pravili gasilske službe za osnovno in specialno usposabljanje. Poseben poudarek je na dopolnilnem usposabljanju, ki postaja osnovna oblika obnavljanja, pridobivanja in preverjanja gasilskega znanja. Tudi z usposabljanjem predavateljskega kadra, ki je organiziran in verificiran na ravni Gasilske zveze Slovenije, se izboljšuje kakovost izobraževanja. V skladu z veljavno zakonodajo mora biti sleherni gasilec osnovno usposobljen. Poudarek je na praktičnem usposabljanju, pri čemer je potrebno slediti tudi zagotavljanju psihofizičnih sposobnosti.

Dolski gasilci se lahko pohvalimo, da imamo dobro izobražen gasilski kader, ki je ustrezna znanja pridobil v Izobraževalnem centru za zaščito in reševanje na Igu. V svojih vrstah imamo člane, ki so si pridobili ustrezna znanja na posameznih tečajih in seminarjih:

- 1.Seminar za poveljnike gasilskih zvez
- 2.Tečaj za vodjo enot
- 3.Tečaj za poveljnike prostovoljnih gasilskih društev
- 4.Osnovni tečaj specialnosti:

nevarne snovi, tehnično reševanje, predavatelj, inštruktor, informatik, mentor mladine, dihalne naprave, radijske zveze, sodnik gasilskih in gasilsko športnih disciplin, potapljač , reševalec iz vode.

Gasilska zveza Slovenije načrtuje izobraževanje in usposabljanje prostovoljnih gasilcev v skladu z zakonom o gasilstvu, ki opredeljuje temeljno usposabljanje za opravljanje gasilske službe in vodenje operativnih enot, ki je osnova za pridobitev čina, dopolnilno, za pridobitev določenega naziva specialnosti in permanentno usposabljanje za obnavljanje znanj in posodobitev znanj. Strokovno usposabljanje izvajajo prostovoljna gasilska društva, poveljstva, gasilske zveze, in Gasilska zveza Slovenije. Temeljno in dopolnilno usposabljanje članov prostovoljnih gasilskih enot pa se izvaja na podlagi predpisanega učnega načrta in programa.

GASILCI IZ DOLA TUDI REŠEVALCI IZ VODE

Človeka od začetka njegovega obstoja ogrožajo trije naravni sovražniki: ogenj, voda in potres. Žal vse tri nevarnosti spremljajo človeštvo tudi v današnjem času, čeprav si je človek prizadeval, da bi nevarne nevarnosti

obvladal ali vsaj omilil njihove posledice. Človek se je s pomočjo znanstvenih spoznanj in civilizacijskih dosežkov v veliki meri prilagodil okolju in po drugi strani okolje prilagodil sebi. Vendar so posledice naravnih nesreč za človeštvo še danes enako pogubne, kot so bile pred časom. Nesreče, pri katerih pride do utopitve, niso nič manj številčne, kot so bile.

Spričo dejstva, da je na gasilskem teritoriju, ki ga pokrivamo gasilci iz Dola veliko vodnih površin in da je vsako leto velika nevarnost poplav, saj spada Občina Dol v rizično poplavno območje imamo gasilci v svojih vrstah tudi reševalce iz vode. Na pobudo občine Dol sta prav naša člana leta 1998 Musi Dušan ter Lunar Marko postala inštruktorja reševalcev iz vode.

Svoje znanje in izkušnje z raznih gasilskih vaj in raftingov na Savi prenesla na mlajše člane in stem povzročila zanimanje za tečaj specialnost reševanje na vodi. Tako se v juniju 1999 Lajovec Matej, Šimenc Peter, Kuhar Blaž, Flere Janez in Kuhar Rado izrazimo željo, da bi postali reševalci iz vode. Tečaj je bil sestavljen iz dveh delov. Za prvi del je bil zadovžen profesor Ivko Šink, ki je najprej preveril naše plovno, psihofizično ter kondicijsko pripravljenost na kopališču Kolezija v Ljubljani. To so bili za nas tečajnike zelo težki dnevi in šele takrat smo se zavedali

v kaj smo se sploh spustili. Po olimpijskem bazenu smo plavali zdaj v eno zdaj v drugo smer. Po navodilih inštruktorjev reševalcev iz vode smo izvajali vaje pri katerih smo čutili vsako mišico posebej. Zadnji dan trodnevnega spoznavanja vode smo imeli sprejemni izpit iz katerega se je pokazalo ali smo sposobni da postanemo reševalci iz vode. Sprejemni izpit smo opravili vsi tečajniki iz Dola. To je bil tudi pogoj za odeležbo na tečaju, ki se je vršil v septembru 1999 na morju v Strunjanu. Po navodilih profesorja smo imeli vsi sprejeti dva meseca časa, da se na predviden tečaj na morju temeljito pripravimo, poleg tega pa smo pridobili tudi ustrezno gradivo in predznanja prve pomoči za reševalce iz vode. Ta predznanja smo pridobivali na Igu, kjer nam je predavala dr.Senja Trstenjak. Poleg naših dveh inštruktorjev ter nas tečajnikov iz Dola so bili udeleženci tečaja tudi gasilci iz Blejskega (zaradi Blejskega jezera) ter Mariborskega (zaradi kopališča na Dravi) področja.

Na morju smo podnevi izvajali vaje za krepitev plovnih sposobnosti ter se izpopolnjevali v reševalnih prijemih za rešitev utopljenca oziroma človeka, ki se utaplja, zvečer pa nam je dr.Senja Trstenjak predavala prvo pomoč za reševalce iz vode, ki jih je podkrepila z resničnimi dogodki iz njene zdravniške kariere. Med praktičnimi vajami se nas je nekaj izbrancev udeležilo tudi snemanja informativnega filma "Reševanje na vodi" katerega je posnela Koperska Televizija, ki smo ga kasneje kot šolski primer reševanja iz vode, lahko gledali doma po televiziji. V ta namen smo se z policijskim čolnom odpeljali na odprto morje, kjer smo odigrali nešteto reševanj utopljenca iz vode na čoln. Vsak prizor je namreč moral biti posnet z večih zornih kotov tako da smo prizore večkrat ponavljali da se je vse videlo v redu.

Po končanem enotedenskem tečaju smo imeli preverjanje praktičnetga ter teoretičnega znanja, ki smo ga pridobili na tečaju.

Na koncu smo pridobili diplome, potrdila o opravljenemu tečaju ter bele kape in majice za reševalce iz vode. Z svojim znanjem pa smo sposobni opravljati delo na vseh javnih kopališčih v Sloveniji.

GASILSKE VAJE

Ena od oblik praktičnega izobraževanja so različne gasilske vaje, ki jih gasilci izvajamo na objektih in se tako v praksi srečujemo s problemi in iščemo najboljše rešitve. Na vaji preverimo naše znanje, ugotovimo morebitne pomanjkljivosti, hkrati pa znanje in usposobljenost predstavimo občanom. V naši občini poleg vsakoletne meddruštvene vaje ob različnih priložnostih organiziramo tudi večje gasilske vaje tako

imenovane sektorske vaje. Ena takšnih je bila tudi ob naši 105 letnici na osnovno šolo Dol, ki jo je organiziral poveljnik Skubi Marjan. Na sektorski vaji so poleg gasilskih društev Občine Dol sodelovali tudi gasilci iz Pšate ter Ihana.

Namen vaje je bil prikaz gašenja in reševanja ob morebitnem požaru v osnovni šoli. Šola stoji na desni strani na obrobju Vidma, gledano iz smeri Ljubljana. Sestavljajo jo trije deli: stari del, novi del in telovadnica. V šoli se v času pouka nahaja nekaj več kot 450 otrok.

Požar je zaradi kratkega stika izbruhnil v učilnici, ki se nahaja nad jedilnico šole. Zaradi požara se ni uspelo rešiti vsem otrokom in učiteljem, ki imajo učilnice v tem nadstropju, požar pa se je že razširil tudi v spodnjih prostorih v pisarni ravnatelja in zbornice.

Potem ko so iz osnovne šole poklicali center za obveščanje na številko 112, nas je center ustrezno obvestil. Istočasno pa je obvestil tudi omenjena sodelujoča društva. Najprej so na mesto požara prišli gasilci iz Dola, ki so se že med potjo z orodnim vozilom Volkswagen opremili za notranji napad z dihalnimi aparatom. Z dihalnimi aparati sta dva gasilca napadalca z visoko tlačnim ročnikom, ki se je napajal z Volkswagna, prodrla v prvo nadstropje v zadimljen prostor. Ko sta v prvem nadstropju našla ponesrečenega učenca z zlomljenim gležnjem sta po radijski zvezi poklicala druga dva gasilca z dihalnim aparatom ter z nosili za prenos

ponesrečenca. Poškodovanega ponesrečenca sta gasilca spravila iz gorečega prostora ven, kjer mu je gasilec usposobljen veščin prve pomoči oskrbel zlomljen gleženj. Drugi napad na goreče ostrešje osnovne šole, se je vršil iz avtocisterne, ki se je napajala iz hidranta ob šoli.

Gasilci iz Laz, Vinj in Klopca so črpali vodo iz Mlinščice in napajali gasilski cisterni iz Ihana in Senožet, ki sta ščitili novi del šole, da se ogenj ne bi razširil iz gorečega objekta. Gasilci iz Dolskega in Beričevega-Brinja so po drugi strani prišli za šolo kjer so ščitili telovadnico in rezervoar kurilnega olja, ki ga v šoli potrebujejo za ogrevanje.

Ko je bil namišljeni požar pogašen in opravljen strokovni pregled je poveljnik in vodja vaje po radiski zvezi razglasil, da je vaja končan ter nas pozval na postrojitveni prostor, kjer je bila temeljita analiza vaje ter poudarjene pravilnosti in nepravilnosti na vaji sami.

LETNI PREGLEDI HIDRANTOV

Vsako leto v prvi suhi, lepi pomladanski nedelji gasilci iz Dola vršimo preventivne preglede vodovodnih hidrantov na področju delovanja našega gasilskega društva. Na našem področju delovanja v vaseh Podgora, Zajelše, Zaboršt, Kleče, Dol in Videm je skupaj 52 hidrantov v nadtalni in podtalni izvedbi. Preglede hidrantov po eni strani vršimo iz preventivnih razlogov po drugi strani pa zato da gasilci spoznamo dos-

top ter v vsakem trenutku vemo, kje se ta hidrant nahaja, saj v primeru požara ni časa da bi iskali najbližje hidrante naokrog. Na tem pregledu očistimo iz pokrovov talnih hidrantov zemljo in pesek, ki se nabere čez leto oziroma ga z snežnimi plugi zasujejo čez zimo. Na vsakem hidrantu preverimo tudi vodni pritisk ter poskrbimo da so označbe, ki označujejo mesto hidrant dobro vidne. Vsako letno preverjanje pritiska v vodovodnem omrežju je še kako pomembno, saj je pritisk pomemben dejavnik v primeru požara. Hidrante tako popišemo ter morebitne nepravilnosti sporočimo na Vodovod, kjer temu ustrezno ukrepajo.

MESEC POŽARNE VARNOSTI

Oktober je mesec požarne varnosti zato gasilci iz Dol-a v tem mesecu dajemo še večji poudarek na požarno preventivne akcije. Poleg gasilskih tekmovanj, ki so v naši okolici v mesecu oktobru že stalnica, razobesimo plakate z katerimi občane opozarjamo vsakdanjo možnost požarov, ki največkrat nastanejo zaradi neprevidnost, malomarnosti in nevednosti in seveda kako v nastali situaciji ukrepati. Zadnji teden v oktobru pa smo že kar nekajkrat organizirali dan odprtih vrat. Na tem dnevu, si lahko občani ogledajo gasilski dom ter protipožarno opremo, ki jo premoremo za gašenje in reševanje. Občanom podamo tudi koristne napotke saj je samoobramba pred požarom in drugimi elementarnimi nesrečami naša skupna dolžnost in skrb pri reševanju v primeru nesreče. Na dan odprtih

vrat so še posebej lepo vabljeni nižji razredi osnovne šole Dol, katerim sta Ciril Možina in Pavel Zajec prikazala delo v našem domu na otroški način saj lahko za ta dan tudi oni za nekaj časa postanejo pravi gasilci. Gasilci se zavedamo, da je to edini način da občane podučimo kako se morajo obvladati in kaj storiti če nastane požar doma, v naši okolici, šoli ali v naravi. Zavedati se moramo, da posledice požara niso le materialne, ampak so tudi psihološke narave.

GASILSKA TEKMOVANJA

Gasilci smo ljudje obeh spolov in časovno zelo razširjene periode. Gasilsko društvo nudi svojim članom določeno delo, varnost in tudi zabavo. Za uspešno seznanjenje z gasilstvom je potrebno medsebojno sodelovanje na vseh področjih. Poleg izobraževanja je pri nas pomembna tudi praktično usposabljanje (vaje). Ena izmed takih je nedvomno tudi tekmovanje, ki se ga udeležujejo vse kategorije gasilcev. Te kategorije pa so razdeljene glede na starosti. Gasilskega tekmovanja se udeležujemo z ženskimi in moškimi desetinami. Udeležba na slednjih je pomemben faktor učenja in spoznavanja gasilstva. Ljudje se naučimo sodelovati v zaključeni enoti in spoznavamo sposobnosti in vrline sogasilcev. Seznanimo se z orodjem in njegovim delovanjem. Naučimo se pravilne uporabe orodja, primerne zaščite in sledenja enotnim ukazom.

Nedvomno je dobro, če se že kot pionirji in mladinci spoznavamo z gasilstvom, z njegovimi prednostimi in pomanjklivostimi.

V vsako leto v praviloma vmesecu požarne varnosti v oktobru, se člani gasilskega društva Dol udeležimo občinskega gasilskega tekmovanja. To tekmovanje vsako leto organizira občinska gasilska zveza Dol-Dolsko vendar vsako leto v drugem gasilskem društvu občine Dol pri Ljubljani. Tekmovanja ki imajo seveda poleg tekmovalnega značajanja še nekaj drugih dobrih stvari, kot so preverjanje in pridobitev strokovnega znanja in fizičnih sposobnosti gasilcev ter medsebojno spoznavanje in utrjevanje medsebojnih odnosov ter izmenjavo izkušenj. Na tekmovanju se izvaja več vaj, katere predpiše Gasilska zveza Slovenije. Desetina zmaga če v najkrajšem času izvede vajo z najmanjšim številom kazenskih točk. Štafeta s prenosom vode, Štafeta z ovirami na 350 m dolgi tekmovalni progi, Vaja z MB - mokra izvedba, Hitra mokra vaja z MB, Raznoterosti s 7. ali 9. tekmovalci, Redovne vaje to so vaja z katerimi se Dolani že od vsega začetka lahko pohvalimo z dobrimi rezultati. Tako v obdobju ko je te tekmovanja organizirala občinska gasilska zveza Ljubljana-Bežigrad, kot sedaj ko jih občinska gasilska zveza Dol-Dolsko.

Pod okriljem takratne občinske zveze po letu 1979 so mladinci, pionirji in pionirke dosegale rezultate, ki so jih vodila na nadaljna tekmovanja.

Takratni mladinci GD Dol: Skubi Marjan, Kuhar Jože, Pirš Pavle, Vidmar Tine, Tekavc Matej, Ogrin Ado, Kuhar Marjan, Morela Matija in Musi Dušan so bili generacija, ki je dosegla na občinskih tekmovanjih vse, kar se doseči da (slika zgoraj).

Poleg izrednih mladincev so bili tudi zelo perspektivna pionirska desetina v sestavi: Avsec Peter, Igličar Janez, Šuštar Darko, Kuhar Roman, Pirš Jože, Lunar Marko, Urbanija Srečko, Jančar Primož, Jančar Bojan ter Bunčič Nenad In pionirska desetina pionirk: Učakar Tanja, Skubi Silva, Simič Mirjana, Kukec Lili, Kukec Marjanca, Musi Majda, Morela Jožica, Žvab Marija ter Ogrin Nataša.

Dvajset let pozneje glede na rezultate v novi občinski zvezi Dol-Dolsko dosegamo še boljše rezultate, lahko bi rekli da smo celo najboljši. Že nekaj let zapovrstjo gasilska desetina člani A, ter izpred dvajsetih let mladinska (sedaj člani B)desetina dosegata zavidljive rezultate. Spričo katerih se udeležujemo tudi regijskih tekmovanj.

Podbevšek Primož, Lunar Tomaž, Ložar Matevž, Lajovec Matej, Škulj Rok, Okorn Pavle, Šimenc Peter, Flere Janez, Kuhar Rado, Kuhar Blaž.

TEKMOVANJE GASILCEV Z GASILSKIMI VOZILI

Gasilci se poleg rednih tekmovanj udeležujemo tu drugih izrednih tekmovanj izven meja Občine Dol pri Ljubljani. To so že tradicionalna tekmovanja z gasilskih terenskih vozili.

Prvega tekmovanja so se udeležili Matej Lajovec, Rok Škulj, Kuhar Blaž in Šimenc Peter. Tekmovanje gasilskih terenskih vozil je potekalo 5. junija 1999 v Preski pri Medvodah. Izmed 20 ekip iz vse Slovenije smo zasedli zelo dobro 4.mesto. Zmagali pa so poklicni gasilci iz Domžal. Tekmovanja smo se udeležili z gasilskim terenskim vozilom Nissan.

Štart je bil izpred gasilskega doma v Preski pri Medvodah, kjer smo dobili vsa ustrezna navodila z pripadajočim zemljevidom na katerem so bile označene kontrolne točke. Na teh kontrolnih točkah smo morali izpolnjevati zahtevane in predpisane naloge, z gasilsko tematiko ter šofersko spretnostjo. Na teh kontrolnih točkah smo morali prejeti kar seda malo kazenskih točk, nalogo pa smo morali opraviti kar seda hitro.

Proga je bila krožna po cestah in stezicah okoliških gozdov s skupno dolžino 32km.

Glede nato da smo za medaljo v izredno močni konkurenci zaostali za nekaj sekund smo se istega leta v enaki zasedbi udeležili tekmovanja gasilcev voznikov v spretnostni vožnji v Predddvoru pri Kranju. Tega

tekmovanja smo se udeležili z Volkswagnom. Izkazalo se je da to vozilo ni dovolj okretno, zato je tudi dober rezultat izostal.

GASILSKI OBČNI ZBORI

Gasilski občni zbor, ki ga sestavljajo vsi člani gasilci društva in je najvišji organ gasilskega društva. Sestavljajo ga vsi redni in častni člani društva. Občni zbori se sedaj vršijo v gasilskem domu skozi zgodovino, ko še nismo imeli tako velikega gasilskega doma pa so se vršili v Kmetškem domu v Beričevem, v telovadnici sokolske čete v Dolu pri Reich-u, v Kulturno prosvetnem domu v Dolu, pri Zidarju v gostilni v Dolu, pri

Morelu v gostilni v Beričevem in v dvorani tovarne Jub
Občni zbor je lahko reden ali izreden. Redni občni zbor sklicuje izvršni odbor enkrat letno. Izredni občni zbor skliče izvršni odbor na svojo pobudo, na zahtevo nadzornega odbora ali na zahtevo tretjine članov društva. Izredni občni zbor sklepa samo o stvari, za katero je sklican in ga lahko skliče tretjina članov društva. Sklicanje občnega zbora mora biti objavljeno z dnevnim redom najmanj sedem dni pred dnevom, za katerega je sklican. Občni zbor je sklepčen, če je ob predvidenem začetku navzočih več kot polovica članov. Če zbor ni sklepčen, se začne po 30 minutnem čakanju in se nato na njem veljavno sklepa.

Občni zbor odpre predsednik društva in ga vodi, dokler občni zbor ne izvoli delovnega predsedstva. Poleg tega občni zbor izvoli še zapisnikarja in dva overitelja zapisnika ter verifikacijsko komisijo, po potrebi pa tudi volilno komisijo, kandidacijsko komisijo in druge delovne organe.

Občni zbor sklepa o dnevnem redu, razpravlja o delu in poročilih, sprejema delovni program društva, odloča o pritožbah nad delom gasilskega društva, sklepa o materialnem poslovanju društva, sprejema ter dopolnjuje pravila ter druge splošne akte društva, odloča o prenehanju društva, neposredno voli in razrešuje izvršni odbor in nadzorni odbor; volitve organov so načeloma tajne, občni zbor lahko pred vsakimi volitvami s posebnim sklepom odloči, da bodo volitve javne. O delu občnega zbora se piše zapisnik, ki ga podpisujejo predsednik delovnega predsedstva in oba overitelja zapisnika.

Sklepi so sprejeti, če zanje glasuje večina članov. Izvršni odbor je za svoje delo odgovoren občnem zboru.

Volitve leta 1980

Predsednik: Srečko Tihelj, Kleče

Podpredsednik: Rado Lajovec, Videm

Poveljnik: Jernej Okorn, Videm, član odbora

Pomočnik poveljnika: Boltežar Flere, Videm, Karel Planinc, Dol

Tajnik: Janez Žvab, Kleče
Blagajnik: Stanko Moder, Videm,
Gospodar: Ludvik Vodnik, Zaboršt
Referent za mladino: Jože Klemenčič, Podgora
Referent za šport: Anton Šurbek, Dol, Gojko Savič, Videm
Nadzorni odbor: Maks Zajc, Dol, Franc Lunar, Videm, Franc Gregorin, Videm

Volitve 1984

Predsednik: Jernej Okorn, Videm
Podpredsednik: Anton Šurbek, Dol
Poveljnik: Pavel Zajec, Podgora
Pomočnik poveljnika: Rado Lajovec, Videm
Tajnik: Janez Žvab, Kleče
Blagajnik: Stanko Moder, Videm,
Gospodar: Jože Kuhar, Zaboršt, Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Jože Klemenčič, Podgora
Referent za šport: Gojko Savič, Videm
Vodja avtoparka: Srečko Tihelj, Kleče
Nadzorni odbor: Maks Zajc, Dol, Franc Lunar, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 1986

Predsednik: Jernej Okorn, Videm
Podpredsednik: Anton Šurbek, Dol
Poveljnik: Pavel Zajec, Podgora
Pomočnik poveljnika: Marjan Skubi, Dol
Tajnik: Jože Klemenčič, Podgora
Blagajnik: Darja Klemenčič, Dol
Gospodar: Jože Kuhar, Zaboršt, Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Ado Ogrin, Zaboršt
Vodja avtoparka: Srečko Tihelj, Kleče
Nadzorni odbor: Maks Zajc, Dol, Stanko Moder, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 1988

Predsednik: Jernej Okorn, Videm
Podpredsednik: Anton Šurbek, Dol
Poveljnik: Pavel Zajec, Podgora
Pomočnik poveljnika: Marjan Skubi, Dol
Tajnik: Edvard Jančar, Zajelše
Blagajnik: Darja Klemenčič, Dol
Gospodar: Jože Kuhar, Zaboršt, Šum Branko, Zaboršt
Referent za mladino: Ogrin Ado, Zaboršt; Referent za žene: Erika Planinc, Dol; Vodja avtoparka: Srečko Tihelj, Kleče
Nadzorni odbor: Stanko Moder, Videm, Srečko Tihelj, Kleče, Lado Učakar, Dol

Volitve 1990

Predsednik: Pavel Zajec, Podgora
Podpredsednik: Karel Planinc, Dol
Poveljnik: Dušan Musi, Dol
Pomočnik poveljnika: Rado Lajovec, Videm
Tajnik: Marko Lunar, Zaboršt
Blagajnik: Darja Klemenčič, Dol
Gospodar: Jože Kuhar, Zaboršt, Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Branko Šum, Zaboršt
Referent za žene: Erika Planinc, Dol
Vodja avtoparka: Srečko Tihelj, Kleče, Primož Jančar, Dol
Nadzorni odbor: Lado Učakar, Dol, Franci Gregorin, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 1994

Predsednik: Pavel Zajec, Podgora
Podpredsednik: Ciril Možina, Zaboršt
Poveljnik: Dušan Musi, Dol
Pomočnik poveljnika: Rok Škulj, Zaboršt
Tajnik: Brane Zajc, Zaboršt
Blagajnik: Darja Klemenčič, Dol
Gospodar: Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Branko Šum, Zaboršt, Matej Lajovec, Videm
Referent za žene: Erika Planinc, Dol
Vodja avtoparka: Rado Lajovec, Videm, Janez Bitenc, Kleče
Nadzorni odbor: Lado Učakar, Dol, Franci Gregorin, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 1996

Predsednik: Pavel Zajec, Podgora
Podpredsednik: Ciril Možina, Zaboršt
Poveljnik: Dušan Musi, Dol
Pomočnik poveljnika: Rok Škulj, Zaboršt, Skubi Marjan, Dol
Tajnik: Rado Kuhar, Dol, Janez Flere, Zaboršt
Blagajnik: Darja Klemenčič, Dol, Gospodar: Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Matej Lajovec, Videm
Vodja avtoparka: Rado Lajovec, Videm, Tomaž Lunar, Zaboršt
Nadzorni odbor: Lado Učakar, Dol, Franci Gregorin, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 1998

Predsednik: Pavel Zajec, Podgora
Podpredsednik: Blaž Kuhar, Zaboršt
Poveljnik: Marjan Skubi, Dol
Pomočnik poveljnika: Rok Škulj, Zaboršt, Peter Šimenc, Dol
Tajnik: Janez Flere, Zaboršt
Blagajnik: Matej Lajovec, Videm
Gospodar: Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Rado Kuhar, Dol
Vodja avtoparka: Tomaž Lunar, Zaboršt
Nadzorni odbor: Gojko Savič, Dol, Franci Gregorin, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

Volitve 2000

Predsednik: Pavel Zajec, Podgora

Podpredsednik: Blaž Kuhar, Zaboršt
Poveljnik: Okorn Pavel, Videm
Pomočnik poveljnika: Rok Škulj, Zaboršt, Peter Šimenc, Dol
Tajnik: Janez Flere, Zaboršt
Blagajnik: Matej Lajovec, Videm
Gospodar: Marjan Kuhar, Zaboršt
Referent za mladino: Rado Kuhar, Dol
Nadzorni odbor: Gojko Savič, Dol, Franci Gregorin, Videm, Edvard Jančar, Zajelše

GASILSKE VESELICE

Vsako leto znova se oglasijo predlogi o prireditvah in veselicah, ki naj bi ustvarili ugodnejši stik med gasilci in prebivalci in obenem prinesejo nekaj prepotrebnega denarja.

Ja, je že tako, da smo ljudje družabna bitja. Vsaj večina med nami. Zato se počutimo prav dobro, če se lahko družimo in malo poklepetamo in stem izmenjamo mnenja. Včasih tudi zapojemo in zalešemo. Veselice ali po novem družabna srečanja so tudi del gasilskega življenja. Če se le da in če je dovolj razpoložljivih sredstev gasilci v Dolu priredimo veselico. Ponavadi so gasilske veselice v Dolu organizirane v prvi polovici poletju. Veselični prostor je v zadnjem času pred gasilskim domom, prej pa je bil pri Zidarju v Dolu, pri Klemencu v Dolu, v Kmetijski zadrugi v kleti, pri Fležarju na Vidmu, na Korantu.....

Včasih so se veselice v marsičem razlikovale od današnjih vendar so bile organizirane z istim namenom kot danes. Predvsem so bile bolj spontane.

Veselice so se včasih odvijale v popoldanskih nedeljskih urah, saj ljudem ni bilo treba v ponedeljek v službo, ker so bili v večini kmetje, v soboto pa tako ali tako niso imeli časa. Pred veselico pa so bile vedno gasilske vaje ali pa tekmovanja z gasilsko tematiko.

Včasih ni bilo ansamblov, ki bi na veselici igrali cel večer. Bili so posamezniki z kitarami ali harmonikami. Z kitaro je kar nekaj let zapovrstjo igral Bregar Jože iz Vidma, pa Humar Franc, pa Ložar Matevž iz Zaboršta z harmoniko.....

Vstopnine na veselični prostor sicer ni bilo pač pa so se pobirali prostovoljni prispevki.

Plesišče je bil vedno ograjeno in je bilo potrebno plačati vstopnino za

ples. Nekaj let celo za vsak ples posebej ponavadi pa je vstopnina veljala za cel večer. Plesišče so naredili gasilci sami, nekaj let a so si ga sposojali od gasilcev z Tacna.

Tudi mize in klopi niso bile take kakor danes. Bili so koli zabiti v zemljo, na katerih so bile pritjeni plohi.

Za pijačo so poskrbeli okoliški gostilničarji največkrat Alojz Zidar, ki je tudi največkrat odstopil prostor za veselico. Za jedačo pa so poskrbeli gasilci sami tako da so prej kupili prašiča in ga zaklali nato pa so prodajali klobase, meso ali pečenko. Prašičjo glavo pa so dali na licitacijo. Čevapčiči so v naše kraje prišli mnogo pozneje. Vedno pa je bil na veselici srečolov z dobitki ki so jih poprej prinesli ljudje v gasilski dom.

Danes pa priprave na veselico ponavadi začnejo teči že zelo zgodaj. Posebej v zadnjem času, ko je za podpis pogodbe z popularnim in kvalitetnim ansamblom potrebno podpisati pogodbo že v mesecu januarju.

Nato se začne lov za dobitki, saj je dober srečolov poleg dobrega ansambla eden od glavnih zagotovil za uspešno veselico.

Za samo izvedbo gasilske veselice ali po novem družabnega srečanja vseh pristašev gasilstva pa moramo gasilci imeti predhodno pridobljena ustrezna dovoljenja. Najprej na Občini zaprosimo za dovoljenje za zaporo ceste. Na podlagi tega dovoljenja pa moramo pridobiti še dovoljenje sanitarne in veterinarske inšpekcije. Na podlagi pridobljenih dovoljenj nam upravna enota izda soglasje, da imamo lahko veselico pod določenimi pogoji. Na koncu moramo še obvestiti najbližjo Policijo o predvidenem pričetku in veselica se lahko začne.

Veselica na kateri za domače gasilce ni počitka in razvedrila, saj imamo na sami veselici ogromno dela in skrbi. Vendar pa če so krajani zadovoljni je naš trud plačan.

Pijačo in druge potrebščine nabavljamo v trgovini v Dol-u. V trgovini nam gredo vsako leto na roke v taki meri da lahko pijačo, ki je ne prodamo na koncu enostavno pripeljemo nazaj. Nekaj krat pa se je izkazalo da jo je celo sredi noči zmanjkalo in prijazna poslovodkinja Musi Ivanka je le zmajala z glavo ter ustregla našim željam in priskrbela za manjka-joče artikole. Pohvaliti velja tudi Mrčun Franca mesarja iz trgovine, ki je bil pripravljen tudi sredi noči delati čevapčiče, po katerih je bilo veliko povpraševanje in bi jih drugače zmanjkalo.

Sedaj gredo poleg čevapčičev, pleskavic in karejev dobro v promet tudi klobase za katere zadnja leta poskrbi naš član Bajt Stane in Šklander

Roman.

Leta 2001 so pri nas gostovali Gamsi, ki so dokazali to kar večini ansamblom v Dolu še ni uspelo. Namreč plesišče je bilo nabito polno od 21.00 pa tja do 3.00 zjutraj.

GASILSKO DRUŠTVO DOL PRI LJUBLJANI

OSREDNJE DRUŠTVO V OBČINI

Aprila 1999 je bila po zakonu o gasilstvu v okviru Meril za razvrščanje in

opremljanje gasilskih enot sprejeta tudi Kategorizacija gasilskih enot. Tako so po zakonu prostovoljne gasilske enote razvrščene v tri kategorije, v katere se razvrsti posamezna gasilska enota glede na število gasilcev, gasilskih vozil, tehnične opremljenosti, gasilske opreme, požarne ogroženosti ter drugih značilnosti območja delovanja gasilske enote. Gasilec iz Dol je zaupana izredna odgovornost. Kot prostovoljno gasilsko društvo, ki izpolnjujemo gasilska zakonska določila smo bili razvrščeni v najvišjo torej tretjo kategorijo. Na podlagi najvišje kategorije nas je Občina Dol izbrala za osrednjo gasilsko enoto, ki je tudi edino na teritoriju občine.

Osrednja gasilska enota Dol mora in je organizirana tako, da je sposobna za odhod na intervencijo najkasneje v petih minutah po pozivu. To pa pomeni da kljub temu da smo prostovoljci moramo biti vsak trenutek v stalni pripravljenosti. Z tem namenom so operativni člani našega društva z pozivniki. Čeprav so ljudje vajeni prenosnih telefonov jim pozivnik vseeno vzbuja strahospoštovanje. Uprava RS za zaščito in reševanje je uvedla tako imenovano tiho alarmiranje, kar pomeni, da se gasilske enote ne alarmirajo več s sirenami. Enote se opremljajo s pozivniki in gasilci so tako dosegljivi 24 ur na dan. Pozivnik omogoča sprejem besedila, tako da lahko operater v Centru za obveščanje pošlje tudi informacije o intervenciji. Slaba stran teh pozivnikov je, da ne morejo potrditi sprejema sporočila, tako da operater v centru ne ve, če se je sploh kdo odzval na njegov poziv, saj se gasilci javijo šele, ko pridejo v gasilski dom. Neumno bi bilo pričakovati, da bi vsak gasilec po telefonu potrdil sprejem sporočila, saj operater vseh klicev enostavno ne bi mogel sprejeti.

Naše društvo ima trenutno deset pozivnikov, vendar je treba pri večjih požarih in drugih intervencijah še vedno v uporabiti sireno. S pozivniki postajamo iz prostovoljcev polpoklicni gasilci, vendar pa zaradi 24 urnega dežurstva nimamo nikakršnih ugodnosti. Še več, če se ne odzoveš na poziv moraš pisati poročilo. Torej imamo samo pravico in dolžnost nositi pozivnik.

Za svoje delovanje pa mora imeti gasilec osebno gasilsko zaščitno opremo, ki ga varuje pred vročino, mrazom, vlago in poškodbami pri delu. Minimalna oprema gasilca obsega predpisano gasilsko obleko, gasilsko čelado, delovni pas, zaščitne rokavice in zaščitno obutev. Naša gasilska enota ima tudi minimalno zaščitno in drugo opremo za zaščito telesa oziroma delov telesa pred nevarnimi snovmi in zaščito dihal ter za delo na višini in v drugih posebnih delovnih razmerah. Kot osrednja gasilska enota imamo tudi možnost da glede na ogroženost našega operativnega območja določimo tudi dodatno gasilsko opremo in sredstva za gašenje in reševanje. Poleg sicer nekoliko zastarelega voznega parka, ki pa navkljub letom kljubuje času imamo dokaj dobro gasilsko opremo, katero smo prejeli od Gasilske zveze Dol-Dolsko v veliki večini pa smo jo pridobili iz lastnih sredstev, predvsem iz dohodkov iz oddaje prostorov. Strokovno usposobljenim člani našega društva pa skrbijo da je voznipark in gasilska oprema vedno in vsak trenutek v dobrem stanju in na voljo za uporabo v primerih intervencij.

NAKUP NOVEGA AVTOMOBILA

Videti je, kakor da se je še iz stare Jugoslavije podedoval mačehovski odnos do gasilskih društev, kakor da gre za zabavno družabno izživiljanje, ne pa za organizirano pomoč skupnosti, zasnovano na gojenju osebne požrtvovalnosti v prid celotni skupnosti.

Tako se že kar nekaj let trudimo z nabavo novega orodnega vozila, ki bi zagotavljalo in povečalo našo učinkovitost, poleg tega pa bi tudi upoštevali in izpolnjevali zakon o gasilstvu ter kategorizacijo povezano z njim.

O nabavi novega avtomobila smo resno začeli govoriti že leta 1998. Sestavili smo obor za nabavo novega avtomobila ter pripravili finančni plan.

Delegacija na čelu z županom Jemec Antonom, predsednikom Gasilske zveze Dol-Dolsko Lunar Markom in poveljnikom Žvab Janezom ter predsednik in poveljnik gasilskega društva Zajec Pavle in Skubi Marjan ter še tremi domačimi gasilskimi stromovnjaki Musi Dušan-om, Lunar

Tomažem in Kuhar Blažem so bili celo v Avstriji v Lienz-u, kjer ima Rosenbauer svojo tovarno in se ukvarjajo izključno samo z montažo gasilske opreme Rosenbauer v vozila. Gostoljubni Avstrijci so nam razkazali tovarno in nam povedali njihove pogoje ki pa so za nas spričo finančne situacije še nekoliko nedosegljivi in nismo zmožni kupiti modernega avtomobila.

STATISTIKA

1.Ustanovni odbor in prvi člani upravnega odbora

Štefan Lemut, Josip Fran Palme, Fran Pevec, Jakob Kreč, Johann Leuz, Janez Jeran, Jožef Loboda, Anton Prašnikar, Jakob Zamen, Franc Majdič, Franc Igličar, Tine Bregar.

Leto ustanovitve: Društvo je bilo ustanovljeno 20.decembra 1891, vendar je bilo v register 15 maj 1892 vpisano v register pod številko 5681

- načelniki in predsedniki od ustanovitve do danes:

Josip Fran Palme, Dol (1892-1896)

Franc Šimenc, Dol (1896-1945)

Alojz Šimenc, Dol (1945-1948)

Ciril Grad, Beričevo (1948-1952)

Alojz Šimenc, Dol (1952-1957)

Matevž Ložar, Zaboršt (1957-1974)

Lado Učakar, Dol (1974-1980)

Srečko Tihelj, Kleče (1980-1984)
 Jernej Okorn Videm(1984-1990
 Pavel Zajec, Zaboršt (1990-
 - vodje gasilcev in poveljniki od ustanovitve do danes:
 Josip Fran Palme, Dol (1892-1896)
 Franc Šimenc, Dol (1896-1930)
 Ivan Grad, Beričevo (1930-1945)
 Alojz Avsec, Beričevo (1936-1952) krajevni poveljnik
 Franc Loboda, Dol (1936-1948) krajevni poveljnik
 Matevž Ložar, Zaboršt (1948-1957) krajevni poveljnik do 1952
 Brane Tekavc,Kleče (1957-1972)
 Jernej Okorn, Videm (1972-1980)
 Pavel Zajec, Zaboršt (1984-1990)
 Dušan Musi, Dol (1990-1997)
 Škulj Rok,Zaboršt(1997-1998) vršilec dolžnosti
 Marjan Skubi, Dol (1998-2000)
 Pavel Okorn, Videm (2000-
 Opomba: Do leta 1930 je v Dolu poveljniške zadolžitve upravljal
 predsednik oziroma načelnik. Od leta 1936-1941 pa sta bila poleg
 glavnega poveljnika še dva krajevna poveljnika.

VODSTVO DANES

Upravni odbor vrši naloge občnega zbora in opravlja v času med
 občnimi zbori organizacijske, operativne, upravne, administrativen
 in strokovno tehnične zadeve. Upravni odbor gasilskega društva Dol
 pri Ljubljani sestavljajo: predsednik, podpredsednik, tajnik, blagajnik,
 poveljnik, podpoveljnika, mentor mladine in gospodar. Upravni odbor
 sprejema sklepe, če prisostvuje več kot polovica njegovih članov. Sklepi
 so sprejeti, če zanje glasuje večina članov. Upravni odbor je za svoje delo
 odgovoren občnem zboru.

Upravni odbor Prostovoljnega gasilskega društva sestankuje vsak prvi
 torek v mesecu, na sestanke upravnega odbora pa je v zadnjem času
 vabljen tudi nadzorni odbor.

Člani upravnega odbora:

Pavel Zajec, Zaboršt -predsednik

Blaž Kuhar, Zaboršt - podpredsednik

Pavel Okorn, Videm-poveljnik
Rok Škulj, Zaboršt-podpoveljnik
Peter Šimenc, Dol-podpoveljnik
Matej Lajovec, Videm - blagajnik
Janez Flere, Zaboršt-tajnik
Rado Kuhar, Dol -mentor mladine
Marjan Kuhar, Zaboršt-gospodar
Majda Zajec, Zaboršt -članica

Nadzorni odbor:

Nadzorni odbor je sestavljen iz treh članov, ki jih izvoli občni zbor. Naloga nadzornega odbora je, da nadzoruje materialno poslovanje in o njem poroča na rednem občnem zboru. Nadzorni odbor sprejema veljavne sklepe, če so prisotni vsi trije člani in če zanje glasujeta vsaj dva člana. Člani nadzornega odbora ne morejo biti hkrati člani upravnega odbora, imajo pa pravico udeleževati se sej upravnega odbora, vendar brez pravice odločanja.

Člani nadzornega odbora

Franci Gregorin, Videm-predsednik nadzornega odbora

Edvard Jančar, Zajelše

Gojko Savič, Dol

PRIZNANJA ZA DELOVANJE

- priznanja z večjih tekmovanj:

- posebne zasluge društva ali posameznikov:

1937 - državno priznanje in odlikovanje za delovnost

1972 -Predsedstvo Gasilske zveze Slovenije je podelilo gasilsko odlikovanje II. stopnje, za vestno in požrtvovalno delo v gasilski službi

1977- Predsedstvo Gasilske zveze Slovenije je podelilo zlato plaketo za izredne zasluge in razvoju gasilske organizacije

1978- Krajevna skupnost Dol podeli plaketo za izredno prizadevnost in vloženo prostovoljno delo pri izgradnji gasilskega doma.

1981-Občina Ljubljana-Bežigrad je podelila priznanje Osvobodilne fronte Slovenskega naroda

1982-Izvršni odbor Gasilske zveze Slovenije je podelilo gasilsko plamenico I.stopnje za posebno hrabrost pri gašenju in reševanju.

1987-Gasilsko društvo Lovrenc na Pohorju je podelilo plaketo za požrt-

vovalno delo in pomoč pri razvoju njihovega gasilskega društva.
1990-Gasilska zveza Slovenije je podelila zahvalo za požrtvovalno
reševanje ob poplavah

1992-Mestna gasilska zveza podelila priznanje za požrtvovalno in
prizadevno delo v gasilski organizaciji.

1992-Občinska gasilska zveza Ruše je podelila srebrno plaketo ob 100
letnici obstoja in delovanja društva

1993-Občinska gasilska zveza Črnomelj je podelila srebrno plaketo ob
pobratenu z

Prostovoljnim gasilskim društvom Gradnik.

1993-Republiški štab za Civilno zaščito republike Slovenije je podelilo
plaketo Civilne zaščite kot priznanje za živlensko delo ter za izjemne
dosežke in prispevke pri zaščiti in reševanju ljudi, materialnih in drugih
dobrin. To je najvišje in sploh edinstveno priznanje Civilne zaščite
republike Slovenije, katerega še ni prejelo nobeno prostovoljno gasilsko
društvo.

2002-Plaketa občine Dol pri Ljubljani (iz obrazložitve nagrade ob občin-
skem prazniku:

Malo je gasilskih društev v Sloveniji, ki štejejo več kot 100 let.
Prostovoljno gasilsko društvo Dol pri Ljubljani je med njimi s častljivim
datumom vpisa v takratni register društev 15. maj 1892. Letos v ponos
vseh krajanov in tudi širše okolice tako praznuje 110 letnico obstoja in
delovanja v dobrobit ljudem. Društvo in njegovi člani nesebično pomaga-
jo sokrajanom in okoličanom v raznih nesrečah in drugih neprijetnostih.
Ko izbruhne ogenj ali ko prestopi narasla voda bregove pomagajo
nesrečnikom s svojo požrtvovalnostjo, tehniko in znanjem. Ob takih
trenutkih ne gledajo na uro in na to koliko dela imajo na svojem domu,
ampak nesebično vztrajajo do konca, dokler grozi nevarnost. Skozi 110
let delovanja društva se je pri društvenih aktivnostih zvrstilo veliko gen-
eracij. Sedanji aktivni člani vzorno nadaljujejo delo svojih prednikov in
plemenitijo njihov prispevek s svojim delom in pomočjo okolice. Vzorno
skrbijo za gasilski dom in njegovo okolico. Gasilsko tehniko vzdržujejo
primerno, zato njeno delovanje ni vprašljivo. Veliko pozornosti namen-

jajo podmladku, s katerim bodo nadomestili večino sedanjih aktivnih članov gasilnega društva v naslednjih letih. Udeležba na meddruštvenih tekmovanjih kaže na dobro šolanje mladih, saj le ti dosegajo prav dobre rezultate v občinskem merilu. Poleg osnovne dejavnosti člani gasilskega društva nikoli ne odrečejo sodelovanja pri drugih prireditvah: športnih, družabnih ali kulturnih.

POGLED NAPREJ

Dandanes živimo v družbi, ki je čedalje večja in mobilnejša, vendar se sožitje med njenimi člani vedno bolj ohlaja. To čutimo in opažamo vsi ne glede na spol ali starost. Navkljub tem pojavom v družbi, pa nekateri še vedno čutimo navezanost na druge in to na razne načine izražamo. Eden izmed njih je nedvomno tudi sodelovanje v našem gasilskem društvu, ki nam nudi zadovoljstvo in užitek.

Kljub temu naše nevarno delo temelji na humanosti in pripravljenosti pomagati soljudem. Z varstvom pred naravnimi in drugimi nesrečami se danes ukvarjajo državni organi, občine, strokovne in znanstvenoraziskovalne organizacije, javne reševalne službe, človekoljubne in druge nevladne organizacije, posamezniki katerih skupni imenovalec pa je gasilska organizacija. Katere cilj pa je preprečiti nesreče ali vsaj ublažiti njihove posledice.

Gasilci iz Dola smo in bomo po svojih najboljših močeh prispevali k dobrobiti naše občine ter občanom z požrtvovalnim ter

predanim delom. Trudili se bomo da se bomo še bolj izpopolnjevali na izobraževanjih, predvsem pa moramo skrbeti da bomo še v naprej držali skupaj. Prav gotovo bomo to delo tako tudi nadaljevali, da nas bodo naši nasledniki posnemali in presegli, ker samo ta način je porok za nadaljno rast in prepoznavnost dolskih gasilcev.

Prišel bo dan, ko bodo ljudje govorili: "Bili so pridni kot mravlje, izpopolnjevali so se in vadili, zbirali so na vse mogoče načine denarna in druga sredstva, vse to za nakup in izboljšanje potrebne opreme. Vse to so delali iz ljubezni do bližnjega in društva, za plačilo pa so občasno prijemali kakšno javno priznanje ali odličje, na katerega so bili posebno ponosni. Niso vprašali, ali je dan ali noč, mraz ali toplo, lepo ali slabo vreme, prišli so, kadar je bil kdo v stiski, ker jim je to velevala vest. Radi so se zabavali ter kulturno izživljali, nikoli pa niso pozabili na dolžnost. Gasilstvo je organizacija, ustanovljena iz potrebe, in ni je sile, ki bi jo zrušila. Z zadoščanjem

se morejo ozreti na prehojeno pot, na katero smo lahko ponosni.”

